IAN FLEMING

JAMES BOND

007

SPIONUL CARE M-A IUBIT

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional. Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea..

Informaţii suplimentare despre Ian Fleming şi despre opera sa pot fi găsite accesând: www.ianflemingcentre.com

Ian Fleming &
Vivienne Mitchell

JAMES BOND 007

Spionul care m-a iubit

Traducere din limba engleză de
Natima Mîndrilă

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Spionul care m-a iubit
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1962
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Spionul care m-a iubit / Ian Fleming ; trad. de Natima Mândrilă. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92729-0-9

I. Mândrilă, Natima (trad.)

821.111-31=135.1

Partea întâi: Eu

Capitolul 1

Pisica sperioasă

Am fugit. Am fugit de Londra, de copilăria mea, de iarnă, de un şir de legături sentimentale jalnice şi sordide, de cele câteva aşchii de mobilă şi haine rărite de atâta purtat pe care existența londoneză le-a adunat în juru-mi; şi-am mai fugit de cenuşiu, de mucegăială demodată, de snobism, de claustrofobia orizonturilor închise şi de nepriceperea mea de a trece în fruntea plutonului de şoareci, în ciuda faptului că sunt un şoarece destul de atrăgător. Am fugit de aproape tot, cu excepția legii.

Şi am fugit cale lungă, nu glumă, dacă aş exagera puțin aş zice că am înconjurat lumea pe jumătate. De fapt, am călătorit tocmai din Londra până la complexul turistic pentru automobilişti Dreamy Pines, care se află la şaptesprezece kilometri de Lake George, faimoasa stațiune turistică din Adirondacks – o vastă întindere de munți, lacuri şi păduri ce acoperă în mare parte zona nordică a Statului New York. Am pornit la 1 septembrie, iar acum este joi, 13 octombrie. La plecarea mea, şirul de arțari piperniciți şi domesticiți ce creşteau în micul scuar din fața casei mele era verde – mă rog, pe cât de verde poate fi un copac la Londra, în luna august. Acum, sub ochii mei, în armata de milioane de pini viguroşi ce mărşăluiesc către nord, în direcția graniței

canadiene, se aprind din loc în loc arțari adevărați, precum fulgerările roşiatice ale unor explozii. Şi am sentimentul că eu – sau, în orice caz, pielea mea – m-am schimbat la fel de mult, de la cenuşiul tern care fusese emblema vieții mele londoneze, de la culcatul devreme şi toate celelalte lucruri plictisitoare care făcuseră parte din viața mea la Quebec, înainte să se decidă că trebuie să mă duc la Londra ca să devin o „lady", la izbucnirile de culoare şi strălucire ale vieții în aer liber. Desigur, nu e deloc la modă această roşeață de cireaşă coaptă în obraji, acest bronz de om sănătos şi vesel; să nu mai spun că am renunțat la ruj şi la lacul de unghii, dar pentru mine asta înseamnă să mă lepăd de o piele de împrumut şi să mă întorc la a mea. Sunt copilăreşte fericită şi încântată de mine însămi ori de câte ori mă privesc în oglindă şi-mi dau seama că nu doresc deloc să-mi vopsesc o față diferită de cea de-acum. Nu vreau să pară că mă împăunez. Pur şi simplu am fugit de persoana care fusesem în ultimii cinci ani. Asta nu înseamnă că aş fi deosebit de mulțumită de cea care sunt acum, însă am urât-o şi am disprețuit-o atât de mult pe cea din trecut, încât nu pot să nu mă bucur că am scăpat de fața ei.

Postul de radio WOKO (ar fi putut să-i găsească un nume mai reuşit!) din Albany, capitala Statului New York aflată la vreo optzeci de kilometri spre sud de locul în care mă aflu, anunță că e ora şase. Buletinul meteorologic care urmează include o avertizare de furtună cu vânt foarte puternic. Frontul de furtună se deplasa dinspre nord şi avea să lovească Albany în jurul orei opt seara. Asta înseamnă că va fi o noapte agitată, cu mult zgomot, dar nu-mi pasă. Furtunile nu m-au înspăimântat niciodată şi, cu toate că, după câte ştiam, cea

mai apropiată ființă umană se afla la douăzeci de kilometri distanță pe un drum cam hurducat ce duce la Lake George, gândul la pinii care vor începe să şuiere, la tunete, la fulgere şi la ploaie, mă face deja să anticipez şi să mă simt bine, adăpostită confortabil la căldură. Şi singură! Da, mai presus de toate, singură! „Singurătatea devine iubitul adorat, iar solitudinea un păcat îndrăgit". Unde am citit cuvintele astea? Cine le-a scris? Exprimă cu atâta exactitate ceea ce simt, ceea ce simțeam şi în vremea copilăriei, ceea ce am simțit întotdeauna până când m-am obligat să „sar în apă", să „mă amestec în mulțime" – eh, desigur, o mulțime de bună calitate, aşa cum se şi cădea. Şi cât tapaj am mai făcut pe tema apartenenței! Amintirea eşecului avut în această privință mă cutremură. Nu e obligatoriu ca toată lumea să trăiască la grămadă. Pictorii, scriitorii şi muzicienii sunt oameni singuratici; la fel şi oamenii de stat, generalii şi amiralii. Şi, ca să fiu cinstită, trebuie să adaug aici criminalii şi nebunii. Să spunem, ca să nu devin prea linguşitoare, că individualitățile puternice trăiesc retrase. Asta nu e o virtute, nici opusul unei oricare alte situații. Omul trebuie să împărtăşească şi să comunice dacă e să fie un membru folositor al tribului. Faptul că am fost întotdeauna mai fericită când eram singură, este fără îndoială dovada unui caracter nevrotic, plin de lipsuri. Mi-am spus asta de atâtea ori în ultimii cinci ani, încât acum, în seara aceasta, mă mulțumesc să ridic din umeri. Străbat holul spațios, deschid uşa şi ies să arunc o ultimă privire înserării care se lasă, învăluită confortabil în propria-mi solitudine.

Urăsc pinii. Sunt întunecați, stau nemişcați şi nu te poți adăposti sub ei ori să te cațări în ei. Sunt şi foarte murdari, de un negru pe care

nu-ți vine în niciun chip să-l asociezi cu un copac; dacă te atingi de ei, te mânjești de negreala și de rășina lor și ți se face scârbă. Le-am considerat întotdeauna forma zimțată ca fiind vag amenințătoare, iar felul în care stau atât de apropiați unul de altul îmi dă impresia unei armate de sulițe care-mi barează trecerea. Singurul lucrul bun la ei este mirosul și, când pot să fac rost, îmi picur esență de ace de pin în apa din baie. Aici, în Adirondacks, priveliștea nesfârșită a pinilor e neplăcută într-un fel ciudat și pozitiv. Acoperă fiecare metru pătrat din văi și urcă până în vârful munților, dând impresia unui covor cenușiu-verzui întins până la orizont – peisaj nesfârșit al piramidelor întunecate și greoaie ce așteaptă prosteşte să fie tăiate și transformate în chibrituri, cuiere și exemplare din New York Times.

Se curățase o suprafață de vreo cinci acri de copacii ăștia prostănaci ca să se construiască motelul; de fapt, „motel" nu mai este acum un termen potrivit. E mai șic să spui „complex turistic pentru automobiliști" sau „complex de cabane", mai ales de când motelurile au început să fie asociate cu prostituatele, răufăcătorii și criminalii pentru care anonimatului lor și lipsa de supraveghere sunt foarte convenabile. Zona turistică – asta ca să folosesc limbajul industriei – este excelentă. Există un drum secundar ce șerpuiește prin pădure, alternativă plăcută pentru șoseaua ce leagă Lake George de Glens Falls prin sud, pe la jumătatea căruia se întinde un mic lac, numit adorabil Dreamy Waters[1], destinație preferată tradițională a iubitorilor de ieșiri în aer liber. Pe malul sudic al acestui lac se construise motelul, cu recepția dând spre șosea și camerele

[1] Apa visătoare (engl., n. tr.).

desfăşurate în evantai în spatele clădirii principale. Sunt patruzeci de cabane cu bucătărie şi baie cu duş şi cu ferestre care dau spre lac. Arhitectura şi dotările sunt de ultimă modă – fațade acoperite cu plăcuțe lăcuite din lemn de pin, acoperiş din şindrilă şi mânere rotunde de bronz la uşi, aer condiționat, televizor în fiecare cabană, teren de joacă pentru copii, piscină, teren de golf ce se întinde până peste lac, cu mingi plutitoare (cincizeci de mingi la un dolar), într-un cuvânt tot ce-ți poți dori! Mâncarea? Cofetăria din hol şi aprovizionare cu produse alimentare şi băuturi de două ori pe zi, de la Lake George. Toate astea la prețul de zece dolari camera de un pat şi şaisprezece dolari cea de două paturi. Nu e deci de mirare că proprietarii consideră că treaba nu merge prea grozav, ținând cont de investiția de două sute de mii de dolari şi de sezonul care durează doar de la 1 iulie până la începutul lui octombrie, mai bine zis de la 14 iulie până la Ziua Muncii, când panoul cu NU AVEM LOCURI LIBERE este afişat în permanență. Sau cel puțin aşa mi-au spus nesuferiții ăia de Phancey când m-am angajat ca recepționeră pentru un salariu de doar treizeci de dolari pe săptămână plus casă şi masă. Slavă Domnului că nu m-au bătut prea mult la cap! Dacă mi-a cântat sufletul de bucurie? Desigur, a răsunat un adevărat cor din paradis în dimineața asta, la ora şase, când le-am văzut maşina strălucitoare cu rulotă dispărând după prima cotitură a drumului, îndreptându-se spre Glens Falls şi apoi spre Troy – locul de baştină al acestor monştri. Domnul Phancey m-a prins pentru ultima oară şi n-am fost destul de iute; mâna liberă i-a alergat pe trupul meu cu iuțeala unei şopârle până l-am izbit cu genunchiul între picioare şi a trebuit să-mi dea drumul.

După ce i s-a limpezit fața congestionată, mi-a spus aproape în șoaptă:

— Bine, puicuță. Vezi de ai grijă de tabără până mâine la prânz, când vine șeful să ia cheile. Vise plăcute la noapte!

După aceea a rânjit – un rânjet pe care nu l-am priceput – și s-a întors la mașina cu rulotă unde îl aștepta nevastă-sa, care privise întreaga scenă de pe locul șoferului.

— Vino, Jed! i-a strigat ea cu glas tăios. Te poți descărca diseară, cu una din putorile alea de pe West Street.

După aceea, a pornit motorul și mi-a strigat prin fereastra deschisă, cu dulceață prefăcută:

— Te-am pupat, plăcințico! Să ne scrii în fiecare zi!

Zâmbetul acru i s-a șters de pe față și i-am zărit pentru o clipă profilul ascuțit, de satâr, pe când mașina lua curba și intra pe șosea. Bleah! Ce mai cuplu! Parcă ar fi fost scos dintr-o carte – și ce carte! Dragă jurnalule, cred că oamenii nu pot deveni cu mult mai josnici de-atât, dar măcar au bunul simț să dispară la timp. De-acum înainte, rasa umană va trebui să se îmbunătățească atâta vreme cât îmi va fi să-mi iasă în cale!

Stau aici și privesc șoseaua pe care plecaseră cei doi Phancey și încerc să-i țin minte. Apoi mă întorc spre nord și mă uit să văd cum va fi vremea. A fost o zi frumoasă, cu cer senin și foarte caldă pentru mijlocul lui octombrie, dar acum pe cer se adună nori înfricoșători și întunecați, tiviți cu roz și auriu de soarele care apune. Pale puternice de vânt înfioară vârfurile copacilor și mă gândesc că vor lovi dintr-o clipă într-alta unicul bec galben de la benzinăria pustie de pe șosea, începând să îl clatine. O pală mai îndelungă ajunge la mine,

rece şi dătătoare de fiori şi aduce cu ea scârţâitul metalic al lămpii dansatoare. E prima oară când se întâmplă asta şi eu sunt cuprinsă de un tremur delicios la auzul micului sunet fantomatic. Pe malul lacului, în spatele ultimei cabane, valuri mici se izbesc de bolovani, iar suprafaţa de oţel a apei se zburleşte brusc, acoperindu-se cu urme răzleţe de labe pe pisică mărginite cu alb. Între izbucnirile vântului aerul rămâne totuşi nemişcat şi santinelele de peste drum şi din spatele motelului par să se strângă tăcute laolaltă, în jurul focului de tabără al clădirii puternic luminate din spatele meu.

Simt pe neaşteptate că-mi vine să mă duc la toaletă şi zâmbesc în sinea mea. E aceeaşi senzaţie de gâdilitură ascuţită pe care o aveam în copilărie când jucam ascunsul pe întuneric şi când, stând pitită în bufetul de sub scări, auzeam podeaua troznind şi respiraţia zgomotoasă a celui pornit să mă caute. Atunci mă ghemuiam pradă fiorilor fricii, strîngeam picioarele şi aşteptam extazul descoperirii, raza de lumină când se deschidea uşa bufetului şi apoi, momentul suprem, şoapta mea imperativă „Şşşt! Hai cu mine!" uşa bufetului închizându-se neauzit, chicotitul, trupul cald lipit conspirativ de al meu.

Acum stau aici, „fată mare", şi-mi amintesc totul, recunoscând emoţia senzuală provocată de o conştientizare vagă – fiorul ce coboară pe şira spinării şi pielea de găină, semnalele primitive ale spaimei transmise de strămoşii trăitori printre fiare. Momentul mă amuză, aşa că îl păstrez cu grijă. Curând va începe bubuitul tunetelor şi mă voi retrage din faţa urletelor şi haosului furtunii în peştera mea confortabilă, o să-mi prepar ceva de băut, o să ascult radioul şi-o să mă simt dezmierdată şi în siguranţă.

Se face întuneric. In seara asta nu mă voi mai delecta cu corul păsărilor. Ele au descifrat semnele cu mult timp în urmă şi s-au adăpostit în pădure; la fel şi animalele – veverițele, cerbii şi căprioarele. În tot spațiul ăsta întins şi sălbatic, eu sunt singura viețuitoare care stă afară. Mai inspir adânc, de câteva ori, aerul blând şi umed. Umiditatea a intensificat aroma pinilor şi a muşchiului, iar pe fundal se simte şi mirosul puternic al subsiorii pământului. E ca şi cum pădurea ar fi transpirat cu emoția savuroasă ce mă încearcă şi pe mine. De undeva de foarte aproape, o bufniță agitată scoate un „Huu!" puternic şi amuțeşte. Mă depărtez câțiva paşi de intrarea luminată şi mă opresc în mijlocul şoselei prăfuite, privind spre nord. O pală puternică de vânt mă loveşte şi-mi flutură părul spre spate. Fulgerul lansează un deget de lumină lung, alb-albăstrui, care brăzdează orizontul. Câteva secunde mai târziu, tunetul geme înăbuşit, ca un câine de pază care se trezeşte din somn. Se porneşte vântul cel mare, vârfurile copacilor pornesc să danseze şi să se zbată, becul galben spânzurat de stâlp deasupra benzinăriei se scutură şi clipeşte de parcă ar vrea să mă avertizeze. De fapt, mă avertizează. Pe neaşteptate, lumina clătinată se înceţoşează, ascunsă de un perete cenuşiu de ploaie. Când mă loveşte primul strop greu, mă întorc şi-o iau la fugă.

Trântesc uşa în urma mea, o încui şi pun lanțul. Chiar la timp! Câteva clipe mai târziu se porneşte furtuna cumplită cu mugetul ei de ape prăvălite din înalt. Stau atentă şi îi percep sunetele diferite – de la răpăitul pe dranița acoperişului, la tonul mai înalt şi mai precis al plesniturilor în geamuri. În scurt timp începe să răsune şi zgomotul violent al

jgheaburilor inundate de apă. După ce își stabilește tiparul sonor de bază, furtuna începe să improvizeze.

Stau în același loc și ascult alene când tunetul, care se strecurase pe nesimțite pe la spatele meu, își dezlănțuie canonada. Fulgerul luminează încăperea, urmat de un trosnet ce scutură clădirea din temelii și face aerul să vibreze ca o coardă de pian. E doar o singură explozie, dar e colosală, ca și cum o bombă uriașă ar fi căzut doar la câțiva metri de-aici. Se aude clinchetul ascuțit al unei bucăți de sticlă căzută de la unul din geamuri, urmat de picurul apei care intră înăuntru și se adună pe linoleum.

Nu mă mișc. Nu pot. Stau crispată, cu mâinile încleștate pe urechi. Nu credeam că o să fie chiar așa! Tăcerea, asurzitoare înainte, e alungată de vuietul ploii, de vuietul care îmi păruse atât de liniștitor dar care acum îmi spune: „Nu ți-ai închipuit că poate fi așa rău. N-ai văzut niciodată o furtună în munții ăștia. Adăpostul ăsta al tău e cam firav, zău că da! Cum ți-ar plăcea să se stingă lumina, pentru început? Și apoi o descărcare de trăznet prin acoperișul ăla de paie al tău? După aceea, ca să încheiem cum se cuvine ce-am început, s-ar putea să ia foc clădirea – sau poate să fii electrocutată? Ori poate să te înspăimânt așa de rău încât s-o zbugheşti afară prin ploaie, cu gândul să străbați pe jos cei zece kilometri până la Lake George? Îți place să fii singură, nu-i așa? Ei bine, atunci spune-mi ce părere ai de asta!“

Camera devine din nou alb-albăstruie și din nou aud, chiar deasupra capului, bubuitul asurzitor al exploziei; de data asta se prelungeşte într-o canonadă furioasă care face să zăngăne paharele și ceștile de pe bar și

lemnăria să trosnească din cauza presiunii undelor sonice.

Simt că mi se taie picioarele, mă clatin pînă la scaunul cel mai apropiat şi mă prăbuşesc în el, cu capul în mâini. Cum am putut să fiu aşa de neghioabă, de... de imprundentă? Doamne, dacă ar veni cineva, cineva care să stea cu mine şi să-mi spună că e doar o furtună! Dar nu e nimeni! Se petrece o catastrofă, e sfârşitul lumii! Şi toate relele mă au drept ţintă pe mine! Uite, începe din nou! O să se audă din clipă în clipă! Trebuie să fac ceva, să cer ajutor! Dar cei doi Phancey au reziliat contractul cu compania de telefonie şi linia e întreruptă. Mai am doar o singură speranţă! Mă ridic, fug la uşă şi întind mâna să ajung la întrerupătorul panoului de neon care anunţă LOCURI LIBERE sau NU AVEM LOCURI LIBERE. Dacă îl aprind pe cel cu LOCURI LIBERE, poate că trece cineva cu maşina pe şosea, cineva care va fi bucuros să găsească adăpost pe vremea asta. Însă chiar când apăs pe întrerupător, fulgerul, care mă pândise, luminează orbitor camera şi tunetul bubuie năucitor, iar eu sunt apucată de o mână uriaşă şi azvârlită pe podea.

CAPITOLUL 2

Zilele dragi de altădată

Când îmi revin, ştiu imediat unde mă aflu şi ce mi s-a întâmplat şi mă ghemuiesc pe podea aşteptând să fiu lovită din nou. Stau aşa vreo zece minute ascultând mugetul ploii, întrebându-mă dacă şocul electric mi-a produs vreo vătămare permanentă, dacă m-a ars, poate, pe dinăuntru, făcându-mă incapabilă să aduc pe lume copii, ori dacă n-am încărunţit în câteva minute. Sau poate că părul mi-a ars de tot! Ridic uşor mâna şi o duc la cap. Părul pare neatins, am doar un cucui în ceafă. Mă mişc cu precauţie. Nu am nimic rupt. Nu am nimic vătămat. Frigiderul înalt din colţul camerei învie brusc şi îşi începe torsul vesel, domestic şi-atunci îmi dau seama că pământul continuă să se învârtă şi că tunetul s-a îndepărtat. Mă ridic slăbită în picioare şi privesc în jur, pregătită pentru nu ştiu ce scenă de haos şi distrugere. Dar iată, totul este exact aşa cum fusese – biroul cu aspect impozant al recepţiei, raftul metalic cu ziare şi reviste, tejgheaua lungă a cofetăriei, cele douăsprezece mese cu tăblii din plastic colorate ca un curcubeu şi scaunele scunde şi incomode din metal, răcitorul mare unde se ţin cuburile de gheaţă şi filtrul lucitor de cafea – toate sunt la locul lor; totul este cât se poate de obişnuit. Doar geamul spart şi balta de apă de pe podea mai amintesc de holocaustul prin care am

trecut încăperea asta şi cu mine. Holocaust? Ce naiba tot îndrug? Singurul holocaust s-a petrecut doar în capul meu. A fost o furtună; o furtună cu fulgere şi tunete. Iar eu m-am înspăimântat ca un copil de zgomotul asurzitor. Am atins ca o neroadă întrerupătorul electric, fără măcar să aştept o pauză între fulgere, ci alegând parcă intenţionat momentul când se luminase cerul. Nu-i de mirare că m-a trântit de pământ. Am fost pedepsită cu un cucui în ceafă pentru prostia mea. Ca să-mi fie învăţătură de minte, măţă proastă, ignorantă şi sperioasă ce sunt! Dar, stai aşa! Poate că am albit cu adevărat! Străbat în grabă îmcăperea, îmi iau poşeta de pe birou, intru pe după tejgheaua cofetăriei, mă aplec şi mă privesc în bucata lunguiaţă de oglindă dintre rafturi. La început îmi cercetez ochii, care mă privesc limpezi, albaştri, dar măriţi din pricina şocului. Genele sunt la locul lor, la fel şi sprâncenele şatene, întinderea gânditoare a frunţii şi apoi, da, buclele părului şaten foarte închis, de nuanţa cea mai comună, care se despart în două valuri bogate pornind din creştetul capului. Aşa deci! Scot pieptenul şi-l trec cu mişcări bruşte şi furioase prin păr, îl pun înapoi în poşetă şi-o închid cu pocnet sec.

Ceasul meu arată aproape ora şapte. Deschid radioul şi, în timp ce ascult WOKO înfricoşându-şi auditorii cu relatări despre furtună – stâlpi de curent electric dărâmaţi, nivelul râului Hudson crescut îngrijorător la Glens Falls, un ulm prăbuşit care blochează autostrada 9 la Saratoga Springs, avertizare de inundaţii la Mechanicville – prind cu bandă adezivă o bucată de carton peste geamul spart, apoi iau o cârpă şi o găleată şi şterg apa de pe podea. După ce termin, străbat în fugă scurta alee acoperită ce duce la cabanele din

spatele corpului principal şi ajung la a mea, numărul 9, pe partea dreaptă cu faţa spre lac, îmi scot hainele şi fac un duş rece. Mi-am murdărit în cădere bluza albă din material sintetic, aşa că o spăl şi o atârn să se usuce.

Am uitat deja severitatea cu care m-a certat furtuna şi faptul că m-am purtat ca o gâscă nătângă şi inima îmi cântă din nou la perspectiva serii mele solitare şi la cea de a porni la drum a doua zi. Sub impresia unui impuls, îmbrac tot ce am mai frumos în biata mea garderobă – pantalonii de toreador din catifea neagră cu fermoarul auriu aşezat cam indecent la spate şi tot cam indecent de strâmţi pe şezut şi, fără să-mi mă mai obosesc cu sutientul, jerseul meu Camelot tricotat din fir auriu cu guler rulat, amplu şi moale. Mă admir în oglindă, hotărăsc să-mi ridic mânecile până peste coate, îmi strecor picioarele în sandalele Ferragamo aurii şi mă întorc grăbită în holul recepţiei. În sticla de bourbon Virginia Gentleman care m-a ţinut două săptămâni mai rămăsese o măsură bună, aşa că umplu unul din cele mai frumoase pahare cu cuburi de gheaţă şi torn bourbonul peste ele, scuturând sticla ca să scot din ea şi ultima picătură. După aceea trag lângă radio cel mai comod fotoliu din recepţie, pornesc aparatul, îmi aprind una din ultimele cinci ţigări Parliament din pachet, iau o înghiţitură bună din pahar şi mă ghemuiesc în fotoliu.

Reclamele, toate despre pisici şi despre cât de mult iubesc ele conservele din ficat de calitatea întâi Pussyfoot, ritmează vuietul ploii ale cărei tonuri se alterează numai atunci când o pală foarte puternică loveşte stropii de apă în geam ca pe un pumn de pietriş şi face să tremure ferestrele clădirii. Înăuntru e chiar aşa cum îmi închipuisem că va fi – ferit

de vremea rea, plăcut şi vesel, cu străluciri de lumină răsfrântă zglobiu pe suprafeţele cromate. WOKO anunţă patruzeci de minute cu „muzică pentru sărutări" şi îi aud pe Ink Spots cântând „Cineva clatină barca visurilor mele" şi mă întorc pe râul Tamisa, cu cinci ani în urmă, alunecăm pe lângă Kings Eyot într-o barcă cu fundul plat şi în depărtare se vede castelul Windsor, iar Derek vâsleşte în timp ce eu îmi fac de lucru cu gramofonul portabil. Nu aveam decât zece discuri, dar de fiecare dată când venea la rând LP-ul formaţiei Ink Spots şi ascultam „Barca visurilor", Derek mă ruga „Mai pune-o o dată, Viv", iar eu trebuia să mă aşed în genunchi şi să pun acul la locul unde începea melodia.

Mi se umplu ochii de lacrimi – nu din cauza lui Derek, ci a dulcii suferinţe a băiatului şi a fetei, a soarelui şi a primei iubiri cu refrenele ei, cu certurile iuţi şi violente ca o ploaie de vară, cu scrisorile ei „Pecetluite cu un sărut tandru". Sunt lacrimi de nostalgie pentru copilăria pierdută şi de autocompătimire pentru suferinţa care o înfăşurase ca într-un giulgiu. Las două lacrimi să mi se rostogolească pe obraz înainte de a le şterge şi hotărăsc să fac o scurtă orgie de amintiri.

Mă numesc Vivienne Michel şi, în momentul când stau în motelul Dreaming Pines şi răscolesc amintiri, am douăzeci şi trei de ani. Am un metru şi şaizeci şi opt de centimetri înălţime şi am crezut întotdeauna că sunt înzestrată cu un corp frumos până când englezoaicele de la Astor House mi-au spus că posteriorul meu se bombează prea evident şi că ar trebui să port un sutien mai strîmt. Ochii mei sunt, după cum am mai spus, albaştri, iar părul şaten închis, ondulat natural; visul meu este să-mi fac într-o zi o tunsoare „coamă de leu" care să mă arate

mai matură şi mai îndrăzneaţă. Îmi plac pomeţii mei, destul de înalţi, deşi aceleaşi englezoaice mi-au spus că-mi dau un aspect de „străină", dar am nasul prea mic şi o gură prea mare, care pare deseori senzuală tocmai când nu e cazul. Am un temperament impulsiv, despre care îmi place să cred că are tuşe romantice de melancolie, dar sunt voluntară şi independentă într-o măsură care le îngrijora pe surorile de la mănăstire şi pe domnişoara Threadgold de la Astor House. („Femeile trebuie să fie sălcii, Vivienne. E treaba bărbaţilor să fie stejari şi frasini.")

Sunt canadiană de origine franceză. M-am născut chiar lângă Quebec, într-un orăşel numit Sainte Famille, pe coasta nordică a unei insule lungi ce se întinde ca o uriaşă corabie scufundată în mijlocul râului St. River, în apropierea strâmtorii Quebec. Am crescut lângă râul acesta mare, şi în bună măsură în apele lui, iar rezultatul este că activităţile mele preferate sunt înotul, pescuitul, excursiile cu cortul şi alte sporturi în aer liber. Nu-mi amintesc multe despre părinţii mei, în afară de faptul că îl iubeam mult pe tata şi că mă înţelegeam rău de tot cu mama, pentru că au murit amândoi când aveam opt ani, în timpul războiului, pe când mergeau la o nuntă, zdrobiţi cu tot cu maşină de un avion ce ar fi trebuit să aterizeze la Montreal. Tribunalul m-a încredinţat unei mătuşi văduve, Florence Toussaint, care s-a mutat acasă la noi şi m-a crescut. Ne-am înţeles destul de bine şi astăzi aproape c-am ajuns să o iubesc, dar era protestantă, iar eu primisem o educaţie catolică, aşa că am devenit o victimă a bătăliei care fusese dintotdeauna blestemul Quebecului condus de preoţi şi atât de strict împărţit în funcţie de credinţă. Catolicii au fost cei care-au câştigat

bătălia pentru bunăstarea mea spirituală, aşa că am fost educată la mănăstirea ursulinelor până am împlinit cincisprezece ani. Surorile erau foarte stricte şi se punea un accent deosebit de mare pe pietate, aşadar am învăţat foarte multă istorie a religiei şi o mulţime de dogme cam obscure, pe care le-aş fi schimbat bucuroasă cu nişte cursuri care m-ar fi pregătit să devin altceva decât soră de caritate sau călugăriţă. Când, în final, atmosfera a devenit atât de sufocantă încât spiritul meu a început să implore să fie luat de-acolo, mătuşa m-a salvat de „papiştii ăia" şi s-a decis ca la vârsta de şaisprezece ani să merg în Anglia ca să mă „cizelez". Hotărârea asta a creat o oarecare agitaţie în micuţa noastră comunitate locală. Nu doar că ursulinele erau pilonul tradiţiei catolice la Quebec – mănăstirea păstrează cu mândrie craniul lui Montcalm şi, de două secole încoace, n-au îngenuncheat niciodată mai puţin de nouă călugăriţe în faţa capelei altarului, rugându-se zi şi noapte – dar familia mea aparţinea celei mai exclusiviste citadele a canadianismului francez, iar fiica lor trebuia să înmănuncheze ambele tradiţii şi să le transmită mai departe. Şi uite că era gata să le arunce peste bord! Un adevărat scandal! Furtună într-un pahar cu apă, aveam să gândesc eu ceva mai târziu.

Adevăraţii fii şi fiice ale Quebecului formează o societate, aproape o societate secretă care e probabil la fel de puternică precum grupul calviniştilor din Geneva, iar iniţiaţii, fie ei bărbaţi ori femei, îşi spun cu mândrie *canadiènnes*. Jos, mult mai jos pe scara socială, vin *can-adienii*, adică protestanţii canadieni. După aceea vin *les anglais*, grup ce include toţi imigranţii veniţi mai mult sau mai puţin recent din Marea Britanie şi, la urmă,

les américains, termen folosit cu un dispreț suveran. *Les canadiènnes* se mândresc cu franceza pe care-o vorbesc, deşi este doar un dialect altoit cu o mulțime de cuvinte vechi de două sute de ani, pe care nici francezii înşişi nu le înțeleg, şi înțesat cu cuvinte englezeşti pronunțate franțuzeşte. După câte îmi pot da seama, seamănă cu relația dintre afrikaans şi limba olandeză. Snobismul şi exclusivismul acestei clici se extinde şi asupra francezilor ce trăiesc în Franța, pe care îi numesc *etrangèrs*[1]. Am spus toate astea ca să explic într-o anumită măsură că abaterea de la dreapta credință a unei Michel din Sainte Famille constituia o crimă aproape la fel de abominabilă ca şi abaterea de la mafie în Sicilia (dacă aşa ceva e posibil!). Mi s-a spus destul de clar că părăsind mănăstirea ursulinelor şi Quebecul mi-am distrus aproape toate punțile către părinții mei spirituali şi către oraşul natal.

Mătuşă-mea mi-a protejat cu multă sensibilitate bieții nervi în perioada de ostracism social ce a urmat – majorității prietenilor mei li s-a interzis să aibă de-a face cu mine – însă e cert că am sosit la Londra apăsată de un sentiment al vinovăției şi al "diferenței" care, adăugat la „colonialismul" meu, a devenit o povară psihologică oribilă, cu care a trebuit să fac față unei şcoli de elită pentru cizelarea tinerelor domnişoare.

Asemeni majorității acestor stabilimente foarte englezeşti, Astor House, pensionul domnişoarei Threadgold, se afla în zona Sunningdale – o clădire mare cu arhitectură victoriană, clădidă din piatră, ale cărei etaje superioare fuseseră împărțite cu panouri de gips-carton pentru a alcătui dormitoare

[1] Străini (fr., n. tr.).

pentru douăzeci şi cinci de perechi de fete. Fiind o „străină", am fost repartizată în cameră cu o altă străină, o libaneză oacheşă ce provenea dintr-o familie de milionari, cu smocuri stufoase de păr negru sub braţ, o pasiune neînfrânată pentru pralinele de ciocolată şi pentru un star de cinema egiptean pe nume Ben Said, ale cărui fotografii strălucitoare (dinţi strălucitori, mustăţi, ochi şi păr strălucitor) aveau să fie curând rupte bucăţele şi aruncate în WC de trei fete mai mari din frăţia Rose Dormitory, din care făceam şi noi parte. Adevărul e că libaneza asta m-a salvat. Era atât de nesuferită, de irascibilă şi de urât mirositoare, atât de obsedată de banii ei, încât cele mai multe dintre fete mă compătimeau şi se străduiau să se poarte frumos cu mine. Existau însă şi altele, pe care situaţia mea nu le impresionase şi din pricina cărora am suferit cumplite agonii – pentru accentul meu, pentru purtarea stângace şi necivilizată de la masă, pentru marea mea neajutorare şi, în general, pentru că eram canadiancă. Abia acum îmi dau seama că eram şi prea sensibilă, şi prea iute la mânie. Pur şi simplu nu acceptam bravadele şi răutăţile lor. După ce mi-am tăvălit puţin două sau trei dintre prigonitoare, celelalte li s-au alăturat, au tăbărât peste mine în pat într-o seară şi-am înghiţit pumni, ghionturi, zgârieturi şi lighene cu apă până când am izbucnit în plâns şi am promis că „n-o să mă mai lupt ca un elan". După acest incident m-am liniştit treptat, am încheiat armistiţiu cu locul în care mă aflam şi m-am apucat îmbufnată să devin o „lady".

Vacanţele mă recompensau pentru toate cele îndurate. M-am împrietenit cu o fată din Scoţia, Susan Duff, căreia îi plăceau la fel de mult ca şi mie sporturile şi activităţile în aer

liber. Şi ea era singură la părinţi, aşa că ai ei se bucurau că îi ţin companie. Aşadar, îmi petreceam verile în Scoţia şi schiam iarna şi primăvara prin toată Europa – Elveţia, Austria, Italia. Asta ne-a legat în mod deosebit şi am rămas prietene nedespărţite pe toată perioada pensionului. Ba chiar ne-am făcut „debutul în societate" împreună, ocazie cu care mătuşa Florence a scos din buzunar cinci sute de lire, contribuţia mea la balul idiot organizat la hotelul Hyde Park. Am avut carnetele de bal identice şi am dansat aceleaşi dansuri idioate cu nişte tineri care mi-au părut neciopliţi, plini de coşuri şi total lipsiţi de masculinitate în comparaţie cu tinerii canadieni pe care îi cunoşteam. (Se poate să mă fi înşelat însă, căci unul dintre cei mai plini de coşuri dintre ei a participat la Grand National în anul acela şi a reuşit să încheie cursa!)

Şi atunci l-am cunoscut pe Derek.

Aveam deja şaptesprezece ani şi jumătate şi împărţeam cu Susan un apartament micuţ de trei camere în strada Old Church, chiar la capătul lui King's Road. Era sfârşitul lunii iunie, faimosul nostru „sezon" se apropia de sfârşit şi am hotărât să dăm o petrecere pentru cei câţiva oameni care ne plăcuseră cu adevărat din toţi cei pe care îi cunoşteam. Familia care locuia pe acelaşi palier, faţă în faţă cu noi, pleca în străinătate în vacanţă şi ne-au spus că le putem folosi apartamentul, dacă suntem de acord să-l supraveghem cât lipsesc ei. Ne ajunsese la amândouă până-n gât „să ţinem pasul cu fetele Jones" şi să dansăm la baluri, aşa că i-am telegrafiat mătuşii Florence şi am scos o sută de lire de la ea, Susan a ciupit şi ea cincizeci de la părinţii ei şi am pornit hotărâte să organizăm o petrecere pe cinste. Intenţionam să invităm vreo treizeci de

persoane, din care bănuiam că vor veni numai douăzeci. Am cumpărat optsprezece sticle de şampanie – roz, fiindcă suna mai interesant! – o cutie de patru kilograme de caviar, două conserve destul de ieftine de *foie gras* care arăta chiar bine când l-am tăiat felii şi o mulţime de lucruri usturoiate din Soho. Am făcut un morman de sandvişuri cu unt, creson şi somon afumat şi am răspândit peste tot mici boluri cu prune glazurate şi bomboane de ciocolată – o idee tâmpită, nimeni nu s-a atins de ele! După ce am terminat de aranjat mâncarea pe o tăblie de uşă scoasă din ţâţâni şi acoperită cu o faţă de masă de un alb sclipitor, ca să semene a bufet, totul arăta ca pentru o adevărată serată de adulţi. Petrecerea s-a dovedit a fi un succes, ba chiar unul prea mare. Au venit toţi cei treizeci de invitaţi şi unii dintre ei şi-au adus şi prieteni, iar rezultatul a fost o îmbulzeală grozavă; oamenii stăteau chiar şi pe scări, ba unul dintre băieţi a fost găsit în baie, aşezat pe vasul de toaletă cu o fată în poală. Căldura şi gălăgia erau cumplite. Poate că, până la urmă, nu eram chiar atât de demodate pe cât ne credeam, ori poate că oamenilor le plac persoanele demodate, cu condiţia să fie într-adevăr astfel şi să nu se prefacă. În orice caz, ni s-a întâmplat fireşte cel mai mare rău cu putinţă şi am rămas fără băutură. Stăteam în picioare lângă masă când cineva a fluturat ultima sticlă golită de şampanie şi a strigat cu voce sugrumată:

— Apă! Apă! Sau nu vom mai vedea Anglia niciodată!

Eu am început să mă agit şi-am îngăimat prosteşte:

— Păi, mă tem că nu mai este.

Un tânăr înalt, care stătea sprijinit de perete, m-a contrazis amuzat.

— Ba sigur că mai este! Ai uitat pivnița?

Apoi m-a prins de cot, m-a scos afară din cameră și m-a împins ușor pe scări în jos.

— Vino, mi-a cerut el hotărât. Nu putem strica o petrecere atât de reușită. O să mai luăm ceva de băut de la cârciumă.

Ei bine, ne-am dus la cârciumă și am luat două sticle de gin și o mulțime de apă tonică cu lămâie, iar el a insistat să plătească ginul, lăsându-mi mie doar apa tonică. Era destul de amețit, însă într-un fel simpatic și mi-a explicat că mai devreme fusese la o altă petrecere și că la noi îl adusese un cuplu de proaspăt căsătoriți, numiți Norman, prieteni de-ai lui Susan. A zis că-l cheamă Derek Mallaby, dar eu nu i-am prea dat atenție, căci eram nerăbdătoare să mă întorc la petrecere. La întoarcere am fost întâmpinați cu urale, însă punctul culminant al distracției trecuse deja și curând invitații au început să plece, până n-au mai rămas decât cei foarte apropiați și vreo doi-trei care nu aveau unde să se ducă la cină. Până la urmă au început să plece și aceștia, inclusiv cei doi Norman care i-au spus lui Derek că găsește cheia sub rogojină. Susan a propus să mergem la braseria de peste drum, dar mie nu-mi plăcea deloc acolo, așa că atunci când Derek Mallaby a venit lângă mine, mi-a ridicat părul de pe ureche și m-a întrebat în șoaptă dacă vreau să hoinărim împreună, am spus da, cred că în mare parte pentru că mai devreme a preluat controlul într-un moment când eu mă blocasem.

Așa că am ieșit în aerul cald al serii lăsând în urmă înfricoșătorul cîmp de bătălie de după petrecere, Susan și câțiva prieteni s-au îndreptat spre braserie, iar noi ne-am dus în King's Road și am luat un taxi. Derek m-a dus tocmai în celălalt capăt al Londrei,

la un restaurant cu specific italian numit „The Bamboo", aflat lângă Tottenham Court Road, unde am mâncat spaghete bolognese şi am băut o sticlă de vin pe care el l-a numit Beaujolais instant. Derek a băut aproape tot vinul şi mi-a zis că locuieşte lângă Windsor, că are aproape optsprezece ani, că era în ultimul trimestru de şcoală, că juca în echipa de cricket a şcolii şi că primise o învoire de douăzeci şi patru de ore ca să-şi întâlnească avocaţii, pentru că murise o mătuşă de-a lui şi-i lăsase nişte bani. Îşi petrecuse prima parte a zilei cu părinţii, care plecaseră după aceea să vadă meciul de cricket al echipei MCC de la Lords, lăsându-l împreună cu soţii Norman. Ar fi trebuit să meargă la teatru şi apoi acasă să se culce, însă se dusese la petrecerea aceea şi după aceea la a mea. Ce părere aveam despre o raită în clubul de noapte „400"?

Sigur că da, eram încântată! „400" este cel mai select club de noapte din Londra, iar eu nu ajunsesem mai sus de pivniţele cu pretenţii de club din Chelsea. I-am spus câte ceva despre mine şi i-am descris Astor House ca pe un loc amuzant, căci îmi era foarte uşor să vorbesc cu el. Când ni s-a adus nota de plată, a ştiut exact cât să lase bacşiş şi mi s-a părut că e foarte matur ca să fie încă la şcoală. Pe de altă parte însă, se consideră că în şcolile publice engleze tinerii se maturizează foarte repede şi învaţă cum să se poarte. În taxi m-a ţinut de mână şi am avut senzaţia că totul e aşa cum trebuia să fie. La „400" părea să-l cunoască toată lumea, iar înăuntru era ameţitor de întuneric. A comandat gin şi apă tonică şi ni s-a adus la masă o sticlă plină de jumătate, din care băuse ultima oară când fusese acolo. Formaţia lui Maurice Smart cânta ca un vis şi când ne-am ridicat să dansăm am descoperit

că ne potrivim perfect, că ritmul şi stilul nostru de jive sunt identice şi că mă simt nemaipoment de bine. Am început să observ cum îi creşte părul negru pe tâmple, că are mâini frumoase şi îndemânatice şi că zâmbeşte nu doar cu faţa, ci şi cu ochii. Am rămas acolo până s-a făcut patru dimineaţa şi sticla de gin s-a golit, aşa că a trebuit să mă sprijin puţin de el când am ajuns pe trotuar. Am luat un taxi şi a părut absolut firesc să mă ia în braţe, să mă sărute şi eu să-i răspund la sărut. După ce i-am luat de două ori mâna de pe sânii mei, a treia oară mi-am spus că nu e cazul să par prea sclifosită şi am lăsat-o acolo, dar când a coborât şi a încercat să mi se strecoare sub fustă, nu l-am lăsat. Nici când mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o într-un anume loc din corpul lui nu l-am lăsat, cu toate că trupul îmi era deja încins de dorinţa de a face lucrurile astea. Slavă Domnului, în scurt timp am ajuns în faţa blocului meu, iar el m-a condus la uşă şi mi-a spus că o să ne mai vedem şi c-o să-mi scrie. Când ne-am sărutat de noapte bună şi-a încolăcit braţele pe după talia mea şi m-a strâns tare; taxiul lui a dispărut după colţ dar eu tot îi mai simţeam mâinile pe trup, iar mai târziu m-am strecurat afară din pat şi m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii şi întreg chipul meu erau atât de radioşi, de parcă înăuntrul meu s-ar fi aprins o lumină şi, cu toate că probabil mare parte din lumina aceea provenea de la gin, mi-am spus: „Oh, cerule! M-am îndrăgostit!“

Capitolul 3

Deşteptarea primăverii

Durează mult să scriu toate astea, însă doar câteva minute ca să mi le amintesc, aşa că în momentul când am ieşit din reverie, în fotoliul meu din recepţia motelului, WOKO transmitea tot „muzică pentru sărutat“ şi cineva, probabil Don Shirley, cânta „Nu-i aşa că e dulce?“. Gheaţa mi se topise în pahar. M-am ridicat şi mi-am pus alta proaspătă din răcitor, apoi m-am întors, m-am ghemuit în fotoliu şi am luat o înghiţitură mică de bourbon, ca să ţină mai mult, am aprins o altă ţigară şi am revenit cu gândul la vara aceea fără sfârşit.

Derek şi-a încheiat ultimul trimestru de şcoală şi în timpul ăsta am schimat câte patru scrisori. Prima lui scrisoare începea cu „Iubită“ şi se încheia cu dragoste şi sărutări; în răspunsul meu am ajuns la un compromis folosind „Dragă“ şi „Cu drag“. Ale lui aveau ca subiect ultimele meciuri pe care le jucase, ale mele vorbeau despre balurile la care fusesem, despre filmele şi piesele de teatru pe care le văzusem. El avea să-şi petreacă vacanţa de vară acasă, era foarte încântat că părinţii lui urmau să-i dăruiască un automobil MG cumpărat la mâna a doua şi mă întreba dacă o să merg cu el la plimbare cu maşina. Susan a fost surprinsă când am anunţat-o că nu o însoţesc în Scoţia pe timpul verii şi că vreau să rămân în apartament, cel puţin pentru o vreme. Nu-i

spusesem adevărul despre Derek şi, pentru că mă trezeam întotdeauna înaintea ei, nu ştia nimic de scrisorile lui. Nu îmi stătea în fire să fiu atât de secretoasă, dar îmi păzeam cu mare grijă „povestea de dragoste" (aşa o numeam în sinea mea!), căci părea atât de fragilă şi de expusă la posibile dezamăgiri, încât credeam că până şi să pomenesc despre ea putea să aducă ghinion. Din câte ştiam, s-ar fi putut să fiu doar una din lungul şir de fete ale lui Derek. Era atât de atrăgător şi de matur, că îmi imaginam un şir lung de fete din înalta societate, toate îmbrăcate în ograndi şi purtătoare ale unui titlu nobiliar, aflate permanent la dispoziţia lui. Aşadar, am motivat pur şi simplu că vreau să-mi caut o slujbă şi poate o voi urma mai târziu, iar la vremea potrivită Susan a plecat spre nord şi eu am primit a cincea scrisoare de la Derek, care mă întreba dacă vreau să iau duminica următoare trenul de ora douăsprezece din gara Paddington, el urmând să mă aştepte cu maşina, în gara Windsor.

Şi astfel a început rutina noastră delicioasă. În prima zi m-a aşteptat pe peron. Eram cam timizi amândoi, dar el, plin de entuziasm pentru noua maşină, m-a apucat de mână şi m-a tras după el, dornic să mi-o arate. Maşina era o adevărată minune – neagră, cu tapiţerie din piele roşie, cu capace metalice roşii la roţi şi tot soiul de accesorii şmechere de maşină de curse, precum dunga latã de pe capotă, un capac metalic înalt şi foarte mare la rezervorul de benzină şi un autocolant cu emblema BRDC[1]. Ne-am urcat amândoi şi Derek mi-a dat batista lui viu colorată din mătase să-mi leg părul cu ea. Ţeava de eşapament scotea

[1] *British Racing Drivers Club* – Clubul piloţilor de curse britanici (n. tr.).

un sunet minunat şi senzual în timp ce străbăteam în viteză High Street, luând-o apoi spre râu. În ziua aceea m-a dus până la Bray ca să-mi arate ce poate maşina, aproape zburând pe drumurile de ţară şi schimbând inutil vitezele la curbele cele mai largi.

Cum stăteam atât de aproape de pământ, chiar şi cînd conducea cu şaptezeci de kilometri la oră aveam impresia că mergem cu o sută şaptezeci, aşa că mi-am încleştat mâinile pe mânerul de siguranţă de pe portieră şi m-am rugat să scap cu viaţă. Dar Derek era un şofer bun, aşa că în scurt timp am căpătat încredere în el şi m-am potolit din tremurat. M-a dus la un restaurant înfricoşător de elegant, la Hotel de Paris, am mâncat somon afumat, care e foarte scump, friptură de pui şi îngheţată, iar după aceea am închiriat de la debarcaderul din apropiere o canoe cu motor electric, cu care ne-am plimbat alene în susul râului trecând pe sub Maidenhead Bridge, până am dat lângă Cookham Lock de o răstoacă mică unde Derek a tras canoea sub sălcii. Adusese cu el un gramofon portabil şi ne-am întins unul lângă altul, am ascultat muzică şi-am urmărit păsărelele săltând prin ramuri deasupra capetelor noastre. Era o după-amiază frumoasă şi adormitoare, iar noi ne-am sărutat, dar n-am mers mai departe – ceea ce m-a făcut să mă simt liniştită că Derek nu mă crede „uşoară". Mai târziu au apărut efemeridele şi noi aproape c-am răsturnat canoea în strădania noastră de a o aduce înapoi pe cursul râului, dar în scurt timp pluteam din nou în direcţia curentului, trecând pe lângă multe alte ambarcaţiuni cu familii sau cupluri în ele. Eram convinsă că noi eram cei mai fericiţi şi mai frumoşi dintre toţi. Ne-am întors la debarcader, am lăsat canoea şi-apoi am mers la

un local numit Thatched House pe care Derek îl cunoştea, unde am mâncat omletă şi-am băut cafea. După aceea, a propus să mergem la cinematograf.

Royalty Cinema era pe Farquar Street, una din străduţele ce leagă castelul Windsor de şoseaua spre Ascot. Era o clădire cu aspect cam sărăcăcios unde rulau două westernuri, un film de desene animate şi aşa-zisele jurnale de ştiri din care puteai afla ce făcuse regina cu o lună în urmă. Mi-am dat seama de ce l-a ales când am plătit doisprezece şilingi pentru o lojă. Cinematograful avea două loje, situate de o parte şi de cealaltă a cabinei de proiecţie, cu suprafaţă de cam doi metri pătraţi, în care se găseau doar două fotolii şi foarte mult întuneric. Imediat după ce am intrat înăuntru, Derek şi-a tras fotoliul lângă al meu şi a început să mă sărute şi să mă mângâie. La început mi-am zis: „Doamne, oare aici le aduce?", dar în scurt timp am început să simt că mă topesc şi-apoi mâinile lui au început să mă exploreze cu blândeţe şi pricepere, iar când au ajuns acolo mi-am ascuns faţa în umărul lui şi mi-am muşcat buzele din pricina senzaţiei aceleia neaşteptate. Curând s-a sfârşit totul şi eram inundată de căldură şi de lacrimi care-mi izvorau din ochi independent de voinţa mea şi-i udau gulerul cămăşii.

M-a sărutat cu blândeţe şi mi-a şoptit că mă iubeşte şi că eram cea mai minunată fată din lume. Dar eu m-am ridicat şi m-am îndepărtat de el, ştergându-mi lacrimile din ochi şi încercând să urmăresc filmul, obsedată de gândul că îmi pierdusem virginitatea, mă rog, acel soi anume de virginitate, şi că el n-o să mă mai respecte de-atunci încolo. La pauza dintre filme, mi-a cumpărat o îngheţată, a cuprins cu braţele spătarul fotoliului meu şi mi-a şoptit

că a fost cea mai minunată zi din viața lui și că ar trebui s-o repetăm la nesfârșit. Mi-am spus în sinea mea să nu fiu neghioabă, căci nu fusese decât o mângâiere mai intimă. Toată lumea o făcea și, într-un fel, fusese minunat, ca să nu mai pomenesc că nu exista pericolul de a rămâne însărcinată sau de a păți alte rele. În plus, băieților le plăceau mângâierile astea și, dacă nu voiai s-o faci cu ei, găseau rapid o altă fată care se arăta doritoare. Așa că atunci când s-au stins din nou luminile și mâinile lui mi-au cuprins sânii, mi s-a părut un gest firesc și asta m-a excitat. I-am simțit răsuflarea gâdilându-mi gâtul și mi-a șoptit „oh, iubito!" cu un oftat prelung și eu am simțit un val de emoție ca și când ar fi căzut un soi de barieră dintre noi, am avut un impuls matern față de el și l-am sărutat și din acel moment am devenit întrucâtva un alt fel de prieteni.

M-a dus cu mașina la gară, la timp ca să prind ultimul tren și am stabilit să ne întâlnim duminica următoare la aceeași oră. A rămas pe loc și mi-a făcut cu mâna până n-am mai putut să-l văd sub becurile gălbui ale gării care îmi devenise brusc atât de dragă și uite-așa a început povestea noastră de dragoste. Programul nostru era mereu la fel – râul, gramofonul, mica lojă a cinematografului, doar că schimbam arareori locurile unde luam prânzul și ceaiul. Și totuși, într-un fel era diferit căci se adăugase fiorul suplimentar al dorinței fizice, astfel că oriunde ne-am fi aflat, în barcă, în mașină sau la cinematograf, mâinile noastre întârziau pe trupul celuilalt, mai stăruitoare și mai pricepute pe măsură ce vara fără sfârșit se apropia de septembrie.

În amintirea mea, soarele acelor zile strălucește mereu și ramurile sălcilor cufundate în apă se conturează cu limpezimea cerului

senin de deasupra noastră. Lebedele pluteau la umbra plopilor, se cufundau adânc în apă şi îşi urmau maiestuoase parcursul pe lângă Queens Eyot, Boneyveney Lock şi Coocoo Weir, locul unde noi luasem obiceiul să ne scăldăm, şi mai departe, pe fâşia lungă ce străbate pajiştea Brocas, până la podul Windsor. Sunt convinsă că a şi plouat, că o mulțime de oameni aflați în vacanță se înghesuiau pe râu, că se mai adunaseră nori şi pe cerul relației noastre, însă chiar dacă au fost, eu nu mi le pot aminti. Săptămânile curgeau pe lângă noi precum Tamisa, strălucitoare, luminoase, pline de vrajă.

Şi iată că a venit ultima zi de septembrie şi, cu toate că până atunci i-am ignorat realitatea, am ştiut că e vremea să deschidem un capitol nou. Susan urma să se întoarcă luni în apartament, eu aveam şanse să capăt o slujbă, iar Derek se ducea la Oxford. M-am prefăcut că totul avea să rămână la fel, că-i voi explica situația lui Susan şi că vom avea la dispoziție sfârşitul de săptămână, când mă puteam duce la Oxford sau venea Derek la Londra. Nu am discutat despre relația noastră, căci ni se părea evident că avea să continue. Derek a pomenit vag despre ideea de a-i cunoaşte părinții, dar n-a insistat niciodată, iar în timpul duminicilor petrecute împreună erau întotdeauna lucruri mai bune de făcut. Poate că m-am gândit că e ciudat faptul că nu-şi găseşte timp pentru mine în timpul săptămânii, dar juca mereu cricket şi tenis şi avea o groază de prieteni despre care zicea că-s nişte plicticoşi. N-am vrut să mă amestec în partea aceasta a vieții lui, cel puțin nu deocamdată. Eram fericită să-l am doar pentru mine într-o singură zi a săptămânii şi nu-mi doream să ajung să-l împart cu o mulțime de străini care m-ar fi

făcut, oricum, să mă simt stânjenită. Aşa că în privinţa asta lucrurile au rămas în suspensie, iar eu refuzam cu consecvenţă să privesc mai departe de duminica următoare.

În ziua aceea Derek a fost deosebit de afectuos cu mine şi m-a dus seara la hotelul Bridge, unde am băut trei ginuri cu tonic, cu toate că de obicei abia ne atingeam de alcool. La cină a insistat să comandăm şampanie, aşa că pe când am ajuns la micuţul nostru cinematograf eram amândoi destul de ameţiţi. M-am bucurat pentru asta, pentru că mă făcea să uit că în ziua următoare urma să începem un nou capitol şi să renunţăm la obiceiurile atât de îndrăgite de peste vară. Când am ajuns în loja strâmtă, Derek era morocănos. Nu m-a luat în braţe ca de obicei, ci şi-a tras fotoliul la mică distanţă de al meu, a fumat şi s-a uitat la film. Am venit lângă el şi l-am luat de mână, dar a continuat să se uite ţintă la ecran. L-am întrebat ce are şi mi-a răspuns după o vreme, pe un ton stăruitor:

— Vreau să mă culc cu tine. Adică vreau s-o facem de-adevăratelea.

Asprimea din glasul lui m-a şocat. Mai discutaserăm despre asta, desigur, dar ajungeam de fiecare dată la un acord mai mult sau mai puţin tacit că asta se va întâmpla „mai târziu". Am început să-i vorbesc, folosindu-mă de aceleaşi vechi motive, dar eram nervoasă şi supărată. De ce trebuia să strice ultima seară petrecută împreună? Mi-a combătut violent toate argumentele. Eram o virgină încuiată şi-l făceam să sufere. Oricum, eram iubiţi, aşa că de ce să nu ne comportăm ca nişte adevăraţi iubiţi? I-am zis că mă tem să nu rămân însărcinată. Mi-a răspuns că e uşor, că există nişte chestii care te protejează şi că o să poarte una. Dar de ce tocmai atunci? am insistat. Nu

puteam s-o facem acolo. Oh, ba puteam. Era loc destul. Şi voia neapărat s-o facem înainte să plece la Oxford, ca pe un soi de legământ de căsătorie.

I-am cântărit tremurând argumentul. Poate vorbea serios. Ar fi fost ca o pecete pusă pe dragostea noastră. Dar îmi era frică. După multe ezitări, l-am întrebat dacă are o „chestie" din aceea. A spus că nu, dar că peste drum este o farmacie deschisă toată noaptea şi-o să se ducă să cumpere. M-a sărutat, s-a ridicat grăbit în picioare şi-a ieşit din lojă.

Am rămas nemişcată, uitându-mă absentă la ecran. Acum nu-l mai puteam refuza! Se va întoarce şi totul va fi murdar şi scârbos, în loja asta jegoasă din cinematograful ăsta jegos de mâna a treia şi mă va durea şi după aceea el mă va disprețui pentru că i-am cedat! Am simțit pornirea să mă ridic, să fug până la gară şi să iau următorul tren spre Londra. Dar fuga mea l-ar fi înfuriat, căci îi rănea vanitatea. N-aş mai fi fost fată „de gaşcă", iar ritmul prieteniei noastre, fundamental bazat pe ideea că amândoi trebuie să „ne distrăm", s-ar fi distrus. Şi, până la urmă, era corect să-l las să meargă atât de departe, dar să-i refuz împlinirea? Poate chiar îi făcea rău să nu meargă până la capăt. Şi, în definitiv, tot trebuia să se întâmple odată şi-odată. Nu poți întotdeauna să alegi momentul potrivit pentru a-ți începe viața sexuală! Poate ar fi mai bine să depăşim, în sfârşit, etapa asta. Orice, numai să nu-l înfurii! Orice, numai să nu ne pun iubirea în pericol!

Uşa s-a deschis lăsând să se strecoare înăuntru o fâşie îngustă de lumină din hol. În clipa următoare era lângă mine, emoționat şi cu respirația tăiată.

— Am cumpărat, mi-a şoptit el. A fost grozav de stânjenitor. Ştii, la tejghea era o fată

şi n-am ştiut cum să-i cer. Până la urmă i-am spus „ştii tu, unul din chestiile alea ca să nu faci copii". Tipa a rămas rece ca un castravete şi m-a întrebat ce calitate doresc. I-am spus cea mai bună, desigur. Aproape mă aşteptam să mă întrebe „ce mărime?".

A izbucnit în râs şi m-a strâns puternic în braţe. I-am răspuns cu un chicotit slab. Mai bine să fiu fată „de gaşcă"! Mai bine să nu fac o dramă din asta! În zilele noastre, nimeni nu mai face aşa ceva. Altfel, situaţia ar deveni deosebit de stânjenitoare, mai ales pentru el.

Preludiul a fost atât de superficial, de maşinal, că aproape mi-a venit să plâng. Apoi şi-a împins fotoliul în fundul lojei, şi-a scos haina şi a întins-o pe podeaua de lemn. Mi-a cerut să mă întind pe jos şi a îngenuncheat lângă mine. Mi-a zis să-mi sprijin picioarele de partea din faţă a lojei şi am făcut-o. Era o poziţie atât de înghesuită, de lipsită de confort, încât i-am şoptit:

— Nu, Derek! Te rog, nu aici!

Dar în clipa următoare a reuşit să se strecoare deasupra mea într-o îmbrăţişare respingător de stângace şi instinctul mi-a spus că trebuie să-l ajut cumva, ca măcar el să aibă parte de plăcere şi să nu fie supărat pe mine după aceea.

Atunci mi-a căzut cerul în cap!

S-a făcut brusc o lumină orbitoare şi din spatele meu am auzit un glas ce clocotea de indignare.

— Ce dracu crezi că faci în cinematograful meu?! Scoală sus, scroafă mică şi împuţită!

Nu ştiu cum de n-am leşinat. Derek stătea în picioare, cu faţa mai albă decât hârtia. Am reuşit să mă ridic şi eu, lovindu-mă de pereţii lojei şi am rămas acolo, aşteptând să fiu omorâtă, aşteptând glonţul care-mi va curma viaţa.

Silueta întunecată din uşă a arătat spre poşeta mea de pe podea, lângă care se vedea grămăjoara albă a chiloţilor mei.

— Ia ăia de-acolo!

M-am aplecat repede, ca şi cum aş fi fost lovită şi am ghemuit chiloţii în pumn încercând să-i ascund.

— Acum ieşiţi afară!

A rămas pe loc, blocând pe jumătate ieşirea, iar noi ne-am strecurat pe lângă el, copleşiţi de ruşine.

Directorul a trântit cu putere uşa lojei şi a luat-o înaintea noastră, gândindu-se probabil că am putea încerca să scăpăm fugind. Câţiva oameni îşi părăsiseră locurile din fundul sălii şi ieşiseră în hol. (Probabil că toţi spectatorii auziseră glasul furios al directorului. Oare cei care stăteau sub noi ascultaseră totul – cearta, răstimpul de tăcere şi apoi instrucţiunile lui Derek, care îmi spunea ce să fac? Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur.) Femeia care vindea bilete îşi părăsise şi ea boxa şi câţiva trecători, care citiseră programul zilei, se uitau curioşi la noi de sub neoanele ieftine cu lumină colorată de la intrare.

Directorul era un bărbat dolofan, cu tenul smead, îmbrăcat într-un costum strâmt cu o floare în butoniera de la rever. Ne privea de sus în jos, cu faţa înroşită de mânie.

— Şobolani spurcaţi!

Apoi s-a întors spre mine.

— Pe tine te-am mai văzut pe-aici! Nu eşti altceva decât o curvă de rând! Sunt al dracului de hotărât să sun la poliţie. Ultraj împotriva bunelor moravuri! Tulburarea liniştii publice!

Vorbele grele îi alunecau cu uşurinţă pe limbă, pesemne că le folosise deseori în stabilimentul lui scârbos cu întunecimea lui promiscuă.

— Numele voastre, vă rog?

A scos un carneţel din buzunar, a lins vârful unui ciot de creion chimic şi s-a întors spre Derek.

— Ăăăă... James Grant, s-a bâlbâit Derek (filmul era cu Cary Grant!). Ăăă... şoseaua Acacia numărul 24, Nettlebed.

Directorul şi-a ridicat privirea de pe foaia de hârtie.

— În Nettlebed nu sunt şosele! Doar şoseaua Henley-Oxford trece pe-acolo.

— Ba sunt, stărui Derek cu încăpăţânare. Pe la marginea oraşului. Adică, un soi de şosele, adăugă el neconvingtor.

— Şi tu?

S-a întors spre mine cu o atitudine bănuitoare. Mi se uscase gura. Am înghiţit în sec.

— Domnişoara Thompson, Audrey Thompson. Aleea Thomas (aproape că era să spun din nou Thompson!), numărul 24 (mi-am dat seama că era acelaşi număr cu cel ales de Derek, dar nu-mi venea în minte un altul). Londra.

— Oficiul?

Nu înţelegeam la ce se referă, aşa că m-am holbat neajutorată la el.

— Oficiul poştal! s-a răstit el nerăbdător.

Mi-am adus aminte de cel din Chelsea.

— SW. 6, am reuşit să îngaim.

Director şi-a închis carneţelul cu un pocnet sec.

— Bine. Acum ştergeţi-o amândoi de-aici!

Stătea lângă intrare, cu degetul îndreptat inchizitorial în direcţia străzii, aşa că ne-am strecurat înfricoşaţi pe lângă el. Ne-a urmat câţiva paşi şi ne-a spus ameninţător:

— Să nu vă mai prind că puneţi piciorul în cinematograful meu! Vă cunosc pe amândoi. Dacă vă mai arătaţi pe-aici, pun poliţia pe urmele voastre!

Micul grup de ochi sarcastici şi acuzatori ne-a urmărit îndelung. L-am luat pe Derek de braţ (de ce nu m-a luat el pe mine?), am trecut pe sub şirul de lumini hidoase şi-am luat-o instinctiv spre dreapta, în josul dealului, ca să putem merge mai repede. Nu ne-am oprit până am ajuns la o alee laterală, în care ne-am strecurat şi am luat-o încet în sens invers, spre automobilul parcat pe deal, mai sus de cinematograf.

Derek n-a scos o vorbă până ce nu ne-am apropiat de MG. Abia atunci a început să vorbească, pe un ton practic:

— Nu trebuie să ajungă să ne ia numărul. Mă urc în maşină şi pe tine te iau de pe Windsor Hill. Ne vedem în zece minute, peste drum de Fullers.

S-a eliberat de mâna mea şi a luat-o spre maşină.

Am rămas nemişcată şi l-am urmărit cu privirea – o siluetă înaltă, elegantă care îşi recăpătase postura mândră şi dreaptă, apoi m-am întors şi am găsit o străduţă ce mergea paralel cu Farquar Street, spre castel.

Mi-am dat seama că încă mai ţin în mână chiloţii făcuţi ghem. I-am pus în poşetă şi asta m-a făcut să mă întreb cum arăt. Am oprit sub un bec şi am scos oglinjoara. Arătam îngrozitor! Faţa îmi era atât de albă că bătea spre verzui, iar ochii păreau că aparţin unui animal hăituit. Părul mi se încâlcise la spate de cât îl frecasem de podeaua lojei, sărutările lui Derek îmi întinseseră rujul în jurul gurii. M-am cutremurat. „Scroafă mică şi împuţită!" Câtă dreptate avusese! Totul era murdar în mine – murdar, degradat, păcătos! Ce avea să se întâmple cu noi? Oare individul ăla odios va verifica adresele şi va pune poliţia pe urmele noastre? Cineva îşi va aminti cu siguranţă

de noi, din duminica asta sau din duminicile trecute. Cineva își va aminti numărul mașinii lui Derek, vreun băiețel care se distra memorând numerele mașinilor. Se găsește întotdeauna un băgăreț la locul delictului. Delict? Da, desigur, unul dintre cele mai mari în puritana Anglie – sex, goliciune, ultraj împotriva bunele moravuri. Mi-am imaginat cam ce a văzut directorul când s-a ridicat Derek de pe mine. Brrr! M-am cutremurat de dezgust. Dar Derek o fi ajuns la locul întâlnirii și acum mă aștepta! Am început să-mi aranjez fața cu mișcări automate și-apoi m-am uitat din nou în oglindă.

Mai mult decât atât nu puteam face. Am pornit-o grăbită și am cotit spre Windsor Hill, aproape lipită de ziduri, așteptându-mă să văd oamenii întorcându-se după mine și arătându-mă cu degetul.

— Uite-o, trece acum! Ea e! Scroafa mică și împuțită!

CAPITOLUL 4

„Dragă Viv“

Se părea că seara aceea de vară nu-şi încheiase toate socotelile cu mine. Peste drum de Fullers, un poliţist se oprise lângă maşina lui Derek şi se certa cu el. Derek s-a întors şi m-a zărit.

— Iat-o că vine, domnule poliţist. V-am zis că nu stă mult! A avut nevoie să-şi... ăăă... pudreze nasul, nu-i aşa, scumpo?

Alte necazuri! Alte minciuni! Am spus da cu răsuflarea tăiată şi-am urcat în maşină. Poliţistul mi-a aruncat un zâmbet viclean şi i-a zis lui Derek:

— Bine, domnule. Dar altă dată să ţineţi minte că parcarea e interzisă pe Windsor Hill. Chiar şi pentru o urgenţă ca asta.

Individul şi-a pipăit cu subînţeles mustaţa. Derek a pornit motorul, i-a mulţumit poliţistului şi i-a făcut cu ochiul – semn conspirativ al glumei murdare pe care o împărtăşiseră. În sfârşit, am plecat!

Derek n-a scos un cuvânt până nu am cotit spre luminile de la poalele dealului. Credeam c-o să mă ducă la gară, dar a continuat să meargă pe Datchet Road.

— Pfuuu! a făcut el scoţând un oftat prelung de uşurare. A fost cât pe ce! M-am gândit că de data asta chiar am pus-o. Simpatic articol ar fi citit ai mei în ziarele de mâine! Doamne, şi Oxfordul! Am fost pe muchie de cuţit.

— A fost înspăimântător!

Vocea mea a sunat atât de plină de suferință, încât s-a uitat spre mine.

— Ah, da, sigur! Calea cea curată a iubirii adevărate şi toate celelalte.

Glasul lui era vesel şi relaxat. Îşi revenise. Dar eu când aveam să îmi revin?

— Mi-a fost grozav de ruşine, zău aşa! a exclamat el cu însufleţire, încercând să-mi ridice moralul. Şi tocmai când le aranjasem pe toate! Ştii ce? Mai avem o oră până pleacă trenul tău. Ce-ar fi să facem o plimbare pe malul râului? E un refugiu binecunoscut pentru toţi amorezii din Windsor. Intimitate garantată! E păcat să irosim totul – timpul şi toate celelalte, acum că ne-am hotărât în sfârşit!

M-am gândit că „toate celelalte" înseamnă obiectul pe care-l cumpărase de la farmacie şi am rămas fără grai. Când m-am adunat cât de cât, am spus rugător:

— Oh, Derek, nu pot! Pur şi simplu nu pot! N-ai idee cât de groaznic mă simt după cele întâmplate.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Cum adică, te simţi groaznic? Eşti bolnavă, ţi-e rău?

— Oh, nu e asta. Doar că totul a fost aşa de cumplit! Aşa de umilitor!

— Ah, chestia de la cinematograf! a spus el cu dispreţ. Dar am scăpat amândoi, nu-i aşa? Haide, fii fată de gaşcă!

Iar asta! Pe de altă parte, chiar voiam să fiu consolată, să-l simt îmbrăţişându-mă, să mă asigur că mă mai iubeşte, chiar dacă toate i-au mers pe dos.

— Păi... am început pe un ton slab, neconvins.

— Aşa te vreau!

Am trecut podul şi Derek a tras maşina lângă mal. M-a ajutat să trec un pârleaz, m-a

luat pe după mijloc şi m-a călăuzit de-a lungul unei cărări înguste ce trecea pe lângă câteva bărci cu motor amenajate pentru locuit, ascunse sub sălcii.

— Mi-ar fi plăcut să am una dintr-asta! Ce-ar fi să intrăm într-una din ele? Au nişte paturi duble grozav de comode. Şi probabil ceva băutură în bufet.

— Oh, nu, Derek! Pentru numele lui Dumnezeu! Am avut destule necazuri pentru o singură zi!

Parcă îmi şi răsuna în auz un glas furios: „Ce se întâmplă acolo? Sunteţi proprietarii acestei bărci? Ia ieşiţi puţin afară, să vă vedem la faţă!"

— Poate că ai dreptate, a râs Derek. Oricum, iarba e la fel de moale. Nu eşti încântată? Ai să vezi, va fi minunat. Şi apoi vom deveni iubiţi în adevăratul sens al cuvântului.

— Ba da, Derek. Dar vei fi blând, nu-i aşa? Şi înţelegător, căci n-o să fiu cine ştie ce pricepută.

Derek m-a strâns mulţumit în braţe.

— Nu-ţi fă griji, te învăţ eu ce să faci.

Mă simţeam mai bine, mai puternică. Era plăcut să mă plimb cu el sub lumina lunii. Dar ne-a apărut în faţă un luminiş printre copaci, pe care l-am privit cu teamă. Am ştiut că acela e locul unde avea să se întâmple. Trebuia, trebuia neapărat să fac ca totul să fie uşor şi plăcut pentru el! Nu era momentul să fiu neroadă! Nu aveam voie să plâng!

Cărarea se afunda printre copaci, în luminiş. Derek a făcut câţiva paşi să se uite.

— Aici, mi-a zis. Merg eu în faţă. Fereşte-ţi capul de crengile joase!

Ne-am strecurat amândoi printre ramuri. Luminişul nu era prea mare şi se vedea clar că mai fuseseră şi alţii pe-acolo. Pe jos se vedea un

pachet de țigări, o sticlă de Coca-Cola, iar muşchiul şi iarba fuseseră bătătorite. Am avut sentimentul că mă aflu în fața unui pat de bordel, în care se tăvăliseră sute sau poate mii de cupluri. Dar nu mai era cale de întoarcere. Cel puțin era un loc bun, dacă îl folosiseră atât de mulți!

Derek era dornic, nerăbdător. Şi-a pus haina jos să mă întind pe ea şi s-a apucat să mă mângâie, aproape febril, cercetându-mi tot corpul. Aşteptam senzația aceea de topire, dar eram încă foarte încordată şi-mi simțeam membrele ca de lemn. Mi-aş fi dorit să-mi spună ceva, ceva dulce şi tandru, dar el era concentrat doar asupra scopului urmărit şi mă manevra aproape brutal, tratându-mă ca pe o păpuşă mare şi țeapănă. „Doar o păpuşă din hârtie, pe care s-o pot numi numai a mea"... Ink Spots din nou! Aproape puteam să aud basul profund al lui Hoppy Jones punctat de tenorul cald al lui Bill Kenny, atât de pătrunzător şi dulce încât părea că-ți frânge inima şi în fundal ritmul amplu de puls al chitarei lui Charlie Fugua. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Oh, Doamne, ce mi se întâmpla? Şi-apoi a fost durerea ascuțită, țipătul scurt pe care mi l-am înăbuşit imediat şi el zăcând deasupra mea, cu inima bătându-i cu putere gata să-i sară din piept. L-am îmbrățişat strâns şi i-am simțit sub palme cămaşa umedă de transpirație.

Am zăcut aşa, nemişcați, minute în şir. Mă uitam la lumina lunii filtrată printre ramuri şi încercam să-mi înăbuş lacrimile. Deci asta a fost! Clipa cea mare. Clipa pe care n-o să o mai trăiesc niciodată în viață! Aşadar, din acel moment eram femeie, iar fata dispăruse! Nu simțisem niciun strop de plăcere, ci doar durere, aşa cum spuneau toate fetele. Cu toate astea, îmi rămânea ceva: bărbatul acesta din brațele

mele. L-am strâns mai aproape de mine. Acum eram a lui, în întregime a lui, iar el era al meu. Va vea grijă de mine. Ne aparţineam unul celuilalt. De-acum încolo n-o să mai fiu singură niciodată. De-acum încolo vom fi mereu doi.

Derek mi-a sărutat obrazul umed şi s-a ridicat. Mi-a întins o mâna, iar eu mi-am tras fusta în jos şi l-am lăsat să mă salte în picioare. M-a privit în ochi, cu un zâmbet stânjenit.

— Sper că nu te-a durut prea mult.

— Nu. Pentru tine a fost bine?

— O, da, destul de bine.

S-a aplecat, şi-a cules haina de pe jos şi s-a uitat la ceas.

— Doamne! Mai e doar un sfert de oră până la tren! Ar fi mai bine să ne mişcăm.

Am pornit-o pe cărăruie, iar eu m-am pieptănat părul şi mi-am scuturat fusta din mers. Derek păşea tăcut alături de mine. Privit în lumina lunii, chipul lui era imposibil de descifrat şi când mi-am strecurat braţul sub al lui n-a reacţionat în niciun fel. Mi-aş fi dorit să fie tandru, să vorbim despre următoarea noastră întâlnire, dar îmi dădeam seama că devenise brusc absent şi rece. Nu aveam de unde să ştiu cum arată chipul unui bărbat după ce a făcut-o. Am dat vina pe mine şi mi-am zis că nu fusesem suficient de bună. Regretul de a fi stricat acest moment deosebit pentru el m-a făcut să plâng din nou.

Am ajuns la maşină şi am străbătut tăcuţi drumul până la gară. L-am oprit în faţa intrării. Sub becul cu lumină gălbuie, faţa lui era întunecată şi încordată şi evita să-mi întâlnească privirea.

— Nu veni până la tren, iubitule. Mă descurc singură. Ce facem duminica viitoare? Aş putea să vin eu la Oxford. Sau poate preferi să mai aşteptăm, până te obişnuieşti cu programul şi locurile?

— Ştii, Viv, a început el cu o atitudine defensivă, acum că plec la Oxford lucrurile o să se cam schimbe. Va trebui să văd cum vom face. O să-ți scriu.

Am încercat să-i descifrez chipul, căci despărțirea de acum era atât de diferită de celelalte! Poate că era obosit. Dumnezeu îmi era martor că eu una mă simțeam frântă. Aşa că m-am grăbit să-l liniştesc.

— Da, desigur. Numai să-mi scrii degrabă, iubitule! Aş vrea să ştiu cum îți merge.

M-am ridicat pe vârfuri să-l sărut, dar buzele lui abia dacă mi-au răspuns.

— Ei bine, Viv, pe curând.

După un ultim zâmbet silit, s-a întors şi a luat-o spre locul unde îşi parcase maşina.

Două săptămâni mai târziu a venit scrisoarea. Eu îi scrisesem de două ori în timpul ăsta, dar n-am primit niciun răspuns. Eram atât de disperată din pricina lipsei de veşti că mi-am luat inima în dinşi şi l-am sunat, dar bărbatul de la capătul celălalt al firului mi-a spus, după o aşteptare destul de lungă, că domnul Mallaby nu era acasă.

Scrisoarea începea cu „Dragă Viv, mi-e foarte greu să-ți scriu scrisoarea asta". După ce am ajuns până aici, am intrat la mine în cameră, am încuiat uşa, m-am aşezat pe pat şi-am încercat să-mi adun tot curajul. Derek continua scriindu-mi că fusese o vară minunată şi că nu mă va uita niciodată, dar că viața lui se schimbase, că avea foarte mult de studiat şi că nu-i prea mai rămânea loc pentru «fete». Le spusese părinților lui despre mine, însă aceştia nu fuseseră de acord cu «legătura» noastră şi-i spuseseră că nu e cinstit s-o continue din moment ce nu se va căsători cu mine.

„Mă tem că sunt grozav de «insulari» şi că au nişte idei ridicole despre «străini», deşi

Dumnezeu mi-e martor că eu unul te consider la fel cu oricare altă englezoaică şi-n plus ştii că îți ador accentul".

Părinții îi aranjaseră deja căsătoria cu fiica unui vecin de moşie de la țară.

„Nu ți-am spus niciodată despre asta şi mă tem c-a fost urât din partea mea, de fapt sunt pe jumătate logodit cu fata aceea. Dar ne simțeam atât de bine împreună şi tu erai cu adevărat o fată de gaşcă, aşa că n-am vrut să stric toate astea".

Mai zicea că speră din totul sufletul că „într-o bună zi se va întâmpla să ne întâlnim" şi că aranjase să mi se trimită de la Fortnum's o duzină de sticle cu şampanie roz, cea mai bună pe care o aveau, ca să-mi amintească de prima noastră întâlnire.

„Sper din tot sufletul că scrisoarea asta n-o să te întristeze prea tare, Viv, fiindcă eu cred cu adevărat că eşti cea mai minunată fată, mult prea bună pentru un individ ca mine. Cu multă dragoste şi amintiri fericite, Derek."

Ei bine, a durat vreo zece minute să mi se frângă inima şi cam şase luni să o o repar cât de cât. Istorisirile despre durerea şi suferințele altora sunt neinteresante pentru că sunt atât de similare cu ale oricăruia dintre noi, încât n-o să intru în detalii. Nici măcar lui Susan nu i-am spus. Din punctul meu de vedere, mă purtasem ca o târfă încă din prima seară şi ca atare am fost tratată precum o târfă. În lumea asta mărginită şi închisă a Angliei, eu eram canadiancă – cu alte cuvinte o străină, o intrusă. Foarte corect! Faptul că nu fusesem capabilă să văd ce mi se întâmplă mă discredita şi mai mult. Ca şi cum m-aş fi născut abia ieri!

Îmi spuneam mereu că e cazul să-mi vină mintea la cap, altfel o să sufăr din nou. Dar în spatele tuturor raționamentelor ăstora de

genul „ține ochii deschiși bine și fruntea sus!", fata din mine se zvârcolea și scâncea. O bună bucată de vreme am plâns în fiecare noapte și m-am rugat în genunchi la Sfânta Fecioară să mi-l dea de Derek înapoi. Dar bineînțeles că Ea n-a vrut una ca asta, iar mândria mă împiedica să mă rog de el sau să-i scriu din nou după bilețelul concis în care îl anunțam că primisem scrisoarea. Am returnat șampania la Fortnum's. Vara cea fără de sfârșit se încheiase. Nu-mi rămăsese din ea decât amintirea sfâșietoare a melodiilor formației Ink Spots și urma de neșters a coșmarului trăit în cinematograful din Windsor – cicatrici pe care știam prea bine că o să le port întreaga viață.

Am avut norocul să-mi găsesc, în sfârșit, o slujbă. Am căpătat-o prin sistemul clasic – recomandată de un prieten al unui prieten, la Chelsea Clarion, o glorioasă revistă de cartier care începuse cu câteva pagini de reclame și anunțuri, devenind un soi de buletin informativ pentru cei care căutau apartamente, camere sau servitori în partea de sud-vest a Londrei. Cu timpul i se adăugaseră câteva pagini de știri ce se ocupau în exclusivitate de problemele locale: forma hidoasă a noilor stâlpi de iluminat de pe străzi, orarul dezordonat al autobuzele de pe traseul numărul 11, furtul sticlelor de lapte de la uși – lucruri care chiar le afectau pe gospodinele din parohie. Puțin mai târziu a urmat o pagină cu bârfe, majoritatea adunate din Chelsea, pe care le citea „toată lumea" și, uite-așa, publicația a reușit cumva să-și păstreze independența financiară. Mai avea și un editorial dur, scris de pe poziția unui imperialism marcant care se potrivea întru totul atmosferei politice a zonei și, ca măsură de prevedere, apărea săptămânal în condiții grafice excelente mulțumită

unui tip pe nume Harling, care reuşea să facă minuni cu aparatura demodată a tipografilor din Pimlico. Până la urmă, ieşise o revistă bună, iar angajaţii îi erau atât de devotaţi că lucrau pe mai nimic sau chiar degeaba atunci când nu prea erau reclame de publicat, ca de pildă în luna august sau de sărbători. Eram plătită cu cinci lire pe săptămână (nu aparţineam niciunui sindicat, căci nu eram destul de importanţi) plus procentul cuvenit din reclamele pe care reuşeam să le aduc.

Aşadar, mi-am înghesuit în tăcere rămăşiţele inimii pe undeva pe sub coaste şi-am hotărât să-mi croiesc singură viaţa de atunci înainte. Mă voi baza pe mintea mea, pe curaj şi pe pielea solidă a pantofilor ca să le arăt încuiaţilor ăstora de snobi englezi că, dacă nu pot obţine nimic altceva de la ei, îmi voi câştiga măcar existenţa pe spinarea lor. Ziua mă duceam la serviciu şi noaptea plângeam şi în scurt timp am devenit cel mai binevoitor cal de povară din redacţie. Le făceam colegilor ceai, participam la înmormântări şi mă întorceam cu lista corectă a îndoliaţilor, scriam mici articole acide pentru pagina de bârfe, conduceam secţiunea de concursuri a revistei şi chiar verificam rezolvările careurilor de cuvinte încrucişate înainte de a fi trimise la tipar. Printre toate astea, băteam străzile cartierului şi obţineam, mulţumită farmecului personal, contracte de publicitate cu cei mai afurisiţi proprietari de magazine, hoteluri şi restaurante şi încasându-mi partea de douăzeci la sută de la nişte contabili mai zgârciţi ca scoţienii. În scurt timp am ajuns să câştig frumuşel, între douăsprezece şi douăzeci de lire pe săptămână, aşa că directorul s-a gândit că face economie dacă-mi stabileşte un salariu fix de cincisprezece lire. În consecinţă,

am fost instalată într-un birou învecinat cu al lui, de dimensiunile unui dulap mai mare şi am devenit secretar de redacţie, post care includea se pare şi privilegiul de a mă culca cu şeful. După ce m-a ciupit prima oară de fese, i-am zis că am un logodnic în Canada şi mi-am însoţit spusele cu o privire atât de fioroasă că a înţeles imediat mesajul şi m-a lăsat în pace. Am ajuns să-l plac şi ne-am înţeles foarte bine. Era un fost reporter lansat în cariera jurnalistică în imperiul editorial al lui Max Beavenbrook, pe nume Len Holbrook, care reuşise să adune nişte bani şi hotărâse să intre în afaceri pe cont propriu. Se născuse în Ţara Galilor şi era, asemeni majorităţii compatrioţilor lui, un om destul de idealist. Ajunsese la concluzia că nu poate schimba lumea de unul singur, însă măcar putea să încerce, începând cu Chelsea, aşa că a cumpărat Clarion, care era la un pas de faliment şi s-a apucat să-l pună pe picioare. Avea o sursă de informaţii în consiliul local şi o alta în organizaţia locală a Partidului Laburist şi s-a lansat furtunos în peisajul jurnalistic cu un articol în care dezvăluia că o firmă de construcţii obţinuse contract pentru un bloc de locuinţe din fondurile primăriei şi că nu executase lucrările conform documentaţiei – nu pusese destul oţel în betonul armat sau ceva de genul ăsta. Publicaţiile naţionale preluaseră povestea, cu mari precauţii pentru că mirosea întrucâtva a calomnie, însă spre norocul lor în clădire începuseră deja să apară fisuri care au fost imediat fotografiate. A avut loc o anchetă, constructorul şi-a pierdut contractul şi licenţa, iar Clarion a abordat cu mândrie stindardul sfântului Gheorghe, cel care omorâse balaurul. Au urmat apoi alte campanii de aceeaşi factură cu prima şi iată că oamenii au început

brusc să citească ziarul care şi-a mărit numărul de pagini şi a ajuns la un tiraj de patruzeci de mii de exemplare. Publicaţiile naţionale îi preluau cu regularitate subiectele şi-l răsplăteau din când în când cu laude ditirambice.

Ei bine, m-am acomodat repede cu noul meu post, acela de asistent al directorului editorial, mi s-a dat mai mult de scris şi mai puţină muncă de teren şi, la timpul potrivit, după ce împlinisem deja un an în redacţie, am ajuns să am propriile mele rubrici. Vivienne Michel a devenit persoană publică şi mi-a crescut salariul la douăzeci de guinee pe săptămână. Len era încântat de felul cum abordez subiectele şi de faptul că nu mă tem de oameni şi m-a învăţat o mulţime de lucruri despre scris – şmecherii precum modul de a agăţa atenţia cititorul de la primul paragraf, avantajul de a folosi propoziţii scurte, interdicţia de a folosi expresia „OK" şi, mai presus de toate, alegerea subiectului: trebuia să scriu despre oameni. Toate astea le învăţase pe când lucra la Express şi mă bătea neîncetat la cap cu ele. De pildă, avea o adevărată fobie pentru compania de autobuze care asigura circulaţia pe traseele 11 şi 12 şi o vâna tot timpul. Unul din numeroasele articole scrise de mine pe această temă începea astfel: „Şoferii de autobuz de pe traseul 11 se plâng că trebuie să lucreze după un orar prea încărcat în orele de vârf". Len mi-a încercuit propoziţia cu creionul şi a izbucnit:

— Oameni, oameni şi încă o dată oameni! Iată cum trebuie să sune: „Frank Donaldson, un tânăr care munceşte din greu şi se trezeşte cu noaptea-n cap, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, are o soţie, Gracie şi doi copii, Bill, de şase ani şi Emily, de cinci. Şi mai are o nemulţumire. Mi-a mărturisit, în salonul micuţ şi

impecabil de curat din Bolton Lane, numărul 36, că nu şi-a mai văzut copiii seara din timpul vacanţei de vară. Vedeţi dumneavoastră, când ajung acasă ei sunt deja în pat. Sunt şofer de autobuz pe traseul 11 şi, de când au venit noile orare, lucrăm în fiecare zi cu o oră în plus seara."

Len s-a oprit şi m-a privit cercetător.

— Înţelegi ce vreau să zic? Autobuzele alea sunt conduse de oameni, iar pe cititori îi interesează oamenii, nu autobuzele! Acum du-te frumuşel şi găseşte un Frank Donaldson, ca să dai viaţă povestioarei tale.

Bănuiesc că erau trucuri ieftine şi de multe ori discutabile, dar până la urmă ăsta e jurnalismul. Dacă tot îmi alesesem munca asta, era de preferat s-o fac bine, aşa că am procedat cum am fost învăţată, iar articolul meu a fost citit şi am început să primesc scrisori la redacţie – de la toţi Donaldsonii din cartier, de la vecinii, nevestele şi prietenii lor. Directorii de ziare adoră scrisorile, căci dau publicaţiei lor un aer important.

Am rămas la Clarion încă doi ani, până am împlinit douăzeci şi unu de ani şi la vremea aceea primisem deja oferte de muncă de la diferite publicaţii naţionale, de la Daily Expres şi Daily Mail şi am ajuns la concluzia că era vremea să părăsesc oficiul poştal SW.3 şi să intru în lume. Locuiam în continuare cu Susan, care îşi găsise o slujbă la Ministerul de Externe, la un departament numit de „comunicaţii" şi despre care nu vorbea niciodată nimic. Avea un iubit ce lucra în acelaşi departament şi ştiam că au să se logodească în scurt timp şi că atunci va trebui să părăsesc apartamentul. Viaţa mea personală era un vid de proporţii – o înşirurie continuă de prietenii şi flirturi pe jumătate din care mă

grăbeam să ies imediat ce mi se părea că au ajuns prea departe – aşa că eram în pericol să devin o femeie de carieră, dură şi plină de succes, care fuma prea multe ţigări, bea prea multă votcă cu tonic şi mânca singură, direct din conservă. Zeii mei sau, mai degrabă, zeiţele (Katherine Whitehorn şi Penelope Gilliat se aflau în afara orbitei mele) erau Drusilla Beyfus, Veronica Papworth, Jean Campbell, Shirley Lord, Barbara Grigs şi Anne Sharpley, cele mai bune jurnaliste din peisajul editorial al vremii aceleia şi-mi doream, mai mult decât orice pe lumea asta, să ajung într-o zi la fel de bună ca ele.

Şi atunci, la o serată a jurnaliştilor cu strângere de fonduri pentru susţinerea Festivalului de Artă Barocă de la München, l-am cunoscut pe Kurt Rainer de la VWZ.

CAPITOLUL 5

Pasărea cu o aripă frântă

Ploaia continuă să biciuiască ferestrele cu aceeaşi violenţă. Ştirile de la ora opt anunţau acelaşi haos şi dezastru – un acccident în lanţ pe Autostrada 9, şinele de cale ferată inundate la Schenectady, blocaj de trafic la Troy şi precipitaţii abundente ce vor continua să cadă în următoarele câteva ore. În America, existenţa poate fi blocată complet de furtuni, zăpezi sau uragane. Când maşinile americanilor nu se pot deplasa, viaţa se opreşte şi, fiindcă nu se pot încadra în faimoasele lor orare stricte, intră în panică, ajung la un soi de paroxism al frustrării şi iau cu asalt gările, supra-aglomerează liniile telefonice interurbane, ţin în permanenţă radiourile deschise în aşteptarea oricărei fărâme de încurajare şi consolare. Mi-am închipuit haosul de pe şosele şi din oraşe şi mi-am strâns la piept recunoscătoare solitudinea confortabilă.

Băutura mea e pe terminate. O lungesc cu câteva cuburi de gheaţă, mai aprind o ţigară şi mă cuibăresc la loc în fotoliu, în timp ce disc-jokeyul anunţă o jumătate de oră de jaz dixie.

Lui Kurt nu-i plăcea deloc jazul, căci îl considera decadent. M-a oprit să fumez, să beau alcool şi să folosesc ruj de buze, iar viaţa a devenit brusc o chestiune serioasă cu galerii de artă, concerte şi săli de lectură. Era o schimbare binevenită, în contrast cu viaţa

mea lipsită de sens şi cam pustie şi îndrăznesc să spun că dieta de teutonism mi-a stimulat acea seriozitate greoaie ce stă la baza caracterului canadian.

VWZ, Verband Westdeutscher Zeitungen, era o agenție independentă de ştiri finanțată de o asociație formată din mai multe publicații vest-germane, oarecum de aceeaşi orientare ca şi Reuters. Kurt Rainer era primul ei reprezentant la Londra şi când l-am cunoscut se afla în căutarea unei asistente englezoaice, care să citească ziarele şi săptămânalele britanice în căutare de subiecte care să intereseze cititorii germani, în timp ce el se ocupa cu activitățile diplomatice de nivel înalt şi acoperea temele de interes global. În seara aceea m-a invitat la cină şi m-a dus la „Schmidts", în Charlotte Street. Mi-a vorbit cu o seriozitate fermecătoare despre importanța muncii lui şi despre marea ei însemnătate pentru relațiile anglo-germane. Trupul lui masiv, puternic, sugera o viață trăită din plin în aer liber, iar părul blond-argintiu şi ochii albaştri, nevinovați, îl făceau să pară mai tânăr decât cei treizeci de ani pe care-i avea. Mi-a spus că vine din Augsburg, un orăşel de lângă München şi că era singurul copil al unei familii de medici, care fuseseră salvați amândoi de americani dintr-un lagăr de concentrare. Fuseseră reclamați şi arestați pentru că ascultau postul de radio al Aliaților şi îl împiedicaseră pe Kurt să intre în Hitlerjungend. Urmase liceul şi apoi universitatea la München şi intrase în jurnalism, ajungând reporter la Die Welt, cel mai important ziar vest-german, de unde fusese selectat pentru postul acesta datorită englezei lui excelente. M-a întrebat cu ce mă ocupam şi a doua zi m-am dus la biroul lui cu două încăperi din Chancery Lane şi i-am arătat câteva din articolele mele. M-a verificat

cu scrupulozitatea-i caracteristică la nişte prieteni de la Clubul Presei şi, o săptămână mai târziu, eram instalată în camera învecinată cu a lui, în care telexul şi telegraful ţăcăneau fără încetare lângă masa mea de lucru. Aveam un salariu minunat, treizeci de lire pe săptămână şi am ajuns curând să-mi iubesc munca, mai ales transmiterea plin telex a mesajelor pentru centrala noastră din Hamburg şi frenezia de dimineaţa şi seara, când trebuia să-mi transmit articolele în timp util pentru ziarele germane. Faptul că nu ştiam deloc germană era un handicap minor căci, în afară de copia lui Kurt, transmisă telefonic, tot ce trimiteam eu era în engleză şi se traducea după aceea la ei, iar operatorii de la aparatele telex ştiau suficientă engleză cât să poată schimba câteva replici cu mine înainte şi după transmisie. Era o activitate cu caracter mai degrabă mecanic, dar necesita rapiditate şi acurateţe şi era chiar distractiv să-mi evaluez succesul sau eşecul articolelor trimise după cât tăiau germanii din ele înainte de apariţie. În scurt timp Kurt a căpătat destulă încredere în mine ca să-mi lase pe mână întregul birou şi-atunci au început să apară mici urgenţe dătătoare de emoţii cu care trebuia să mă confrunt singură, încântată de gândul că douăzeci de directori de ziare din Germania depind de promptitudinea şi corectitudinea mea. Totul părea cu mult mai important şi plin de responsabilităţi în comparaţie cu trivialităţile de parohie de la Clarion, iar autoritatea cu care Kurt lua decizii şi-mi dădea sfaturi, combinată cu atmosfera tensionată pe care o găseşti întotdeauna în activitatea unei agenţii de ştiri, îmi făcea mare plăcere.

După o vreme Susan s-a măritat, iar eu m-am mutat într-un apartament mobilat din Bloomsbury Square, în aceeaşi clădire unde

locuia Kurt. La început m-am întrebat dacă mutarea mea e o idee bună, dar el era atât de *korrekt*, iar relația noastră atât de *kameradschaftlich*[1] – cuvinte pe care le folosea constant când venea vorba de relații sociale – încât mi-am spus că eram sensibilă cel puțin în aceeași măsură. A fost o neghiobie din partea mea. Pe lângă faptul că interpretase probabil greșit ușurința cu care îi acceptasem sugestia de a-mi găsi un apartament în clădirea unde locuia el, a devenit firesc să ne întoarcem acasă împreună de la biroul situat în apropiere. Luam din ce în ce mai des cina împreună și, după câtva timp, a început să-și aducă gramofonul în salonul meu, iar eu găteam pentru amândoi, ca să mai facem economie. Am văzut pericolul situației, fără îndoială, așa că am început să inventez prieteni cu care-mi petreceam, chipurile, serile. Asta însemna însă o seară pierdută de una singură la cinematograf după o cină singuratică, plus plictiseala de a avea de-a face cu bărbații ieșiți la agățat. Pe de altă parte, Kurt rămânea atât de *korrekt*, relația noastră se păstra la un nivel atât de deschis, chiar elevat, încât temerile mele au început să pară idioate. Acceptam cu din ce în ce mai mare plăcere felul acesta de viață camaraderesc, care nu doar că era întru totul respectabil, dar părea și matur, la modul modern. Am căpătat și mai multă încredere în această existență pașnică după ceva vreme, când Kurt s-a întors dintr-o vizită făcută acasă, în Germania și mi-a spus că s-a logodit. Logodnica lui era o fostă prietenă din copilărie, pe nume Trude și, din câte mi-a povestit, se potriveau într-un mod ce se apropia de perfecțiune. Era fiica unui profesor de filosofie

[1] Camaraderească (germ., n. tr.).

de la Heidelberg, ai cărei ochi placizi ce mă priveau din instantaneul pe care mi l-a arătat, împreună cu părul strălucitor împletit în cozi şi rochia austeră, mi-au părut o reclamă vie la *„Kinder, Kirsche, Küche"*[1].

Kurt m-a implicat activ în povestea lor, traducându-mi scrisorile Trudei, discutând despre numărul copiilor pe care-i vor avea şi cerându-mi sfatul în privinţa decorării apartamentului pe care plănuiau să-l cumpere în Hamburg după ce-şi termina stagiul de trei ani în Londra şi strângea destui bani pentru nuntă. Am devenit un soi de mătuşă universală a tânărului cuplu şi aş fi considerat rolul cu totul ridicol dacă n-ar fi părut destul de firesc şi aproape amuzant – ca şi cum aş fi avut două păpuşi mari, cu care mă jucam „de-a nunta". Kurt plănuise chiar şi viaţa lor sexuală şi insista, oarecum cu perversitate, asupra unor detalii pe care ţinea să mi le împărtăşească. La început a fost stânjenitor, dar după aceea, pentru că se păstra tot timpul la cel mai abstract nivel clinic, a devenit de-a dreptul educativ. Spunea că în timpul lunii de miere, la Veneţia (toţi germanii îşi petrec luna de miere în Italia), aveau s-o facă în fiecare noapte şi era foarte important ca „actul" să fie perfect din punct de vedere tehnic, dar că pentru a dobândi o asemenea pricepere era nevoie de mult exerciţiu. În acest scop, vor lua o cină uşoară, pentru că un stomac plin nu face decât să încurce şi se vor retrage nu mai târziu de ora unsprezece, fiindcă e foarte important să doarmă opt ore pe noapte ca să-şi „încarce bateriile". Mai spunea că Trude este fecioară

[1] Copii, bucătărie, biserică – slogan atribuit împăratului Wilhelm al II-lea, ce ilustrează rolul marginal al femeii în societatea germană din acele timpuri (germ., n. tr.).

şi dă semne că va manifesta răceală în viaţa sexuală, pe când el avea un temperament pasional. Aşadar, vor fi necesare multe şi dese jocuri sexuale preliminare pentru a-i aduce curba pasiunii la acelaşi nivel cu a lui. În această privinţă va avea nevoie de multă stăpânire de sine căci, îmi explica el, pentru o căsătorie fericită era esenţial ca orgasmul să se petreacă simultan la ambii parteneri. Numai în felul acesta culmile ameţitoare ale extazului vor putea să devină proprietatea amândurora. După luna de miere, se vor culca împreună miercurea şi sâmbăta. Dacă o făceau mai des, exista pericolul să i se slăbească „bateriile" şi să-i scadă eficienţa la birou. Toate acestea erau ilustrate cu o bogăţie de cuvinte ştiinţifice din cele mai explicite, ba chiar şi cu diagrame şi desene schiţate cu furculiţa pe faţa de masă.

Prelegerile, căci asta erau, m-au convins de faptul că era un amant de o fineţe excepţională şi recunosc că ajunsesem să fiu fascinată şi oarecum invidioasă pe plăcerile bine planificate şi scrupulos de igienice care i se pregăteau lui Trude. Existau nopţi, şi nu chiar puţine, când tânjeam ca experienţele astea să fie pentru mine, să existe cineva care să cânte pe corzile trupului meu precum „cântă un mare violonist la vioara lui", după cum spunea Kurt. Şi bănuiesc că a fost inevitabil ca el să fie cel care-mi apărea în vise jucând acest rol – atât de blând, atât de profund conştient de nevoile fizice ale unei femei.

Lunile treceau, iar tonul şi frecvenţa scrisorilor Trudei au început să se modifice treptat. Eu am fost cea care a observat prima, dar n-am zis nimic. Erau reproşuri mai dese şi mai aspre în legătură cu durata mare a perioadei de aşteptare, pasajele tandre deveneau mai

superficiale; plăcerile unei vacanțe de vară petrecută la Tegernsee, unde cunoscuse „un grup vesel", fuseseră descrise pe un ton superlativ ca apoi, în mod semnificativ gândeam eu, să nu mai fie pomenite deloc. Mai târziu, după trei săptămâni de tăcere din partea Trudei, Kurt a venit la mine într-o seară, cu chipul palid şi ud de lacrimi. Stăteam întinsă pe sofa şi citeam, iar el a căzut în genunchi lângă mine, şi-a lipit capul de pieptul meu şi mi-a spus printre suspine că se terminase. Ea întâlnise un alt bărbat, la Tegernsee desigur, un medic din München, văduv. O ceruse în căsătorie şi ea acceptase. Fusese dragoste la prima vedere. Kurt trebuia să înțeleagă că aşa ceva nu i se întâmplă unei fete decât o dată în viață. Trebuia s-o ierte şi s-o uite, căci nu era destul de bună pentru el. (Ah, din nou expresia asta dezgustătoare!). Spera că vor rămâne prieteni buni. Nunta avea să se celebreze luna următoare. Kurt trebuie să încerce să-i dorească din inimă să fie fericită. Cu bine, a lui abjectă Trude.

Îşi încolăcise brațele pe după umerii mei şi mă strângea disperat.

— Acum nu te mai am decât pe tine, repeta el printre suspine. Trebuie să fii bună cu mine. Trebuie să mă alini.

I-am mângâiat părul cât mai matern am putut, întrebându-mă cum să scap din îmbrățişarea lui, în acelaşi timp însă simțind că mă topeşte disperarea acelui om puternic şi nevoia lui acută de mine. Am încercat să-mi fac glasul să sune cât mai neimplicat.

— Dacă mă întrebi pe mine, să ştii că ai avut noroc să scapi de ea. Cu o fire atât de schimbătoare ca a ei, n-avea cum să-ți fie o soție bună. În Germania sunt multe fete cu adevărat mai bune ca ea! Haide, Kurt. Mergem să cinăm, apoi la cinematograf. O să-ți mai abată

gândul de la toate astea. N-are rost să plângi după laptele vărsat. Haide!

M-am desfăcut din îmbrățișare cu răsuflarea cam tăiată și ne-am ridicat amândoi în picioare.

— Ach, ești tare bună cu mine, Viv, spuse el clătinând din cap. Ești tocmai prietena care se cunoaște la nevoie – *eine echte Kameradin*. Și ai dreptate. Nu trebuie să mă comport ca un om slab de înger. Te-ar face să-ți fie rușine cu mine și asta n-aș putea suporta.

A reușit să-și compună un zâmbet chinuit, s-a dus la ușă și a ieșit.

Două săptămîni mai târziu, deveneam iubiți. Era ceva oarecum inevitabil. Am știut pe jumătate ce va urma, dar n-am făcut nimic ca să mă feresc de soartă. Nu eram îndrăgostită de el, dar devenisem atât de apropiați în multe alte privințe, încât următorul pas, acela al culcatului împreună, devenise cumva inexorabil. Detaliile sunt de-a dreptul anoste. Ocazionalul sărut prietenesc pe obraz, ca pentru o soră, se apropia treptat de colțul gurii, ca până la urmă să poposească pe buze. A urmat o pauză în campania de cucerire, până am ajuns să mă obișnuiesc și să iau acest sărut ca pe ceva normal, dar a urmat asaltul dulce asupra sânilor mei, apoi asupra întregului meu corp, atât de plăcut, de calm, de echilibrat! Apoi, într-o seară când stăteam amândoi în salonul meu, a început să-mi despoaie cu încetineală trupul, „pentru că vreau să văd cât de frumoasă ești", dar protestele mele slabe și aproape languroase și, în sfârșit, am trăit operațiunea științifică pregătită pentru Trude. Cât de delicios a fost, în intimitatea minunată a dormitorului meu! Cât m-am simțit de în siguranță și cât de lipsit de grabă, de liniștitor a fost preludiul! Cât de puternic, de blând a fost Kurt și cât de divin de

politicos! Primeam în dar câte o singură floare de fiecare dată, camera era meticulos aranjată după fiecare extaz pasional, iar la birou şi în faţa celorlalţi adoptam o atitudine de colegialitate studioasă şi relaxată. Niciodată n-a rostit un cuvânt aspru sau murdar – totul semăna cu o serie de operaţii extrem de complicate făcute de chirurgul cel mai manierat din întreaga lume. Desigur, era şi cam impersonal, dar îmi plăcea asta. Până la urmă, însemna sex fără implicare sentimentală sau pericole, o înviorare delicioasă a rutinei zilnice după care mă simţeam mereu lucioasă şi mulţumită ca o pisică mângâiată.

Probabil am realizat, sau mai degrabă am ghicit, că măcar la femeile obişnuite (ca opus al prostituatelor) nu există dragoste fizică fără implicare emoţională, asta într-o relaţie de mai lungă durată. Intimitatea fizică se află la jumătatea drumului spre iubire, însă o bună parte din jumătatea cealaltă înseamnă deja sclavie. Evident, mintea şi bună parte din instincte n-au intrat în relaţia noastră, ci au rămas amorţite, precum frumoasa adormită din poveste. Dar zilele şi nopţile mele erau atât de pline de acest bărbat, devenisem dependentă de el atât de mult din cele douăzeci şi patru de ore ale zilei, încât ar fi fost aproape inuman să nu mă îndrăgostesc întrucâtva de el. Mi-am tot spus că este lipsit de simţul umorului, impersonal, că nu-i place să se distreze, că e greoi şi, în sfârşit, excesiv de german, dar toate astea n-au schimbat cu nimic faptul că aşteptam să-i aud paşii pe scări, că mă încântau căldura şi autoritatea trupului său, că eram întotdeauna bucuroasă să gătesc, să cos şi să lucrez pentru el.

Am recunoscut faţă de mine însămi că eram pe punctul să devin un soi de legumă, o casnică,

o *hausfrau*[1] docilă, gata să merg pe stradă cu şase paşi în urma lui, dar am mai recunoscut şi că sunt fericită, mulţumită şi lipsită de griji, că nu tânjeam deloc să-mi schimb modul de viaţă. Existau momente când îmi doream să sparg tiparul calm şi ordonat al zilelor noastre, să ţip şi să cânt şi să dezlănţui puţin haos, dar îmi spuneam că astfel de porniri sunt fundamental antisociale, nefeminine, haotice, că denotă dezechilibru psihic. Kurt fusese cel care mă ajutase să înţeleg toate astea. Pentru el, simetria, ritmul adecvat, lucrul potrivit făcut în momentul potrivit, calmul vocii, opiniile măsurate, dragostea făcută miercurea şi sâmbăta (după o cină uşoară!) însemnau calea spre fericire şi erau cât mai departe cu putinţă de ceea ce el descria ca „sindrom anarhic" – fumatul şi băutura, fenobarbitalul, jazz-ul, aventurile promiscue de o noapte, maşinile prea rapide, curele de slăbire, negrii şi noile lor republici, homosexualitatea, abolirea pedepsei cu moartea şi o grămadă de alte deviaţii de la ceea ce el denumea *Naturmenschlichkeit* sau, în cuvinte mai multe dar mai scurte, un mod de viaţă mai asemănător cu cel al furnicilor şi albinelor. Ei bine, mie îmi convenea! Fusesem educată în spiritul unei vieţi simple şi mă bucuram să mă întorc la ea după scurta-mi existenţă de petrecăreaţă în Chelsea, cu cârciumile şi jurnalismul ei de duzină, ca să nu mai vorbesc de povestea penibilă cu Derek. Aşa că m-am ataşat într-un fel tăcut şi calm de Kurt. Şi după o vreme s-a produs inevitabilul.

Curând după ce am început să facem dragoste în mod regulat, Kurt m-a trimis la o doctoriţă de încredere care mi-a dat să citesc acasă nişte broşuri despre contracepţie şi

[1] Casnică (germ.) (n. tr.).

m-a echipat în consecință, dar m-a avertiat că uneori chiar şi genul ăsta de precauțiuni poate să dea greş. Şi a dat greş! La început nu i-am spus nimic lui Kurt, sperând că totul va fi bine, dar mai apoi, din variate motive – nu voiam să port singură greutatea acestui secret, speranța vagă că va fi încântat şi mă va cere de soție şi o spaimă reală pentru situația în care mă aflam – am sfârşit prin a-i spune. Nu aveam nicio idee despre felul cum va reacționa, dar mă aşteptam desigur la tandrețe, înțelegere şi măcar o manifestare de iubire. Stăteam lângă uşa dormitorului meu, pregătindu-ne să ne urăm noapte bună. Eu eram complet goală, iar el – complet îmbrăcat. După ce-am sfârşit să-i spun, mi-a luat tăcut brațele din jurul gâtului său, mi-a privit trupul în sus şi-n jos cu o expresie pe care n-o pot descrie altfel decât ca pe un amestec de furie şi dispreț şi a întins mâna spre clanță. M-a privit cu răceală în ochi şi mi-a spus aproape în şoaptă:

— Ei şi?

Apoi a ieşit din apartament închizând uşa cu grijă în urma lui.

M-am aşezat pe marginea patului, cu ochii ațintiți la un perete. Ce-am făcut? Ce-am zis şi nu trebuia? Ce însemna purtarea lui Kurt? După o vreme, copleşită de presimțiri sumbre, am intrat în pat şi-am plâns până am adormit.

Şi aveam dreptate să plâng. A doua zi dimineață, când am trecut ca de obicei pe la el ca să mergem împreună la serviciu, am văzut că plecase deja. Când am ajuns la birou, am găsit uşa dintre camerele noastre închisă şi când, după vreun sfert de oră, a venit la mine şi mi-a spus că trebuie să vorbim, avea un chip rece ca de gheață. Am intrat la el în birou şi m-am aşezat de partea cealaltă a mesei de lucru: o angajată pe care o convocase şeful pentru o

discuție – sau pentru concediere, după cum s-a dovedit a fi.

Rezumatul discursului pe care mi l-a debitat pe un ton practic şi impersonal este următorul: într-o legătură camaraderească precum e cea de care ne-am bucurat noi doi şi care fusese într-adevăr foarte plăcută, era esențial ca totul să decurgă într-un mod lin şi ordonat. Am fost (da, „am fost!") bun prieteni, însă trebuia să recunosc că nu s-a pomenit niciodată nimic despre căsătorie sau despre ceva mai permanent decât o relație satisfăcătoare de bună înțelegere între doi camarazi (iar cuvântul ăsta!). Relația noastră a fost, firește, una deosebit de plăcută, dar acum, datorită greşelii unuia dintre parteneri (doar eu singură, bănuiesc!) s-a întâmplat asta şi era necesară găsirea unei soluții radicale la o problemă ce conținea elemente stânjenitoare şi chiar periculoase pentru existența viitoare a fiecăruia dintre noi. Din păcate, căsătoria era total exclusă din calcul, cu toate că avea o părere excelentă despre calitățile mele şi în primul rând despre frumusețea mea fizică. Pe lângă numeroase alte concepții, moştenise nişte opinii extrem de precise în legătură cu amestecul sângelui (Heil Hitler!), în consecință atunci când se va căsători, va alege o fată cu sânge curat, teuton. Ținând cont de toate acestea şi cu sincer regret, luase anumite hotărâri. Cea mai importantă era aceea că trebuia să mă supun imediat unei intervenții chirurgicale, căci trei luni însemnau deja o întârziere periculoasă. Era o chestiune foarte simplă. Mă voi duce la Zurich şi voi locui într-unul din hotelurile de lângă Hauptbahnhof – orice şofer de taxi mă putea duce de la aeroport până acolo. Îi voi cere portarului să-mi spună numele medicului hotelului – în Zurich

erau medici excelenți! – și voi merge să mă consulte. Doctorul va înțelege cu ușurință situația, căci așa procedează toți medicii elvețieni. Va opina că am tensiunea arterială prea mare sau prea mică, ori că starea mea nervoasă nu-mi permite stresul sarcinii și al nașterii și va discuta cu un ginecolog – în Zurich erau ginecologi nemaipomeniți! – eu mă voi supune unui consult, omul va confirma diagnosticul medicului hotelului și va semna o hârtie în acest sens. Apoi îmi va face internarea într-o clinică și întreaga chestiune se va rezolva în răstimp de o săptămână. Totul se va desfășura într-o discreție absolută. Procedura era legală în Elveția, nici măcar nu va trebui să-mi prezint pașaportul. Puteam să folosesc ce nume doresc – unul de femeie căsătorită, desigur! Costurile vor fi, firește, destul de mari, o sută sau poate chiar o sută cincizeci de lire, dar nu era nicio problemă. Se ocupase și de asta. A deschis unul din sertarele mesei de lucru, a scos un plic și l-a așezat în fața mea. (Era cel puțin rezonabil să primesc, după aproape doi ani de servicii excelente, echivalentul salariului pe o lună în locul preavizului de concediere!) Așadar, îmi punea la dispoziție o sută douăzeci de lire, la care își îngăduise să adauge, din propriul buzunar, suma de cincizeci de lire care să acopere costul biletului de avion la clasa turist și eventualele mici cheltuieli suplimentare. Întreaga sumă era în mărci germane, ca să evit orice problemă la schimbul valutar.

După încheierea discursului mi-a zâmbit întrebător, ca și cum s-ar fi așteptat să-i mulțumesc și să-l felicit pentru eficiență și generozitate. Probabil că expresia de oroare împietrită de pe fața mea l-a luat prin surprindere, căci s-a grăbit să încheie întrevederea.

În primul rând, nu trebuia să-mi fac griji. În viață se petrec adesea astfel de incidente nefericite, dureroase și sordide. El însuși era foarte dezamăgit că o relație atât de fericită, una dintre cele mai fericite din întreaga lui viață, trebuia să se termine în felul acesta. Din păcate însă, așa trebuia să fie. Spera din inimă că înțeleg.

Am înclinat din cap în semn de aprobare și m-am ridicat în picioare. Am luat plicul de pe masă, am aruncat o ultimă privire părului blond-argintiu, gurii care îmi era dragă, umerilor puternici și, simțind că mi se umplu ochii de lacrimi, am ieșit tăcută din cameră închizând cu grijă ușa după mine.

Înainte să-l cunosc pe Kurt, eram o pasăre cu o aripă frântă, iar acum fusesem împușcată și în cealaltă.

Capitolul 6

Pornesc spre vest!

La sfârşitul lui august, când se întâmplau toate astea, Zurich era pe cât de vesel poate fi un oraş mohorât. Suprafaţa cu limpezimi ca de gheaţă a lacului era presărată cu ambarcaţiuni cu pânze şi schiori pe apă, pe plajele publice se înghesuiau trupuri aurite de soare, posomorâta Bahnhofplatz şi Bahnhofstrasse, mândria oraşului, răsunau de gălăgia tinerilor echipaţi cu rucsaci ce porneau pe munte. Atmosfera asta de carnaval echilibrat şi bine ordonat îmi zgâria nervii zguduiţi şi îmi umplea cu spaime amestecate inima bolnavă. Aveam sub ochi transpunerea în realitate a viziunii lui Kurt despre viaţă – *Naturfreude*, existenţa simplă a animalelor simple. El şi cu mine împărtăşiserăm acest mod de viaţă şi la suprafaţă fusese bine. Părul blond, ochii limpezi şi pielea bronzată nu se deosebesc cu nimic de stratul de fard pe pe faţa unei femei – sunt doar o spoială mai lucioasă! O reflecţie banală, desigur, dar cum fusesem dezamăgită şi de caracterul meschin al lui Derek şi de teutonismul îngust al lui Kurt, eram pregătită să-mi pierd încrederea în toţi bărbaţii din lume. Asta nu pentru că mă aşteptasem ca Derek sau Kurt să mă ia de soţie, ci îmi dorisem doar ca ei să fie buni cu mine, să se comporte în conformitate cu idiotul de cuvânt „gentleman", să răspundă cu afecţiune la afecţiunea pe care le-o dăruisem.

Şi tocmai ăsta fusese necazul! Fusesem prea bună, prea înţelegătoare, mă străduisem să le aduc plăcere (şi să capăt plăcere, desigur, dar asta fusese ceva secundar), iar ei mă etichetaseră drept marfă uşor de dobândit şi de înlocuit. Ei bine, toate astea se încheiaseră! De acum încolo voi lua în loc să dăruiesc. Lumea îşi rânjise dinţii la mine – ei bine, o să-i rânjesc şi eu pe ai mei! Fusesem moale în vârful capului, dar acum fontanela mea era închisă. Mi-am împins bărbia în faţă ca o bună canadiancă (mă rog, o canadiancă destul de bună!) şi, dacă tot învăţasem să înghit totul, până la ultima firimitură, am hotărât să schimb meniul.

Afacerea avortului (nu e cazul să minimalizez situaţia!) a însemnat un antrenament binevenit pentru noul meu rol. Portarul hotelului m-a privit cu ochii atotcunoscători ai tuturor lucrătorilor în branşă şi mi-a spus că medicul hotelului este în concediu, dar îmi poate recomanda un altul, la fel de bun. (Oare ştia? Oare ghicise?) Doctorul Süsskind m-a consultat şi m-a întrebat dacă am bani destui. Când i-am răspuns că am, a părut dezamăgit. Ginecologul a fost mai explicit. Se părea că are o cabană. Hotelurile din Zurich erau atât de scumpe, n-aş fi dorit să mă odihnesc câteva zile înainte de operaţie? M-am uitat la el cu ochi împietriţi şi i-am spus că unchiul meu, consulul britanic, m-a invitat să locuiesc cu familia lui în perioada de convalescenţă, aşa că aş fi bucuroasă dacă se putea să fiu internată în clinică cât mai curând. Unchiul fusese ce-l care mi-l recomandase ca medic foarte bun. Îl cunoştea, nu-i aşa?

Scamatoria mea s-a dovedit eficientă. Fusese executată cu noul meu mod hotărât de a proceda, iar ideea îmi venise spontan. Îndărătul lentilelor bifocale licărise şocul. A

urmat un val de explicații febrile şi un telefon imperativ la clinică. Da, sigur că da. Mâine după-amiază. Doar cu lucrurile necesare pentru o noapte.

A fost atât de tulburător din punct de vedere psihic şi de nedureros pe cât mă aşteptasem să fie, iar după trei zile mă aflam din nou la hotel. Hotărâsem deja ce urmează să fac. M-am întors în Anglia, am stat la noul hotel Ariel de lângă aeroport până am scăpat de sărăcăcioasele mele posesiuni şi mi-am plătit facturile. Apoi mi-am stabilit o întâlnire cu reprezentantul celei mai apropiate firme Vespa, în Hammersmith, şi m-am dus să-l văd.

Plănuisem să plec de una singură, pentru cel puțin un an şi să văd cealaltă jumătate a lumii. Londra îmi ajunsese până-n gât. Viața de-acolo mă lovise în plin, şi cu pumnul stâng şi cu pumnul drept, iar acum mă clătinam amețită pe picioare. Am decis că nu aparțin locului acestuia. Nu înțelesesem lumea sofisticată a lui Derek şi nu ştiusem ce să fac cu „iubirea" aseptică, rece şi modernă pe care mi-o oferise Kurt. Mi-am spus că toate astea s-au întâmplat pentru că am prea mult „suflet". Niciunul din bărbații ăştia nu-mi dorise sufletul, ci doar trupul. Faptul că am folosit această străveche jelanie a femeii părăsite pentru a-mi explica neputința de a-l păstra lângă mine pe oricare dintre ei constituia, după cum mi-am dat mai târziu seama, un indiciu important al eşecurilor mele în domeniu sentimental. Adevărul e că eram o fată prea simplă ca să pot supraviețui în jungla marelui oraş. Constituiam o pradă uşoară pentru toți carnivorii. Pe de altă parte, eram prea „canadiancă" pentru a putea să intru în competiție cu Europa. Atunci aşa să fie! Dacă eram simplă, nu-mi rămânea decât să mă întorc la o existență simplă. În niciun caz

nu mai aveam voie să stau pe loc, să jelesc, să vegetez! Voi porni să explorez, voi porni spre aventură. Voi urma parcursul toamnei pe tot teritoriul Americii, muncind pe drum ca şi chelneriță, bonă sau recepționeră ca să-mi câştig existența, până voi ajunge în Florida. Acolo o să-mi iau o slujbă la un ziar şi o să stau la soare până la venirea primăverii. După aceea voi mai vedea.

Odată hotărârea luată, detaliile ducerii ei la îndeplinire m-au absorbit întru totul, ajutându-mă să depăşesc disperarea sau măcar s-o mențin în limite suportabile şi amorțindu-mi sentimentele acute de păcat, ruşine şi eşec.

M-am dus la Asociația Automobiliştilor Americani din Pall Mall, m-am înscris în ea, am primit toate hărțile de care aveam nevoie şi multe sfaturi în privința transportului. Prețurile automobilelor la mâna a doua erau mari în America, la fel şi combustibilul şi întreținerea, aşa că m-am îndrăgostit brusc de ideea unei motociclete. La început mi s-a părut ridicol gândul că aş putea să pornesc cu un mijloc de locomoție atât de mărunțel şi fragil pe uriaşele autostrăzi transcontinentale, dar faptul că aş fi călătorit în aer liber consumând doar trei litri de benzină la suta de kilometri, că nu trebuia să-mi bat capul cu garajele, că aveam să călătoresc uşor şi, trebuie să recunosc, că aş fi stârnit senzație pe oriunde aş fi trecut, m-a făcut să mă hotărăsc. Reprezentantul firmei Vespa din Hammersmith a făcut restul.

Ştiam câte ceva despre vehicule, căci oricărui copil de pe teritoriul Americii de Nord îi sunt familiare maşinile, aşa că în cele din urmă a rămas să aleg între modelul micuț, de 125 cc şi mai robustul, mai rapidul model de 150 cc Gran Sport. Am optat, desigur, pentru

varianta sport cu minunatul ei sistem de accelerare şi viteză maximă de aproape o sută de kilometri la oră. Avea consumul ceva mai ridicat decît al suratei ei mai mici, dar mi-am spus că în America benzina este ieftină şi că trebuie să mă deplasez cu oarecare viteză dacă nu vreau să ajung în sud peste câteva luni. Reprezentantul firmei mi-a susținut alegerea plin de entuziasm şi mi-a spus că, dacă se înrăutățeşte vremea ori dacă sunt prea obosită, pot să pun motocicleta pe tren o bucată de drum. Mi-a mai spus că prețul de o sută nouăzeci de lire include şi taxa de transport de treizeci de lire şi că se va îngriji ca motocicleta să fie îmbarcată pe un vapor şi să ajungă în Canada în termen de zece zile. Reducerea îmi lăsa la îndemână nişte bani pe care-i puteam cheltui pe piese de rezervă şi accesorii de lux. Motocicleta nu avea nevoie să fie presurizată. Am făcut vreo două ture de la un capăt la celălalt al pasarelei cu reprezentantul cel entuziast stând în spatele meu şi Vespa a zburat ca o pasăre şi s-a lăsat la fel de uşor condusă ca şi o bicicletă. După aceea am semnat actul de achiziționare şi am cumpărat o husă din blană de leopard pentru scaun, o roată de rezervă, capace ornamentale pentru roți în genul motocicletelor de curse, o oglindă retrovizoare, un portbagaj şi doi coburi de şa minunați, albi cu tigheluri argintii, un parbriz din sticlă acrilică şi o cască albă de protecție care mă făcea să mă simt precum Pat Moss[1]. Urmând sugestiile utile primite de la reprezentant în privința îmbrăcămintii, m-am dus la un magazin şi mi-am cumpărat o salopetă albă cu nenumărate fermoare, ochelari mari de protecție cu

[1] Una dintre cele mai cunoscute şi mai pline de succes dintre femeile piloți de curse din Europa (n. tr.).

rama îmbrăcată în blană şi o pereche de mănuşi de motociclist destul de îndrăzneţe, tighelite cu negru.

După toate astea, m-am instalat comod în camera mea de hotel, am scos hărţile şi mi-am planificat prima parte a drumului cu plecare din Quebec. Mi-am luat bilet la cea mai ieftină cursă aeriană a companiei Trans-Canada până la Montreal, i-am telegrafiat mătuşii Florence şi, în frumoasa dimineaţă a zilei de 1 septembrie, am pornit. Era straniu şi plăcut să mă întorc după o absenţă de aproape şase ani.

Mătuşa mi-a spus că abia m-a putut recunoaşte, iar eu am fost cu certitudine surprinsă de Quebec. La plecare, fortăreaţa îmi păruse vastă şi maiestuoasă, dar acum îmi dădea impresia unei construcţii de jucărie, de dimensiuni ceva mai mari, din Disneyland. Ceea ce îmi păruse înainte impunător şi admirabil devenise o faţadă arătoasă de carton. Iar bătăliile gigantice dintre Credinţe, în care mă crezusem pe punctul de a fi zdrobită, precum şi schisma profundă dintre *canadiènnes* şi restul locuitorilor, erau acum reduse, privite din noua mea perspectivă, la nişte certuri mărunte şi penibile de parohie. Mi-am dat seama, pe jumătate ruşinată, că disprețuiesc provincialismul evident al oraşului, ţăranii neîngrijiţi şi demodaţi care locuiesc în el şi atmosfera sufocantă de snobism mic-burghez ce învăluia întreaga comunitate. Nu era de mirare că, astfel înzestrată, nu putusem să fac faţă lumii celei mari de-afară. Mai degrabă era minune faptul că reuşisem să supravieţuiesc!

Am avut grijă să nu-i împărtăşesc nimic din gândurile mele mătuşii, deşi bănuiesc că era şi ea la fel de uluită, ba poate chiar şocată de lustrul pe care-l dobândisem „cizelându-mă" în Europa. Probabil mă considera în mare

măsură un „şoarece de la oraş", indiferent cât de simplă şi de lipsită de nazuri rămăsesem în adâncul meu şi m-a tot pisat cu întrebări încercând să descopere cât de adânc pătrunsese în pielea mea luciul acela străin, cât de tare mă întinase ritmul infernal al vieţii pe care o dusesem acolo. Adevărul ar fi făcut-o să leşine, aşa că am avut grijă să-i spun că, deşi avusesem câteva flirturi scurte, m-am întors neatinsă şi cu inima întreagă din oraşele desfrânate de peste ocean. Nu, nu avusesem nici măcar o logodnă temporară. Şi, Doamne, puteam să spun cu toată sinceritatea că niciun insular nu mă ceruse de nevastă şi că nu lăsasem niciun iubit în urmă. Dar nu sunt prea sigură că m-a crezut. În schimb, mi-a făcut o mulţime de complimente în privinţa înfăţişării. Devenisem *une belle fille*, o fată frumoasă. Se părea că dezvoltasem *un coup de tempérament* – eufemismul franţuzesc pentru sex-appeal – sau, cel puţin, aparenţa lui şi considera incredibil faptul că, la douăzeci şi trei de ani, nu există niciun bărbat în viaţa mea. A fost îngrozită de planurile mele şi mi-a tot zugrăvit în imagini sumbre pericolele ce mă păşteau pe drum. America era plină de răufăcători. Aveam să fiu atacată pe şosea şi „nenorocită". În plus, nu era deloc potrivit pentru o lady să călătorească pe motocicletă. Spera din tot sufletul că voi încăleca motocicleta pe o parte. I-am explicat că Vespa mea era un mijloc de locomoţie absolut respectabil. Ca s-o conving am mers până la Montreal, mai încântată cu fiecare kilometru parcurs şi când m-am întors radioasă acasă s-a îmbunat oarecum, dar a comentat cu îndoială că „voi face senzaţie".

Şi apoi, la 15 septembrie, am schimbat o mie de dolari din modestul meu cont bancar în cecuri de călătorie American Express, am

împachetat în mod ştiinţific ceea ce consideram drept garderobă minimă în cei doi coburi de şa, am sărutat-o de rămas-bun pe mătuşa Florence şi am pornit spre St. Lawrence pe Autostrada 2.

Autostrada 2, care porneşte din Quebec şi se îndreaptă spre sud, spre Montreal, ar putea fi una dintre cele mai frumoase şosele din lume dacă n-ar exista nenumăratele vile şi cabine de plajă ce răsăriseră precum ciupercile de-a lungul ei după război. Urmează cu fidelitate cursul râului, pe lângă malul nordic şi o cunoşteam bine de pe vremea ieşirilor la iarbă verde şi înot din copilărie. De atunci se deschisese Canalul St. Lawrence, astfel că acum peisajul schimbat răsuna de bubuit sonor de motoare şi de trâmbiţe lugubre de sirene datorită şirului neîntrerupt de vapoare mari care pluteau pe el.

Vespa torcea veselă pe şosea, mergând cu şaptezeci la oră. Hotărâsem să parcurg în medie câte două sute cincizeci – trei sute de kilometri zilnic, ceea ce însemna în jur de şase ore petrecute pe motocicletă, dar nu intenţionam să mă încadrez în vreun program fix. Voiam să văd totul în calea mea. Dacă dădeam peste vreun drumeag secundar cu aspect tentant, aveam să-l urmez şi dacă descopeream vreun loc frumos sau interesant, aveam să mă opresc şi să-l privesc.

Aşa-numitele „locuri pentru picnic" – luminişuri create de om în pădure, pe malul unui lac ori al unui râu, semănate cu o mulţime de bănci şi mese rudimentare din trunchiuri de copac aşezate la adăpostul arborilor pentru intimitate - sunt o invenţie excelentă în Canada şi în partea de nord a Statelor Unite. Mi-am propus să opresc într-unul din ele ca să-mi iau prânzul de fiecare dată când nu ploua, şi să-mi pregătesc sandvişuri cu ouă

şi şuncă între felii de pâine prăjită înainte de a pleca de la motelul unde trăgeam peste noapte, în loc să-mi cumpăr mâncare scumpă de la magazinele de pe drum. Aceste sandvişuri, împreună cu nişte fructe şi un termos cu cafea, aveau să fie prânzul meu zilnic, urmând să mă revanşez seara cu o cină bună. Mi-am stabilit un buget zilnic de cincisprezece dolari. În majoritatea motelurilor se plăteau opt dolari pentru camera cu un pat, la care se adăugau taxe locale, aşa că am socotit că vor fi nouă dolari, în care intrau cafeaua şi cornurile de la micul dejun. Benzina nu mă costa mai mult de un dolar pe zi, ceea ce însemna că îmi rămân cinci dolari pentru prânz, cină, un pahar cu băutură din când în când şi cele câteva ţigări pe care le fumam. Doream mult să mă menţin în limitele acestui buget. În harta Esso pe care o aveam şi în broşurile primite de la Asociaţia Automobiliştilor Americani figurau nenumărate obiective turistice care meritau vizitate după ce treceam graniţa – aveam să străbat ţara Pieilor Roşii ale lui Fenimore Cooper, să trec pe lângă câteva din cele mai importante câmpuri de bătălie ale Revoluţiei americane; la cele mai multe dintre ele taxa de intrare era de un dolar, dar m-am gândit că o să mă descurc şi că, dacă depăşeam suma fixată într-o zi, voi mânca mai puţin ziua următoare.

Motocicleta era mult mai stabilă decât mă aşteptasem şi se manevra minunat de uşor. După ce mi-am mai îmbunătăţit tehnica, am ajuns să o conduc cu adevărat în loc să mă deplasez stând pe spinarea ei. Acceleraţia ei – ajungea la optzeci de kilometri pe oră în cinci secunde – era destul de bună încât să-i provoace un adevărat şoc şoferului american de berlină şi zburam urcând dealurile ca o pasăre cu ţeava de eşapament păcănind simpatic,

cub coadă. Sigur că mă confruntam cu mulțimea de fluierături ale tinerilor şi cu zâmbetele cu subînțeles însoțite de fluturări de mână ale celor vârstnici, dar mă tem că îmi făcea chiar plăcere să produc – aşa cum prezisese mătuşa mea – senzație pe şosea şi răspundeam la toate cu zâmbete gradate în funcție de situație. Marginile majorității şoselelor americane sunt în stare proastă şi mă temusem că oamenii îmi vor înghesui spre lături micuța motocicletă şi că voi avea mult de furcă cu gropile, dar bănuiesc că păream atât de fragile amândouă încât şoferii îmi făceau loc şi aveam spațiul benzii interioare la dispoziție.

Mi-a mers atât de bine în prima zi, încât am reuşit să ies din Montreal înainte de căderea nopții şi să parcurg încă patruzeci de kilometri pe Autostrada 9, care avea să mă ducă a doua zi dimineață peste graniță, în Statul New York. Am stat peste noapte la motelul Southern Trail, unde am fost tratată de parcă aş fi fost Amelia Erhardt sau Amy Mollison – situație plăcută care se repeta şi cu care mă obişnuisem deja – şi, după o masă frugală luată în cofetărie şi un pahar de bourbon pe care am acceptat timidă să-l beau împreună cu proprietarul, m-am dus la culcare simțindu-mă emoționată şi fericită. Avusesem o zi lungă şi minunată, Vespa era un vis şi întregul meu plan decurgea perfect.

Îmi luase o zi ca să parcurg primii patru sute de kilometri, dar am avut nevoie de aproape două săptămâni ca să acopăr următorii cinci sute. Nu s-a petrecut nimic misterios care să-mi încetinească înaintarea. După ce-am trecut granița în America, am început să hoinăresc prin Adirondacks ca şi cum aş fi fost în vacanță de vară. Nu voi intra în detalii, căci ăsta nu e un jurnal de călătorie, dar nu cred să existe

prea multe forturi vechi, muzee, cascade sau piscuri muntoase pe care să nu le fi vizitat, ca să nu pomenesc oribilele parcuri tematice, orăşelele din vestul sălbatic reconstituite şi simulacrele de rezervaţii de indieni la intrarea cărora lăsam câte un dolar. Pornisem într-un soi de dezmăţ turistic care era stimulat în parte de o curiozitate reală, dar în primul rând de dorinţa de a lăsa să treacă timp cât mai mult până să fiu nevoită să părăsesc ţinutul ăsta cu lacuri, râuri, păduri şi munţi şi să pornesc spre sud, spre acel Eldorado aspru cu autostrăzi enorme, chioşcuri urâte cu hot-dog şi panglici colorate de neon.

La sfârşitul celor două săptămâni am ajuns la Lake George, acest oribil centru turistic din Adirondacks unde oamenii au reuşit să transforme într-un cabaret ieftin istoria, pădurile şi viaţa în sălbăticie. Cu excepţia fortului impozant unde se stocau pe vremuri blănurile aduse de vânătorii canadieni şi a inofensivelor vaporaşe cu aburi care circulau până la Ticoderoga şi înapoi, restul e un coşmar ietfin şi ţipător populat cu pitici, căprioare Bamby şi ciuperci otrăvitoare din ciment, chioşcuri jalnice unde se vând hamburgeri „Big Chief" şi vată de zahăr „Minnehaha", cu „atracţii" precum „Ţinutul animalelor" (Vizitatorii pot să ţină în braţe şi să fotografieze cimpanzei costumaţi), „Oraşul iluminat cu gaz" (Sistem autentic de iluminare cu gaz, din 1890) şi „Oraşul-istorie al Statelor Unite" – o oribilitate pe care nici nu vreau să o descriu. În acel loc am hotărât să evadez din şuvoiul acela de prost gust în care se transformase Autostrada 9 şi s-o iau pe prăfuitul drum secundar ce străbătea pădurea, ajungând astfel la complexul de cabane pentru automobilişti Dreamy Pines şi în fotoliul unde şed acum amintindu-mi cu exactitate cum s-a întâmplat de am ajuns acolo.

Partea a doua: Ei

Capitolul 7

„Pofteşte în salonul meu..."

Ploaia bate cu aceeaşi furie, alcătuind cu vuietul ei constant un fundal pentru torentele gâlgâitoare ce năvălesc prin burlanele din cele patru colţuri ale clădirii. Abia aştept să mă bag în pat. Cât de bine voi dormi în aşternuturile micuţei şi imaculatei mele cabane – acele aşternuturi de percal prezentate şi reclamele motelului! Cât de luxoase erau paturile Elliot Frey, covoarele Magee, televizoarele şi sistemele de aer condiţionat Philco, răcitoarele pentru gheaţă Icemagic, păturile Acrilan şi mobila Simmons Vivant („Tăbliile noastre laminate sunt imune la arsurile de ţigară şi petele de alcool") – de fapt, toate aceste rafinamente de motel luxos şi modern, până la cabinele de duş Acrylite, chiuvetele Olsonite în culori sidefii şi chiar hârtia igienică Delsey („de culori moderne, ca să se armonizeze cu decorul contemporan"), vor fi ale mele şi numai ale mele în această seară!

În ciuda tuturor acestor dotări excelente şi a peisajului minunat, se părea că Dreamy Pines nu are vad prea bun, căci acum două săptămâni, când am ajuns aici, am găsit doar doi clienţi care luaseră cameră pentru o singură noapte şi nicio rezervare pentru ultimele două săptămâni de vacanţă.

Doamna Phancey, o femeie cu păr cenuşiu ca oţelul, ochi răi, neîncrezători şi gură subţire

ca o linie roşie, stătea la biroul recepţiei în seara când am sosit. Mi-a aruncat o uitătură urâtă (probabil pentru că eram tânără şi singură!), s-a strâmbat îndoielnic în direcţia coburilor mei albi şi s-a luat după mine când am tras Vespa în faţa cabanei numărul 9, ca să verifice dacă numărul motocicletei coincidea cu cel înscris în permisul de şofer. Soţul ei, Jed, s-a purtat mai prietenos şi am înţeles curând de ce, atunci când şi-a frecat ca din greşeală dosul palmei de sânii mei mai târziu, în cofetărie, când mi-a pus în faţă cana cu cafea. Din câte părea, îndeplinea munca de om la toate şi de bucătar improvizat al complexului. În timp ce ochii lui de un căprui şters mi se târau pe trup ca nişte lipitori, a început să se vaiete că are de muncit pe brânci ca să pregătească motelul pentru închidere şi că e mai tot timpul întrerupt dintr-o treabă sau alta ca să prăjească ouă pentru turiştii aflaţi în trecere prin zonă. El şi soţia lui administrau motelul pentru proprietar, un oarecare domn Sanguinetti, din Troy.

— Mahăr mare! Are o mulţime de proprietăţi pe Cohoes Road, terenuri chiar pe malul râului. Plus „Calul Troian", motelul de pe Autostrada 9, chiar la ieşirea din Albany. Poate că ştii locul?

Când am răspuns că nu, domnul Phancey m-a privit ciudat.

— Dacă îţi vine vreodată cheful să te distrezi, du-te la Calul Troian. Dar mai bine să nu te duci singură. Eşti frumuşică foc şi ai putea s-o păţeşti. Ştii ce, dă-mi un telefon după 15, când plec de-aici. Mă cheamă Phancey, mă găseşti în cartea de telefon. Mi-ar face plăcere să te însoţesc şi să-ţi ofer o seară de distracţie pe cinste.

I-am mulţumit pentru propunere şi i-am explicat că eram doar în trecere prin zonă, în

drumul meu spre sud. Apoi l-am rugat să-mi facă două ochiuri, prăjite pe ambele părți, cu șuncă.

Phancey nu mi-a dat pace nici după aceea. În timp ce mâncam, s-a așezat la masa mea și mi-a istorisit câte ceva din povestea anostă a vieții lui, strecurând între episoade câte o întrebare despre mine și despre planurile pe care le aveam – ce erau părinții mei, dacă nu-mi era greu să mă aflu atât de departe de casă, dacă aveam prieteni în Statele Unite și așa mai departe – întrebări nevinovate, puse, din câte aveam impresia, din simplă curiozitate. În definitiv, părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, destul de vârstnic ca să-mi fie tată și, cu toate că se purtase evident ca un bătrân libidinos, nu era nici primul și nici ultimul de acest soi care-mi ieșea în cale, iar doamna Phancey ne supraveghea cu vigilență de la biroul recepției.

Până la urmă m-a lăsat în pace și s-a dus la nevastă-sa, în timp ce eu fumam o țigară și terminam a doua cană de cafea („E gratis, domnișoară; cu complimentele motelului Dreamy Pines".) I-am auzit pe amândoi discutând cu voci scăzute despre ceva care, judecând după chicotelile dese, părea să le facă mare plăcere. În cele din urmă, m-a preluat doamna Phancey, cloncănind matern în legătură cu planurile mele aventuroase.

— Vai de mine și de mine! Ce-o să mai inventați voi, fetele din ziua de azi?

S-a așezat în fața mea și, cu chipul cel mai blând pe care a reușit să și-l compună, mi-a propus să mă opresc pentru câteva zile la motel, să mă odihnesc și să câștig în același timp niște bani frumoși. Se părea că recepționera lor plecase cu o zi în urmă și, cum trebuiau să facă peste tot curățenie înainte de închiderea

sezonului, aveau nevoie de cineva care să se ocupe de recepție.

— Ai fi de acord să accepți slujba de recepționer în săptămânile astea două, pentru treizeci de dolari pe săptămână plus casă și masă?

Se întâmpla ca acești șaizeci de dolari să-mi prindă foarte bine, la fel și cazarea și masa. În ultimul timp cheltuisem cel puțin cincisprezece dolari peste limita stabilită, așa că oferta femeii venea la timp ca să-mi echilibreze bugetul. Nu-mi prea plăceau cei doi Phancey, dar mi-am spus că nu sunt mai răi decât genul de oameni pe care mă așteptasem să-i întâlnesc în călătoria mea. În plus, fiind prima slujbă ce mi se oferea, eram curioasă să văd cum mă voi descurca. Poate că îmi vor da chiar și o scrisoare cu referințe la sfârșitul perioadei de lucru, care mi-ar fi de folos să obțin alte slujbe în moteluri, în drumul meu spre sud. Așadar, după câteva întrebări politicoase, i-am spus că îmi surâde ideea. Cei doi Phancey au părut foarte încântați, iar Millicent (căci așa mă invitase să-i spun) mi-a arătat cum să fac înregistrările pentru cazare, m-a sfătuit să nu iau în seamă clienții cu puțin bagaj și nici pe cei care coboară din rulote mari, apoi am făcut împreună un mic tur al motelului.

Motivul pentru care nu trebuia să accept clienți care veneau cu rulote spațioase mi-a deschis ochii asupra laturii neplăcute a administrării unui motel. Se părea că există oameni, în special proaspăt căsătoriți în curs de a-și întemeia un cămin, care se cazau la câte un motel mai retras folosindu-se de „pașaportul" minim al unei singure valize. Respectiva valiză nu conținea în realitate decât un set complet de scule de precizie, împreună cu un set de plăcuțe cu numere de înmatriculare

false pentru rulota lor cea spațioasă, pe care o parcau în fața ușii cabanei. După ce se încuiau înăuntru și așteptau să se stingă luminile în clădirea principală, cei doi treceau la niște activități nu foarte bătătoare la ochi, precum deșurubarea pe jumătate a mobilierului de baie, verificarea modului în care era fixat pe suport televizorul și altele de acest fel. După ce tot personalul mergea la culcare, tinerii soți se apucau efectiv de treabă: aranjau în teancuri ordonate așternutul, prosoapele, perdelele de duș, desfăceau mobila în părți componente, scoteau lustrele din tavan și luau capacul vasului de toaletă, ba chiar și vasul însuși dacă aveau priceperea necesară. Lucrau pe întuneric, desigur, folosind doar lanterne subțiri, tip creion și când totul era gata, să zicem pe la ora două dimineața, cărau în liniște totul până la rulotă. Ultima treabă pe care o aveau de făcut era să ruleze covoarele și să le folosească, cu fața în jos, pe post de prelată ca să acopere restul obiectelor din rulotă. După care schimbau plăcuțele cu numerele de înmatriculare, o ștergeau pe nesimțite, cu noua lor garnitură de mobilă gata să fie instalată în dormitorul lor gol dintr-un apartament aflat la mulți kilometri distanță, în alt stat!

După două sau trei lovituri de genul ăsta, reușeau să-și mobileze camera de zi și cea de oaspeți, după care puteau să-și înceapă viața liniștiți. Dacă aveau grădină sau verandă în fața casei, câteva raiduri întreprinse la miezul nopții pe la reședințele bogate, cu piscină, de la marginea orașului, le asigurau mobilierul de grădină, jucării mari și poate chiar o mașină de tuns iarba și câteva capete de aspersor.

Doamna Phancey mi-a spus că moteluri-le nu au niciun fel de modalitate de apărare în fața acestor atacuri. Tot ce se putea fixa

în şuruburi era fixat în şuruburi şi marcat cu numele motelului. Singura speranţă era să-i miroşi pe jefuitori când se înregistrau şi-apoi fie să chemi poliţia, fie să-i păzeşti toată noaptea înarmat cu o puşcă. Motelurile din oraşe aveau alte probleme – se încuibau acolo prostituate, ucigaşii lăsau cadavre în cabinele de duş, iar casa de bani era jefuită din când în când. Dar eu nu trebuia să-mi fac griji. Nu aveam decât să-l chem pe Jed dacă mi se părea că nu e ceva în ordine. Soţul ei putea să se arate foarte dur la nevoie şi avea armă. Cu această consolare, am fost lăsată să cuget asupra laturii întunecate a industriei moteliere.

Din fericire totul a decurs bine şi n-am întâmpinat nicio problemă cu slujba. De fapt, aveam atât de puţine lucruri de făcut că mă întrebam la ce bun se obosiseră cei doi să mă angajeze. Dar se vedea clar că sunt nişte leneşi, iar banii cu care mă plăteau nu erau ai lor; în plus, mi-am închipuit că Jed spera că-i va fi lesne să intre în patul meu. Dar nici asta nu constituia o problemă. Trebuia doar să mă feresc de mâinile lui, să-l pun la punct cu răceală cam o dată pe zi şi să proptesc un scaun sub clanţa uşii când mă băgam în pat, căci încercase să intre la mine folosind cheia de rezervă, în a doua noapte a şederii mele la motel.

În prima săptămână am avut câţiva clienţi pentru câte o singură noapte, ocazie cu care am aflat că se aştepta din parte-mi să dau o mână de ajutor la curăţenie, dar nici asta nu m-a deranjat. Oricum, numărul turiştilor se împuţina din ce în ce mai mult şi după zece octombrie n-am mai avut niciunul.

Se pare că data de 15 octombrie este un soi de zi magică a calendarului vacanţei. În această zi se încheie activitatea tuturor motelurilor, cu excepţia celor de la marginea

autostrăzilor. Atunci se consideră a fi începutul iernii. Urmează sezonul de vânătoare, dar vânătorii sunt în general oameni bogați care își au propriile cabane în munți, iar cei săraci se mută cu rulota de la un loc de picnic la altul și urcă prin păduri înainte să se ivească zorile, ca să-și împuște căprioarele. În orice caz, în jur de 15 octombrie turiștii au dispărut din scenă, așa că în Adirondacks nu se mai puteau câștiga bani frumoși.

Pe măsură ce se apropia ziua închiderii, cei doi Phancey purtau numeroase convorbiri telefonice cu domnul Sanguinetti din Troy. În 11 octombrie, doamna Phancey mi-a spus ca din întâmplare că ea și Jed urmează să plece în 13 și m-a întrebat dacă aș fi de acord să rămân singură în motel noaptea următoare și să-i predau cheile domnului Sanguinetti, care urma să vină și să verifice închiderea complexului pe data de 14, la prânz.

Părea un aranjament destul de precar să lase pe mâna unei fete necunoscute o proprietate atât de valoroasă, dar se explica prin faptul că cei doi urmau să ia cu ei încasările, registrele, stocul de mâncare și băutură, așa că nu aveam altceva de făcut decât să sting luminile înainte de a merge la culcare. Domnul Sanguinetti sosea a doua zi, însoțit de camioane ce aveau să transporte restul obiectelor care se puteau muta din loc, iar după aceea puteam să plec liniștită. Am acceptat imediat, iar doamna Phancey m-a răsplătit cu o tentativă de zâmbet și mi-a spus că sunt o fată cumsecade; însă când i-am cerut o scrisoare de recomandare, a devenit închisă și mi-a spus că va trebui să lase asta în seama proprietarului, dar că va avea grijă să-i spună acestuia că le fusesem de mare ajutor.

Ultima zi a trecut cu încărcatul lucrurilor în rulota lor, până când magaziile și cofetăria

au fost golite cu totul. N-au lăsat decât ouă, şuncă, pâine şi cafea pentru mine şi pentru şoferii de camion care s-ar fi putut opri în drum ca să mănânce.

M-am aşteptat ca, fiind ultima zi, cei doi să se poarte mai frumos cu mine. În definitiv, ne-am înțeles destul de bine şi eu m-am străduit să îi ajut în orice mod mi-a stat în putință. Dar, destul de ciudat, lucrurile au stat exact invers. Doamna Phancey mi-a dat ordine de parcă eram slugă, iar Jed a devenit brutal şi urâcios în lascivitatea lui, vorbindu-mi murdar chiar şi atunci când nevastă-sa se afla prin apropiere. Nu se sfia deloc să mă pipăie ori de câte ori reuşea să se apropie de mine. Nu reuşeam să pricep pentru ce se schimbaseră aşa; era ca şi cum ar fi căpătat ce voiau de la mine şi acum puteau să dea frâu liber disprețului, ba chiar dezgustului, după cum mi se părea. M-am înfuriat atât de rău, încât într-un târziu m-am dus la doamna Phancey, i-am spus că plec şi că vreau să mă plătească. Dar ea mi-a râs în față.

— A, nu, de asta se va ocupa domnul Sanguinetti. N-avem niciun chef să găsească tacâmuri lipsă când face numărătoarea.

Îngrozită de gândul că va trebui să le suport mutrele în timpul mesei de prânz, mi-am făcut câteva sandvişuri cu gem, m-am încuiat la mine în cabană şi m-am rugat să vină mai repede dimineața, ca să scap de ei. Şi, aşa cum am spus deja, s-a făcut în cele din urmă ora şase dimineața şi am avut uşurarea să-i văd pe cei doi monştri luând-o din loc.

Este ultima nopate pe care o petrec la Dreamy Pines; mâine voi porni din nou la drum. A fost o părticică de viață destul de plăcută, în ciuda celor doi Phancey şi am învățat noțiunile elementare ale meseriei de recepționer, lucru care putea să-mi prindă foarte bine

într-o zi. Mă uit la ceas şi văd că s-a făcut ora nouă. WOKO transmite un alt buletin de ştiri plin de jelanii. La sfârşit, vine totuşi o veste bună: cerul se va însenina până la meizul nopţii în toată regiunea. Aşadar, cu puţin noroc voi avea drumul uscat la plecare. Intru după tejgheaua cafenelei, pornesc plita electrică şi pun în tigaie trei ouă şi şase felii de şuncă afumată cu lemn de hicori. Îmi e foame.

După câteva clipe aud bătăi puternice în uşă.

Capitolul 8

Dinamită din ținutul coşmarelor

Îmi simt inima bătând undeva în gât. Cine putea să fie? Atunci îmi amintesc că am aprins în timpul primei părți a furtunii panoul care anunța LOCURI LIBERE. Fir-ar să fie, uitasem să-l sting! Ce idioată! Bătăile răsună din nou. Ei bine, n-am de ales: trebuie să deschid uşa, să-mi cer scuze şi să-i trimit pe cei de afară la Lake George. Mă apropii tulburată de uşă, o descui, dar las lanțul de siguranță pus.

Clădirea nu are verandă. Panoul luminos de neon proiectează un halou roşiatic pe pânza ploii şi scânteiază pe impermeabilele negre cu glugă ale celor doi bărbați. În spatele lor se vede o berlină neagră. Unul dintre ei mă întreabă politicos:

— Domnişoara Michel?

— Da, eu sunt. Dar mă tem că am aprins din greşeală panoul care anunță locuri libere. Motelul este închis.

— Da, sigur că da. Venim din partea domnului Sanguinetti. Suntem de la compania sa de asigurări. Am venit să facem un inventar rapid înainte ca lucrurile să fie luate mâine. Putem scăpa de ploaia asta, domnişoară? Îți arătăm legitimațiile înăuntru. E o noapte grozav de scârboasă!

Mă uit cu îndoială de la unul la celălalt, dar nu reuşesc să văd mare lucru din fețele lor pe

sub glugile negre. Nu mi-au dat niciun motiv de îngrijorare, dar parcă tot nu-mi place situația. Le spun cu nervozitate:

— Dar familia Phancey, administratorii, n-au pomenit despre venirea dumneavoastră.

— Ei bine, domnişoară, ar fi trebuit s-o facă. Va trebui să-i raportez asta domnului Sanguinetti. Nu-i aşa, domnule Jones?

Celălalt bărbat îşi înăbuşă un chicotit. Dar de ce chicoteşte?

— Sigur că da, chiar aşa, domnule Thomson.

Apoi mai chicoteşte o dată.

— Bine, domnişoară. Acum eşti aşa de bună să ne dai drumul înăuntru? Plouă ca naiba şi ne udă până la piele!

— Păi, nu ştiu ce să spun. Mi s-a spus că nu las pe nimeni înăuntru. Dar fiindcă veniți din partea domnului Sanguinetti...

Desfac cu mâna tremurătoare lanțul de siguranță şi deschis uşa.

Cei doi năvălesc înăuntru împingându-mă în lături cu brutalitate şi se opresc unul lângă celălalt, privind fără grabă în jur. Cel care fusese numit domnul Thomson miroase aerul şi mă priveşte cu ochii lui negri. Are o față rece, împietrită, cu pielea de o nuanță cenuşie.

— Fumezi?

— Da, puțin. De ce?

— Am vrut să ştiu dacă eşti singură.

Îmi îndepărtează mâna de pe clanță, trânteşte uşa, o încuie şi pune la loc lanțul de siguranță. Apoi îşi scot amândoi impermeabilele ce şiroiesc de apă, le aruncă neglijent pe podea şi acum, că-i pot vedea bine pe amândoi, realizez că sunt în foarte mare pericol.

„Domnul Thomson", evident conducătorul, este un bărbat înalt şi slab, cu un trup aproape scheletic, iar pielea lui are acea tentă cenuşiu, de înecat, pe care o capătă omul când

petrece foarte puțin timp în aer curat. Ochii negri cu priviri leneșe au o privire apatică, iar gura îi e subțire, cu buze de un roșu-vinețiu, precum o rană prost cicatrizată. Când vorbește se vede o lucire slabă de metal argintiu de la dinții din față și mă gândesc că i-au fost îmbrăcați economic în oțel, așa cum am auzit că se procedează în Rusia și în Japonia. Are urechi plate, apropiate mult de țeasta osoasă de formă aproape pătrată, acoperită cu păr cenușiu tuns atât de scurt, încât se vede pielea albicioasă printre fire. Poartă un costum negru cam prost croit, la un singur rând, cu umerii sacoului vătuiți și pantaloni drepți ca un burlan și atât de strâmți că i se văd genunchii prin stofă și o cămașă gri, închisă până la gât, fără cravată. Pantofii cu vârfuri ascuțite, după moda italiană, sunt din antilopă gri. Și hainele și încălțămintea par noi. În ansamblu, are o înfățișare de reptilă care mă înfricoșează și îmi provoacă fiori.

Dacă individul ăsta emană o amenințare mortală, celălalt e mai degrabă nesuferit – un tânăr scund, cu fața rotundă ca o lună, ochi umezi de un albastru decolorat și buze groase, lipicioase. Are pielea foarte albă și e spân – îi lipsesc sprâncenele și genele, iar țeasta îi e lucioasă precum o bilă de biliard. Mi-ar fi milă de el dacă n-aș fi atât de înspăimântată, mai ales că pare și foarte răcit și a început să-și sufle nasul imediat ce a scăpat de impermeabilul ud. E îmbrăcat cu o geacă ieftină de piele neagră, niște pantaloni soioși și are în picioare o pereche de cizme de piele de box cu ținte, așa cum se poartă în Texas. Pare un mic monstru, genul care obișnuiește să smulgă aripile mușt elor doar ca să se amuze și îmi doresc disperată să nu fi îmbrăcat niște haine care să mă facă să par atât de goală.

După ce termină cu suflatul nasului, pare să devină brusc conştient de prezenţa mea. Mă priveşte alene de sus până jos şi rânjeşte încântat, apoi se învârte în jurul meu scoţând câte un fluierat prelung.

— Ia uite-aici, Horror, spune el făcându-i cu ochiul celuilalt, ce mai bucăţică! Să te tot uiţi la balcoanele astea ale ei şi să nu te mai saturi! Şi ce posterior asortat! Mamă-mamă, ce mai bucăţică!

— Nu acum, Sluggsy. Mai târziu. Tre' să mergem mai întâi să vedem ce e prin cabanele alea. Între timp, domnişoara o să ne facă ceva de haleală. Cum vrei ouăle?

Individul numit Sluggsy îmi rânjeşte dezgustător.

— Omletă, scumpete. Bine bătute şi nu prea seci. Aşa cum le face mama, că altfel te plesnesc chiar peste funduleţul ăla rotund. Maică-măiculiţa mea!

Face câţiva paşi dansaţi, ca de boxer înspre mine şi mă dau în spate, către uşă. Mă prefac mai înfricoşată decât sunt de fapt şi, când ajunge destul de aproape de mine, îl plesnesc cât pot de tare peste faţă şi, înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă, ţâşnesc spre o masă, iau unul din scaunele mici din metal şi-l ridic cu picioarele îndreptate spre el.

Bărbabul cel slab scoate un râs scurt şi răutăcios, ca un lătrat.

— Gata, Sluggsy, ajunge! Ţi-am spus c-o lăsăm pe mai târziu. Lasă târfa asta proastă în pace deocamdată. Avem toată noaptea la dispoziţie. Trebuie să facem cum am stabilit eu.

Pe chipul rotund şi puhav ca o lună, ochii se înroşiseră de furie. Individul îşi freacă obrazul şi-şi desface buzele într-un zâmbet crud.

— Ştii ce, păpuşico? Tocmai ţi-ai făcut rost de o noapte mai furtunoasă ca aia de-afară. O

să fie îndelung şi încet şi-apoi o s-o iau iar de la capăt. M-ai înţeles?

Îi privesc pe amândoi pe după scaunul pe care-l ţin în continuare ridicat. Indivizii ăştia sunt cu adevărat dinamită din ţinutul coşmarelor!

— Cine sunteţi? îi întreb străduindu-mă să-mi păstrez vocea cât mai calmă. Ce se întâmplă aici? Daţi-mi, vă rog, legitimaţiile! Dacă aud vreo maşină trecând prin faţa motelului, sparg geamul şi strig după ajutor. Sunt canadiancă. Dacă vă atingeţi de mine, mâine veţi avea mari necazuri.

— Până mâine mai este timp, râde Sluggsy. Mai bine fă-ţi griji pentru noaptea asta, scumpete!

Încântat de ameninţarea proferată, se întoarce spre slăbănog.

— Poate c-ar trebui s-o ajuţi un pic să-i vină mintea la cap, Horror. Ar fi cazul să devină mai cooperantă.

Horror se uită la mine cu ochii lui reci, complet lipsiţi de interes.

— N-ar fi trebuit să-l loveşti pe Sluggsy, cucoană. Băiatu' ăsta e un dur, nu suportă femeile care încearcă să se pună cu el. Se gândeşte că o fac din cauza mutrei lui urâte. Aşa face de când a stat o vreme într-un salon izolat, la San Q. Boală de nervi. Cum îi zic doctorii la chestia aia a ta, băiete?

Sluggsy îşi umflă pieptul şi rosteşte pompos cuvintele latineşti:

— Alopecia totalis. Asta înseamnă că n-am păr, vezi? Nici măcar un fir. Nici aici, nici aici şi nici aici. Ei, ce părere ai despre asta, boarfă?

— În concluzie, Sluggsy îşi iese una-două din minţi, intervine Horror. Crede că societatea nu-l tratează corect. Dacă ai suferi şi tu de boala lui, poate că ai gândi ca el. Aşa că s-a

făcut... ceea ce noi, în Troy, numim un „executor". Adică îl angajează nişte tipi ca să-i convingă pe alţi tipi să facă ce vor ei. E pe statul de plată al domnului Sanguinetti, care s-a gândit că ar fi bine să venim aici şi să supraveghem locul până când ajung camioanele. Şefului nu i-a plăcut gândul că o fată tânără stă singură peste noapte în motelul ăsta mare, aşa că ne-a trimis să-ţi ţinem de urât. Nu-i aşa, Sluggsy?

— Ăsta-i şpilul, sigur că da, răspunde el chicotind. Doar ca să-ţi ţinem de urât, boarfă! Şi să te ferim de lupi. Din câte cunoaştem noi pădurile astea, s-ar putea să ai foarte mare nevoie să fii apărată. Corect?

Cobor scaunul şi-l pun pe tăblia mesei.

— Ei bine, cum vă numiţi? Şi ce e cu legitimaţiile alea?

Deasupra tejghelei barului, pe raft, este o singură cutie de cafea Maxwell House. Sluggsy se răsuceşte brusc şi din mâna dreaptă îi ţâşneşte o flacără; nici măcar n-am băgat de seamă când a scos arma. Răsună o împuşcătură puternică, cutia de cafea saltă în aer şi cade. Sluggsy trage din nou în ea cât e în aer, provocând o explozie maronie de cafea. Urmează o tăcere asurzitoare, tulburată doar de clinchetul bucăţelelor de tablă ce cad pe podea. Sluggsy se întoarce spre mine, cu amândouă mîinile goale – arma a dispărut, pur şi simplu. Îi strălucesc ochii de mulţumire pentru pricerea de care a dat dovadă.

— Ce-ar fi să consideri asta ca legitimaţie, scumpete?

Mirosul norului de fum albăstrui ajunge la mine şi mă îneacă izul aspru al corditei. Îmi tremură picioarele.

— Nu-i legitimaţie, doar o mare risipă de cafea, spun cât de provocator reuşesc. Şi ce-i cu numele voastre?

— Doamna are dreptate, spune slăbănogul. N-ar fi trebuit să strici cafeaua aia, băiete. Dar vezi, cucoană, de aia i se zice Sluggsy[1], pentru că-i tare priceput când e vorba de lovituri dure. Sluggsy Morant. Iar eu sunt Sol Horowitz. Mi se zice „Horror[2]", da' habar n-am de ce. Tu ştii, Sluggsy?

Sluggsy chicoteşte din nou.

— Poate că i-ai făcut şi tu odată unuia o cicatrice, Horror. Sau poate chiar la mai mulți. Cel puțin aşa zic unii.

Slăbănogul nu face niciun comentariu la această observație, ci spune liniştit:

— Bine. Să-i dăm drumul acum! Sluggsy, te ocupi de cabane, aşa cum am zis înainte. Tu ne faci ceva de mâncare, cucoană. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, fă ce-ți spunem noi şi n-o să pățeşti nimic. Bine?

Sluggsy mă amănunțeşte cu o privire lacomă.

— Ei, adică n-o să pățeşti prea multe. Ce părere ai, puicuță?

Fără să-mi aştepte răspunsul, se duce la raftul cu chei din spatele biroului, le ia pe toate şi se îndreaptă spre uşă. Eu pun scaunul pe podea şi străbat încăperea până la tejgheaua cofetăriei, cu toată stăpânirea de sine pe care reuşesc să o mobilizez.

Slăbănogul se duce agale până la masa cea mai îndepărtată din cofetărie şi trage un scaun pe care-l învârte în aer, aşezându-se apoi călare pe el, cu brațele încrucişate lejer peste spătar. Îşi sprijină bărbia pe brațe şi mă priveşte cu ochi nemişcați şi indiferenți.

După o vreme îmi spune încet, atât de încet că abia îl pot auzi:

---

[1] De la „slugger" – boxer cunoscut pentru loviturile lui foarte puternice. Porecla ar putea fi tradusă „Pumn-de-fier" (n. tr.).

[2] Groază, oroare, spaimă (engl., n. tr.)..

— Şi pentru mine omletă, cucoană. Cu multă şuncă rumenită bine. Şi pâine prăjită cu unt. Cafea mai este?

— Să văd ce a mai rămas.

Mă las pe coate şi pe genunchi după bar. Cutia are patru găuri mari, dar a mai rămas de vreo două degete în ea; restul se împrăştiase pe jos. Pun cutia pe bar şi adun pe o farfurie câtă cafea reuşesc, fără să-mi pese cu cât praf e amestecată. Rămăşiţele din cutie le-am păstrat pentru mine.

Petrec vreo cinci minute jos, după bar, încercând cu disperare să gândesc, să-mi fac un plan. Indivizii ăştia erau nişte criminali! Şi lucrau pentru domnul Sanguinetti, asta cu siguranţă, pentru că-mi ştiau numele – fie de la el, fie de la cei doi Phancey. Restul poveştii lor era minciună. Fuseseră trimişi aici, pe o astfel de furtună, cu un scop anume. Dar care? Ştiau că sunt străină, canadiancă şi că aş putea foarte bine să merg a doua zi la poliţie şi să-i reclam. Tipul numit Sluggsy fusese închis la San Quentin. Dar celălalt? Sigur că da, din cauza asta avea pielea aia cenuşie, de om pe jumătate mort! Probabil că abia ieşise şi el din închisoare, se simţea şi după miros. Aşa că puteam să le aduc necazuri serioase, să spun la poliţie că sunt ziaristă şi că am de gând să scriu despre ceea ce li se întâmplă tinerelor care călătoresc singure prin Statele Unite. Dar oare aş fi crezută? Doamne, panoul luminos care anunţa că sunt locuri libere! Îl lăsasem aprins, în ciuda faptului că eram singură în tot motelul. Nu cumva din cauză că doream să mi se ţină companie? De ce mă îmbrăcasem atât de provocator dacă mă aşteptam să-mi petrec seara singură? N-am mai avut curaj să duc gândul mai departe. Bine, aşadar ce căutau oamenii ăştia aici? Aveau o

maşină obişnuită; dacă intenționau să jefuiască, veneau cu un camion. Poate că fuseseră totuşi trimişi să păzească complexul şi se purtaseră atât de urât cu mine doar pentru că ăsta era modul lor de a se comporta. Dar cât de departe intenționau să meargă? Ce avea să mi se întâmple în noaptea asta?

Mă ridic în picioare şi mă apuc să le fac de mâncare. Mai bine să le dau ce doresc, atunci n-au să aibă niciun pretext ca să-mi facă rău.

Văd şorțul lui Jed, rulat şi aruncat într-un colț. Îl ridic şi mi-l prind la brâu. Oare găsesc vreo armă? În sertarul cu tacâmuri este un spărgător de gheață şi un cuțit de măcelărie foarte ascuțit. Scot spărgătorul de gheață şi-l pun la betelia pantalonilor, sub şorț, cu mânerul în jos. Ascund cuțitul sub un prosop de bucătărie de lângă chiuvetă. Las sertarul cu tacâmuri deschis şi îmi aşez la îndemână un şir de căni şi pahare pe care să le arunc la nevoie. Procedez copilăreşte? Dar asta e tot ce am la îndemână.

Din când în când arunc o privire în celălalt capăt al încăperii. Ochii slăbănogului sunt ațintiți de fiecare dată asupra mea; ochii aceia îmbătrâniți în fărădelegi şi în subterfugiile lor, care ştiu ce e în mintea mea şi ce măsuri de apărare iau. Sunt aproape sigură că am dreptate, însă îmi continui pregătirile mărunte şi-mi spun, aşa cum făceam pe vremea când eram la şcoală, în Anglia: „Când au să-mi facă rău, pentru că ştiu sigur că aşa va fi, trebuie să le fac rău la rândul meu. Când o să mă atace, o să mă violeze şi-o să mă omoare, vor vedea că nu le va fi chiar atât de uşor".

Viol? Omor? Oare asta o să mi se întâmple? Nu ştiu. Nu ştiu decât că sunt într-o situație disperată. Citisem asta pe chipurile celor doi bărbați, pe fețele lor indiferente şi lacome.

Amândoi erau porniți împotriva mea. Dar de ce? Nu știu. Dar sunt absolut convinsă că așa stau lucrurile.

Sparg opt ouă într-un castron și le bat ușor cu o furculiță. Boțul mare de unt se topește în tigaia pentru sosuri. Pe ochiul de alături, șunca începe să sfârâie într-o altă tigaie. Torn ouăle bătute în tigaia pentru sosuri și încep să amestec. În timp ce mîinile mi se mișcă mecanic, mintea îmi aleargă înnebunită căutând modalități de scăpare. Totul depinde de tipul numit Sluggsy – dacă nu încuie ușa la loc când se întoarce din inspecție, aș putea încerca să fug. Ideea de a folosi Vespa ieșea din discuție, căci nu o mai folosisem de o săptămână și precis ar fi durat prea mult până să-i pornesc motorul rece. Asta însemna să-mi abandonez toate obiectele personale și banii atât de prețioși și să alerg precum un iepure, când spre dreapta, când spre stânga până ajung la ultimul șir de cabane și reușesc să intru în pădure. După aceea n-am să-o iau spre dreapta, firește, căci lacul din spatele cabanelor îmi limita opțiunile. O voi lua spre stânga, căci în direcția aceea nu e altceva decât o întindere nesfârșită, acoperită de copaci. Voi ajunge udă leoarcă după primii câțiva metri și probabil voi îngheța bocnă în timpul nopții. O să-mi rănesc precis picioarele încălțate cu sandalele astea ridicole. Și ar fi foarte posibil să mă rătăcesc prin pădure. Dar toate acestea erau probleme cărora va trebui să le fac față într-un fel sau altul, atunci când va veni vremea. Principalul era să scap de indivizii ăștia odioși. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Omleta e gata, moale așa cum o ceruseră, o scot pe un platou rotund și o înconjor cu feliile rumenite de șuncă. Pun pâinea prăjită pe o altă farfurie, scot un pachet proaspăt de unt și așez totul pe o tavă. Torn apă clocotită

peste cafea şi constat cu mulţumire că se ridică o mulţime de praf. Sper să se înece cu ea! Iau tava, ies de după bar simţindu-mă mai respectabilă aşa, acoperită de şorţ şi o duc la masa unde se aşezase slăbănogul.

Chiar când o pun pe masă aud uşa deschizându-se şi închizându-se la loc cu o bufnitură, dar nu sesizez clicul metalic al yalei. Mă întorc rapid. Sluggsy se întorsese cu mâinile goale. Inima începe să-mi bată sălbatic. Sluggsy se apropie de masă în timp ce eu iau farfuriile cu mâncare de pe tavă. Priveşte mâncarea peste umărul meu, apoi mă înconjoară pe nesimţite, mă apucă pe după talie şi-şi înfundă faţa puhavă în ceafa mea.

— Fix cum o face mama, scumpete. Ce-ar fi să ne zbenguim puţin amândoi după aia? Dacă te pricepi la fel de bine ca la omletă, înseamnă că eşti fata visurilor mele. Ce zici, boarfă, batem palma?

Ţin în mână cafetiera şi sunt gata să-i arunc conţinutul fierbinte peste umăr, direct în faţă. Horror îmi sesizează intenţia şi intervine cu glas aspru:

— Las-o în pace, Sluggsy. Ţi-am spus că mai târziu!

Vorbele cad ca un duş rece şi individul îmi dă drumul.

— Era cât pe ce să te alegi şi tu cu ouăle prăjite, adaugă el pe un ton indiferent. Va trebui să ai grijă cu cucoana asta. Acuma lasă tâmpeniile şi stai jos. Avem o treabă de făcut.

Pe chipul celui admonestat se citeşte bravadă, dar şi supunere.

— Am şi eu un suflet, amice! Vreau şi eu o bucăţică din domniţa asta, că de nu mă topesc pe picioare!

Îşi trage un scaun şi se aşează, iar eu mă îndepărtez grăbită de masa lor.

Combina mare, radio cu televizor, de pe suportul de lângă uşa din spate continuase să cânte în surdină tot acest răstimp, dar eu nu o mai auzisem. Mă duc la ea şi răsucesc butoanele, dând volumul aproape la maxim. Cei doi discută preocupaţi în şoaptă; se aude clinchet de tacâmuri. Acum sau niciodată! Măsor din ochi distanţa până la clanţa uşii şi ţâşnesc spre stânga.

CAPITOLUL 9

Atunci am început să țip

Aud un singur glonț înfigându-se în rama de metal a uşii şi o iau la goană pe iarba udă ca scăpată din iad, ca să-mi salvez pielea, ferindu-mi pântecul de înțepătura spărgătorului de gheață cu mâinile făcute căuş. Din fericire ploaia se oprise, dar iarba e îmbibată cu apă şi alunecoasă sub tălpile subțiri ale sandalelor; îmi dau seama că nu alerg destul de repede. Aud uşa izbindu-se de perete în spatele meu şi glasul lui Sluggsy:

— Stai pe loc sau te ia dracu'!

Încep să alerg în zig-zag, dar se pornesc înpuşcăturile. Albine atent țintite îmi bâzâie pe la urechi şi se înfig în iarbă. Mai am de parcurs zece metri până ajung la colțul primei cabane şi reuşesc să ies din conul de lumină răspândit de becul de la intrare. Alerg aplecată, aşteptând înspăimântată lovitura glonțului. Geamul cabanei e spulberat de o împuşcătură, dar ajung să mă ascund după colțul ei. După doar câteva clipe pătrund în pădurea mustind de apă şi aud maşina pornind. Ce se întâmpla?

Îmi e cumplit de greu să înaintez. Pinii plini de apă cresc aproape unii lângă alții, ramurile lor se împletesc şi mă izbesc nemilos peste față. E un întuneric ca de smoală, nu zăresc nici la un metru în față. Însă brusc pot să văd în jurul meu şi îmi dau seama îngrozită de ce au avut nevoie de maşină, când îi văd

farurile puternice îndreptate spre marginea şirului de copaci. Încerc să mă feresc de ochii cercetători, aud motorul ambalându-se şi iată că mă văd prinsă în bătaia luminii. Nu prea ştiu încotro s-o iau, aşa că o pornesc în direcţia în care văd pinii îndesindu-se. Mă întreb când vor începe din nou împuşcăturile. Abia dacă reuşisem să intru vreo treizeci de metri în desiş, aşa că probabil voi auzi gloanţele şuierând dintr-o clipă într-alta. Gâfâi cu respiraţia aproape tăiată, crengile pline de ace îmi sfâşie hainele şi-mi simt picioarele deja rănite. Îmi dau seama că nu mai pot să rezist mult în ritmul ăsta. Va trebui să găsesc un desiş unde să scap de bătaia farurilor şi să mă ascund. Dar de ce nu trag? O iau spre dreapta, dau de un desiş întunecat şi cad în genunchi pe patul de ace care musteşte de apă. E un pin ca toţi ceilalţi, cu ramurile aplecate mult spre pământ. Mă târăsc sub el, mă lipesc de trunchiul gros şi aştept să mi se potolească respiraţia zgomotoasă.

În liniştea care se lasă îl aud pe unul dintre ei venind după mine, nu neauzit fiindcă era imposibil, ci cu paşi rari şi egali, oprindu-se din când în când ca să asculte. Omul, oricare din ei o fi fost, îşi dăduse probabil seama, din tăcerea care se înstăpânise, că m-am ghemuit undeva pe pământ. Dacă cunoaşte cât de cât pădurea, va descoperi curând locul unde se opresc ramurile rupte şi pământul răscolit. După aceea va fi doar o chestiune de timp până să mă găsească. Mă strecor cât mai uşor pe după trunchiul pinului, încercând să mă îndepărtez de urmăritor şi observ luminile farurilor aţintite pe ramurile ude de deasupra capului meu.

Zgomotul de paşi şi de rămurele frânte se apropie de mine. Acum îi aud şi respiraţia

aspră, întretăiată. De undeva de aproape, de foarte aproape, vine şoapta rece a lui Sluggsy:

— Ieşi afară, păpuşică, altfel tăticu se supără rău de tot. Joaca de-a fugitul prin pădure s-a terminat. E vremea să vii la tăticu.

Lumina slabă a unei lanterne se plimbă cercetătoare de la un copac la altul. Mizerabilul ştie că sunt undeva la câţiva metri distanţă. După câţiva paşi raza lanternei se opreşte sub pinul după care mă adăpostisem.

— Cucu-bau, scumpete, tăticu te-a găsit, şopteşte el plin de încântare.

Oare chiar mă găsise? Rămân nemişcată, abia respirând.

Se aude bubuitura unei împuşcături şi glonţul se înfige în trunchiul copacului din spatele meu.

— Asta-i doar o încurajare, boarfă. Data viitoare ţi se înfige într-un picioruş.

Deci îmi zărise picioarele!

— Bine, vin, îi spun cu glas gâtuit de spaimă. Dar nu mai trage.

Mă târăsc în patru labe din ascunzătoare şi-mi spun isteric: „Frumos mod de a te îndrepta spre locul execuţiei, Viv!"

Îl găsesc pe Sluggsy stând nemişcat, cu faţa rotundă dungată de raze gălbui de lumină şi umbre cenuşii. Ţine pistolul aţintit spre stomacul meu şi-mi face semn cu mâna să mă mişc.

— Bine. Ia-o înaintea mea! Dacă te opreşti, o să-ţi găuresc poponeţul ăla rotund.

Mă poticnesc jalnic printre copaci spre farurile maşinii ce licăresc la distanţă. Mă sugrumă disperarea şi cad pradă unui acces de autocompătimire. Oare ce-am făcut ca să merit o soartă ca asta? De ce mă alesese Dumnezeu să fiu victima acestor doi necunoscuţi? Acum sunt furioşi de-a binelea, o să-mi facă rău fără îndoială şi după aceea au să mă

ucidă. Dar poliția va scoate gloanțele din corpul meu! Ce fărădelege cumplită aveau de gând să comită dacă nici nu le păsa că lasă în urma lor dovada cadavrului meu? Oricare ar fi fost delictul, probabil că erau destul de convinşi că nu vor lăsa nicio urmă. Pentru că nu voi putea fi găsită! Mă vor îngropa sau mă vor arunca în lac, cu un bolovan legat de gât!

Ajungem la lizieră. Slăbănogul îşi scoate capul pe geam şi-i strigă lui Sluggsy:

— Bine, adu-o aici. Nu-i fă niciun rău. Lasă asta pe seama mea.

Ne urcăm în maşină, Sluggsy se aşează lângă mine şi mă pipăie lasciv cu mâna liberă.

— Nu!

Doar atât reuşesc să îngaim, fiindcă simt că nu mai am putere să rezist.

— Ai dat de belea, boarfă, îmi şopteşte el insinuant. Horror e un tip al naibii de rău şi o să te facă să suferi. Dacă-mi spui „da" în seara asta şi-mi promiți că te porți frumos, poate că te scap de bătaie. Ce părere ai, scumpete?

Reuşesc să-mi adun ultima fărâmă de voință şi-i şuier printre dinți:

— Mai bine mor decât să mă atingi!

— Bine, iubițico. Dacă tu nu dai, nu dau nici eu. Tocmai ți-ai făcut rost de o noapte cam agitată. M-ai priceput?

Mă ciupeşte atât de rău, că țip. Tipul râde încântat.

— Aşa, păsărică, dă-i drumul şi cântă! Nu-ți strică să exersezi nițel.

Îmi face vânt prin uşa din spate a clădirii recepției, pe care apoi o încuie grijuliu. Încăperea arată neschimbată – becurile ard, din radio se revarsă bubuitul unui ritm vesel de dans, toate obiectele sclipesc şi lucesc lustruite, răsfrângând lumina. Mă gândesc cât de fericită eram în camera aceea doar cu câteva

ceasuri în urmă, mă gândesc la amintirile pe care le evocasem ghemuită în fotoliu, unele dulci, altele triste. Cât de mărunte îmi par acum necazurile alea copilăreşti! Cât de ridicol era să vorbesc despre inima mea frântă şi despre tinerețea pierdută în timp ce oamenii ăştia se pregăteau să iasă din tenebrele lor şi să se arunce asupra mea! Întâmplarea de la cinematograful din Windsor? A fost un act nesemnificativ dintr-o piesă, aproape o farsă. Zurich? A fost un adevărat paradis! Adevărata lume a junglei cu monştrii ei înspăimântători se arată rareori într-o viață de om, de față sau, pur şi simplu, pe stradă. Dar ea este mereu prezentă prin preajmă. Faci un pas greşit sau mizezi pe o carte proastă în jocul destinului şi iată că-i cazi pradă, că devii victima unei lumi pe care nici nu ți-ai imaginat-o măcar, despre care nu ştii nimic şi împotriva căreia nu ai nicio armă. Şi nici busolă, ca să poți ieşi din ea.

Individul poreclit Horror stă în mijlocul camerei într-o atitudine leneşă, relaxată, cu mâinile pe lângă corp. Mă priveşte cu ochii lui indiferenți. Într-un târziu ridică o mână şi-mi face semn cu arătătorul îndoit să mă apropii. Înaintez spre el cu picioarele înghețate şi rănite. Când mai am doar câțiva paşi, ies din transă. Îmi aduc brusc aminte, mâna mi se strecoară pe după betelia udă leoarcă a pantalonilor şi simt vârful spărgătorului de gheață pe sub şort. Îmi va fi destul de greu să-l scot afară şi să-l apuc de mâner. Mă opresc în fața lui. Continuând să mă țintuiască cu privirea, ridică mâna cu iuțeala unui şarpe care atacă şi mă pălmuieşte, trosc-pleosc, pe amândoi obrajii. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar apoi îmi amintesc din nou şi mă aplec în față, ca pentru a evita o altă lovitură. În acelaşi timp îmi strecor mâna dreaptă după betelia

pantalonilor şi când o scot mă arunc asupra lui lovind cu sălbăticie spre cap. Spărgătorul de gheață își atinge ținta, dar e o lovitură razantă. În clipa următoare sunt apucată de mâini pe la spate şi sunt trasă îndărăt.

Sîngele se prelinge din tăietura de deasupra tâmplei chipului aceluia cenuşiu. Îi urmăresc firul coborând spre bărbie. Dar fața rămâne nemişcată. Nu vădeşte niciun fel de suferință, ci doar o intensitate a concentrării asupra scopului propus. Undeva, în adâncul ochilor negri, se zăreşte totuşi o lucire roşiatică. Slăbănogul face un pas şi se apleacă deasupra mea. Mâinile îmi izbucnesc în lături şi spărgătorul de gheață cade pe podea. A fost un gest reflex – copilul care aruncă arma. Mă predau! Mă dau bătut! Pace!

Atunci se porneşte să mă lovească; încet, aproape mângâietor, când cu palma deschisă, când cu pumnul, alegându-şi țintele cu o cruzime rafinată, aproape erotică. La început mă răsucesc şi mă zvârcolesc şi dau din picioare, apoi încep să țip, iar chipul cenuşiu brăzdat de firul de sânge se pleacă asupră-mi, găurile negre ce îi țin loc de ochi privesc detaşat şi mâinile lovesc, lovesc...

Îmi revin sub duş, la mine în cabană. Zac goală pe pardoseala de gresie, cu zdrențele hainelor mele frumoase răspândite în jur. Sluggsy stă sprijinit de perete mestecând capătul unei scobitori, cu mâna pe robinetul de apă rece. Ochii i-au devenit două crăpături strălucitoare. Dă drumul la apă şi reuşesc cu greu să mă ridic în genunchi. Ştiu că-mi va fi rău, dar nu-mi pasă. Sunt un animal îmblânzit care scheaună uşor, aşteptându-şi moartea. Scot un icnet oribil şi încep să vomit.

Sluggsy râde, se apleacă asupra mea şi mă bate uşurel pe spate.

— Dă-i drumul, scumpete. Oricine şi-ar vărsa mațele după o bătaie ca asta. După ce termini spală-te bine, îmbracă-te cu ceva frumos şi vino după aia în recepție. Nici n-am reuşit să ne mâncăm omleta cu fuga aia nebună a ta. Fii atentă, fără şmecherii! Deşi cred că n-ai curaj să încerci a doua oară. O să-ți supraveghez cabana de la uşa din spate. N-o lua nici tu aşa de tragic, scumpo. Uite, nu sîngerezi deloc. Abia dacă ai o vânătaie sau două. Horror ştie prea bine cum să le atingă pe dame, iar tu ai fost norocoasă, ai scăpat ieftin, aşa să ştii. Zău că e un tip pe cinste! Dacă se înfuria cu adevărat, la ora asta îți săpam groapa. Hai, boarfă, fă-te frumoasă. Ne vedem mai târziu.

Aud uşa cabanei mele trântindu-se şi leşin din nou.

Îmi ia mai bine de jumătate de oră până să capăt o înfățişare cât de cât decentă şi mă lupt de nenumărate ori cu impulsul de a mă arunca pe pat şi de a rămâne acolo plângând până se întorceau cei doi, înarmați cu pistoale, ca să termine cu mine. Dar dorința de a supraviețui încolțeşte iar în mine, mă ia în stăpânire şi mă dirijează în mişcările familiare cu care îmi aranjez părul, îmi pune în mişcare trupul lovit, tremurător şi slăbit, amprentă vie a suferinței prin care trecusem, determinându-l să facă ceea ce trebuie. Un gând mi se strecoară pe nesimțite în minte: poate că a trecut deja ceea ce fusese mai rău. Dacă nu, la ce bun să mă mai fi lăsat în viață până acum? Precis exista un motiv serios pentru care cei doi au vrut să rămân cu ei în loc să mă scoată din circuit. Sluggsy era un țintaş atât de bun, încât mă putea împuşca foarte uşor în timp ce încercasem să scap. Gloanțele lui ajungeau întotdeauna aproape de mine, dar erau menite să mă înspăimânte, nu să mă oprească pentru totdeauna.

Îmbrac salopeta albă de motociclist, considerînd-o suficient de impersonală pentru situația dată și-mi pun toți banii în buzunar – pentru orice eventualitate. Ce fel de eventualitate? Nu vor exista alte tentative de fugă. După aceea mă târăsc până la clădirea recepției, simțindu-mă la fel de udă și de slăbită ca un mât plouat.

E ora unsprezece. Nu mai plouă de o bună bucată de vreme și luna pe trei sfeturi apare din când în când printre nori, argintând intermitent pădurea cu lumina ei. Sluggsy stă sprijinit în cadrul ușii, molfăindu-și scobitoarea. Când mă vede, îmi face loc să trec.

— Așa te vreau, fetițo! Proaspătă ca o floricică! Poate pocnită puțin, pe ici pe colo. Câteva zile o să dormi numai pe spate, nu? Dar ai căpătat tocmai ce meritai, scumpete, nimic mai mult.

Când vede că nu-i răspund, întinde mâna și mă apucă de braț.

— Hei, unde ți-s manierele, boarfă? Poate că ți-a venit cheful să întoarcem puțin pagina? Se rezolvă imediat, fără probleme.

Și face un gest de amenințare cu mâna liberă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— Bine, bine, bombăne el dându-mi drumul. Acum treci frumușel la plită și mai fă o vrajă cu castroanele și tigăile. Și ai grijă să nu mă mai superi. Nici pe prietenul Horror. Uite ce-ai făcut cu mecla aia simpatică a lui!

Slăbănogul stă la masa la care s-a așezat prima oară. În fața lui văd deschisă trusa de prim ajutor a recepției. Și-a lipit pe tâmpla dreaptă o fâșie lată de leucoplast. Îi arunc o privire rapidă, înspăimântată și trec în spatele tejghelei. Sluggsy se duce la el, se așează și încep să discute în șoaptă, uitându-se din când în când spre mine.

Preparatul ouălor şi cafelei îmi face foame. Nu înțeleg cum e posibil. Din clipa în care au intrat pe uşă cei doi indivizi, am fost atât de încordată şi de înfricoşată că n-aş fi putut să înghit nici măcar o gură de cafea. Fireşte, îmi golisem stomacul vomând dar, într-un fel ciudat şi mai degrabă stânjenitor, bătaia primită mă relaxase în chip misterios. Din pricină că fusese cu mult mai mare decât tensiunea de a o aştepta, durerea îmi detensionase nervii şi crease în trupul meu un centru ciudat de căldură şi pace. Sigur că îmi este încă teamă, ba chiar sunt îngrozită, însă într-un un mod docil şi fatalist. În acelaşi timp, corpul meu cere mâncare, vrea să-şi recapete puterile, vrea să trăiască.

Aşa că fac şi pentru mine omletă, cafea şi pâine prăjită cu unt şi, după ce le duc mâncarea la masă, mă aşez după tejghea, ferită de privirile lor, mănânc tot şi când îmi aprind liniştită o țigară. Am ştiut din clipa în care o aprindeam că fac un lucru prostesc, căci am atras atenția asupra mea. Mai rău, am dovedit că-mi revenisem şi că meritam să fiu chinuită din nou. Dar hrana şi acțiunea simplă de a o mânca – de a pune sare şi piper pe ouă , zahăr în cafea – a fost ceva de-a dreptul îmbătător. Făcea parte dintr-o viață străveche, cu mii de ani în urmă, înainte de apariția celor doi răufăcători. Fiecare înghițitură – furculița încărcată cu omletă, bucățica de şuncă, muşcătura din pâinea prăjită, cu mult unt – era ca o întâmplare nemaipomenită, care-mi subjuga toate simțurile. Acum ştiu cum trebuie să fie când eşti în închisoare şi ți se strecoară pe furiş puțină mâncare bună, când eşti prizonier de război şi primeşti pachet de acasă, când eşti în deşert şi găseşti apă, când ai fost salvat de la înec şi ți se dă un ceai cald. Cât de prețios era acel simplu act de supraviețuire! Dacă

scap cu bine din încercarea asta, n-am s-o uit niciodată. Voi fi recunoscătoare pentru fiecare respirație, pentru fiecare masă pe care o iau, pentru fiecare noapte în care simt mângâierea răcoroasă a aşternuturilor, pentru sentimentul de liniște pe care ți-l dă un pat comod, în spatele unei uşi bine zăvorâte. De ce nu mă învățaseră asta nici părinții mei, nici religia pe care o pierdusem? În orice caz, acum ştiu. Pentru că am descoperit-o pe pielea mea. Dragostea de viață se naşte din conştientizarea pericolului morții şi din spaima pe care ți-o provoacă. Nimic nu te face mai recunoscător pentru faptul că eşti viu dacât aripile întunecate ale primejdiei.

Toate aceste gânduri febrile se născuseră din euforia provocată de hrană şi de faptul că o mâncasem singură, ascunsă în spatele tejghelei ca după o baricadă. Timp de câteva minute mă întorsesem în viața normală. Şi pentru că-mi simțeam inima uşoară şi voiam să sărbătoresc acest moment, mi-am aprins țigara.

Murmurul glasurilor încetează aproape imediat. Se mai aude doar murmurul slab al radioului, care transmite „Basme din pădurea vieneză". Un scaun tras îndărăt scrâşneşte sonor pe podea. Mă cuprinde panica. Sting țigara în zațul rămas pe fundul căniii de cafea, mă ridic şi mă apuc să deschid robinetele şi să pun în chiuvetă vasele murdare cu mişcări vioaie. Mă uit în jos, dar îl simt pe Sluggsy venind spre mine. Se apropie de tejghea şi se sprijină de ea. Ridic ochii, ca şi cum aş fi surprinsă. Continuă să-şi mestece scobitoarea, mutându-o dintr-un colț în altul al gurii ovale, cu buze groase. Are în mână o cutie cu şervețele Kleenex pe care o pune pe tejghea. Apoi scoate câteva, îşi suflă nasul sonor şi aruncă ghemotocul dezgustător pe podea.

— M-ai făcut să mă aleg cu o răceală pe cinste, boarfă! îmi spune el pe un ton amabil. După cât am alergat prin pădurea aia udă din cauza ta...! Şi-apoi, vezi, necazul ăsta al meu, alopecia asta care-mi omoară tot părul, ştii ce mai face? Îmi omoară şi părul din nas. Împreună cu totul restul. Şi ştii ce se mai întâmplă? Te face să-ţi picure trompeta al naibii de fiecare dată când eşti răcit. Iar tu m-ai făcut să răcesc, puicuţo! Asta înseamnă o cutie de şervеţele la fiecare douăzeci şi patru de ore. Poate şi mai multe. Te-ai gândit vreodată la asta? Te-ai gândit vreodată la bieţii oameni care n-au păr în trompetă? Aahhh! Voi muierile sunteţi toate la fel! Vă gândiţi numai la voi! La naiba cu bărbaţii care au probleme! Nu suntem buni pentru voi decât la distracţie!

Îi răspund în şoaptă mai scăzută decât cea a radioului.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale, dar ţie nu-ţi pare rău de ale mele? Din ce motiv aţi venit voi doi aici şi m-aţi atacat? Ce rău v-am făcut eu vouă? De ce nu mă laşi să plec? Dacă mă laşi, promit să nu spun nimănui nimic. Am ceva bani, aş putea să-ţi dau şi ţie o parte din ei. Să zicem două sute de dolari, mai mult nu-mi permit, căci cu restul trebuie să ajung până în Florida. Te rog, vrei să mă laşi să plec?

Sluggsy dă drumul unui hohot sonor de râs şi se întoarce spre slăbănog.

— Hei, Horror, scoate fuga cearşaful, să ne ştergem lacrimile! Curva asta zice că ne dă două sute de dolari ca s-o lăsăm s-o şteargă.

Slăbănogul ridică alene din umeri, dar nu face niciun comentariu. Sluggsy se întoarce spre mine, privindu-mă cu ochi duri şi nemiloşi.

— Vino-ţi în minţi, boarfă! Faci parte din piesă şi ţi s-a dat rol de vedetă. Ar trebui să te

simți măgulită că ne dăm atâta interes pentru persoana ta, niște oameni atât de importanți ca Horror și cu mine, ca să nu mai pomenim de cunoscutul domn Sanguinetti.

— Ce fel de piesă? Și care e rolul meu?

— O să te lămurești tu dimineață, îmi răspunde el pe un ton indiferent. Până atunci, ce zici să închidem turuitoarea aia de colo, care-mi sfredelește timpanele? Am chef de ceva mai vioi. Hai să căutăm niște muzică faină și să dansăm nițel, ca să-l mai înveselim pe Horror. După aia găsim vreo căpiță de fân și ne tăvălim și noi. Hai, frumoaso!

Își ridică mâinile, pocnește din degete în ritmul muzicii și face câțiva pași de dans.

— Îmi pare rău, sunt obosită.

Se întoarce la tejghea și mă privește înfuriat.

— Da' știi că ai tupeu de-mi vii cu chestii de-astea tâmpite? Curvă de doi bani ce ești! Stai că te obosesc eu acuma!

În secunda următoare, în mâna lui dreaptă apare ca prin minune o bâtă mică îmbrăcată în piele neagră, pe care o izbește cu putere de tejghea, lăsând o adâncitură în tăblia melaminată. Apoi începe să ocolească tejgheaua cu pași rari, fredonând în surdină, cu ochii ațintiți într-ai mei. Mă retrag în colțul cel mai îndepărtat spunându-mi că probabil e ultimul lucru pe care-l fac. Trebuie să-l rănesc înainte să termine cu mine! Îmi strecor cu iuțeală mâna în sertarul deschis cu tacâmuri, apuc ce găsesc la îndemână și arunc. Nu se ferește la timp, așa că mănunchiul de cuțite și furculițe îl lovește în cap. Își duce mâna la față și se depărtează câțiva pași, înjurând cumplit. Mai arunc o dată și încă o dată, dar de data asta fără să-mi ating ținta; tacâmurile cad cu zgomot pe podea, în jurul lui. Îl zăresc pe

slăbănog traversând grăbit încăperea. Apuc cuțitul de măcelărie şi-l arunc spre Sluggsy, însă acesta îl vede venind şi se ascunde după o masă. Horror îşi scoate calm haina şi o înfăşoară în jurul brațului stâng, apoi înşfacă amândoi câte un scaun, îl țin cu picioarele îndreptate înainte ca nişte coarne înspăimântătoare şi mă atacă din ambele părți. Mai arunc o dată, fără niciun rezultat, apoi cuțitul îmi zboară din mână şi nu îmi mai rămâne altceva de făcut decât să mă întorc după tejghea.

Sluggsy vine după mine continuând să țină scaunul ca pe o pavăză. Îl aştept nemişcată, cu câte o farfurie în fiecare mână, dar slăbănogul se strecoară în spatele meu, se apleacă peste tejghea şi mă apucă de păr. Arunc farfuriile, care se sparg cu zgomot de podea fără să atingă pe nimeni. În clipa următoare, fără să-mi dau seama prea bine cum, mă trezesc cu capul țintuit pe tăblia tejghelei, iar Sluggsy stă deasupra mea.

— E-n ordine, Horror. Dă-i drumul. Las-o în seama mea.

Îi simt brațele cum îmi înlănțuie trupul, gata să mă frângă, fața lipită de a mea, sărutul scârbos şi brutal, mâinile care apucă fermoarul de la gât şi-l smucesc deschizându-l până în talie.

Atunci se aude sunetul aspru al soneriei de la uşa din față şi toată lumea încremeneşte.

Partea a treia: El

Capitolul 10

Ce-a fost asta?

— Sfinte Sisoie! ce-a fost asta?

Sluggsy se dă câțiva paşi în spate şi-şi vâră mâinile în buzunarele jachetei de piele.

Horror e cel care-şi revine primul şi schițează un rânjet crud.

— Treci după uşă, Sluggsy. Nu tragi până îți spun eu. Iar tu, aranjează-ți hainele, scuipă el vorbele în direcția mea. Va trebui să ne acoperi. Dacă n-o faci cum trebuie, mori. S-a-nțeles? Te împuşcăm imediat. Acum du-te naibii la uşă şi vezi cine este. Oricine-ar fi, îi serveşti povestea care ne-ai spus-o şi nouă. E clar? Şi şterge-ți dracului expresia aia cretină de pe față! Nu-ți face nimeni rău dacă te porți cum ți se spune. Şi trage o dată blestematul ăla de fermoar!

Mă lupt de zor cu fermoarul, dar s-a înțepenit.

— Atunci strânge-ți salopeta aia peste piept şi du-te la uşă. Eu voi fi chiar în spatele tău. Nu uita, dacă scoți o singură vorbă în plus îți zbor creierii. Şi ăluia care sună la uşă. Da' mişcă-te dracului o dată!

Îmi bate inima sălbatic. Se pare că mi s-a ivit în sfârşit şansa să scap!

Se aud lovituri puternice în uşă. Înaintez încet spre uşă, adunându-mi cu mâinile piepții salopetei. Ştiu ce trebuie să fac în primul rând!

Când ajung la uşă, Sluggsy se apleacă în lateral şi-o descuie. Acum totul depinde doar de

iuțeala cu care-mi mișc mâinile. Apăs clanța cu mâna dreaptă, dau drumul marginilor salopetei și scot cu stânga lanțul de siguranță. Aud o înjurătură înăbușită și simt în spinare apăsarea unei țevi de pistol, dar smucesc ușa în lături strivindu-l pe Sluggsy de perete. Riscasem astfel, gândindu-mă că nu vor avea curaj să tragă că dacă era poliția sau o patrulă de la circulație. Și, într-adevăr, nu au tras. Acum totul depinde de bărbatul care stă singur pe prag.

La prima vedere, gem îngrozită în sinea mea – Dumnezeule! E tot unul de-al lor! Uite-l, stă acolo calm și nemișcat, iar chipul lui emană aceeași amenințare mortală ca și ale celorlalți doi! Și poartă uniforma aceea pe care filmele te-au obișnuit să o asociezi cu gangsterii – trenci albastru închis cu cordon în talie și pălărie neagră, cu borurile moi, trasă mult pe ochi. E atrăgător într-un mod întunecat și crud, impresie întărită de cicatricea albicioasă care-i brăzdează obrazul stâng. Mă grăbesc să-mi acopăr goliciunea, iar el îmi zâmbește pe neașteptate și-atunci îmi spun că până la urmă s-ar putea să fie bine.

Când începe să vorbească, simt cum îmi tresaltă inima de bucurie. E englez!

— Îmi cer scuze, dar am o pană de cauciuc. (Un american ar fi spus că i s-a dezumflat roata). Am văzut că aveți locuri libere. Îmi puteți da o cameră pentru noaptea asta?

Mă cercetează curios și observă repede că e ceva în neregulă.

Mă așteaptă o sarcină dificilă, căci orice greșeală a mea ne-ar fi ucis pe amândoi.

— Îmi pare rău, dar motelul este închis. Panoul care anunță locuri libere a rămas aprins din greșeală.

În timp ce spun asta, îmi îndoi arătătorul făcându-i semn să intre. Mă privește nedumerit. Trebuie să mă fac cumva înțeleasă!

— E atât de gravă pana că nu puteți ajunge până la Lake George?

— Mi-e imposibil. Deja am parcurs doi kilometri pe jantă şi mă tem că s-a făcut praf.

Îmi smucesc imperceptibil capul spre spate, invitându-l să intre.

— Ei bine, se află aici agenții de la compania de asigurări a proprietarului. Va trebui să-i întreb pe ei. Vă rog să aşteptați aici.

Repet semnul cu degetul îndoit, mă întorc şi fac doi paşi înăuntru, având grijă să rămân totuşi destul de aproape de uşă ca niciunul dintre ei să n-o poată trânti. Indivizii stau nemişcați, cu mâinile în buzunare şi mă fulgeră cu privirea. Bărbatul cu impermeabil mi-a priceput aluzia, căci face un pas înăntru. Trăsăturile i se înăspresc când dă cu ochii de cei doi, dar li se adresează politicos:

— Bănuiesc că ați auzit tot ce-am spus. Aveți ceva împotrivă să-mi petrec noaptea aici?

— Iisuse Hristoase! Un englezoi! Da' ce, suntem la Națiunile Unite?! izbucneşte Sluggsy cu dispreț.

— În niciun caz, prietene, intervine pe un ton sec slăbănogul. Ai auzit-o pe doamna, motelul e închis. Îți dăm o mână de ajutor să schimbi roata şi-apoi îți vezi de drum.

— E cam târziu să mă apuc acum să schimb roata, îi răspunde englezul cu nonşalanță. Mă îndrept spre sud şi mă îndoiesc că găsesc vreun motel deschis de partea asta a cascadei Glens Falls. Cred că aş prefera să rămân aici. În definitiv, panoul anunță că aveți locuri libere.

— N-ai auzit ce ți-am spus, domnule? întreabă Horror cu glasul asprit pe neaşteptate. Haide, Sluggsy, să-l ajutăm pe om să-şi schimbe cauciucul.

Cei doi fac un pas spre uşă, dar englezul, Dumnezeu să-l binecuvânteze, rămâne pe loc neclintit.

— Se întâmplă să am nişte prieteni în Albany oameni destul de importanţi. Doar n-aţi vrea să vă pierdeţi autorizaţia de funcţionare, nu-i aşa? Panoul anunţă locuri libere şi în recepţie este lumină. Sunt obosit şi pretind să mi se dea o cameră. Vă deranjează cu ceva, doamnă?

— Ah, nu, îngaim. În niciun caz. Vă pregătesc camera într-o clipită. Sunt convinsă că domnul Sanguinetti nu doreşte în niciun caz să-şi piardă autorizaţia.

Mă întorc cu o figură nevinovată spre cei doi răufăcători, care par gata să-şi scoată pistoalele. Slăbănogul se întoarce şi se duce spre fundul camerei, iar Sluggsy îl urmează. Se opresc amândoi şi încep să se sfătuiască în şoaptă, cu capetele apropiate. Mă folosesc de prilej să-i dau de înţeles englezului că am nevoie de prezenţa lui acolo, iar el se grăbeşte să mă liniştească cu un zâmbet cald.

Horror se întoarce după un scurt răstimp şi spune cu răutate:

— Bine, englezoiule! O să-ţi capeţi camera, dar nu mai încerca să ne duci cu poveşti despre nu ştiu ce mahări din Albany. Şi domnul Sanguinetti are prieteni în capitală. Poate că ai dreptate cu panoul ăla, dar nu-ţi forţa norocul! Noi răspundem de locul ăsta, aşa că totul se face aşa cum hotărâm. E-n regulă?

— Mie îmi convine. Vă mulţumesc. Mă duc să-mi aduc valiza.

Se pregăteşte să iasă, aşa că mă grăbesc să intervin.

— Vin să vă ajut!

O iau grăbită înaintea lui, trăgând disperată de fermoar, ruşinată de halul în care probabil arăt. Din fericire cedează şi îl trag mulţumită până sus la gât.

Când ajunge în dreptul meu, îi şoptesc din colţul gurii, fiindcă sunt sigură că unul din ei ne supraveghează din uşă:

— Mulțumesc din suflet! Şi mulțumesc lui Dumnezeu că ai apărut. Aveau de gând să mă omoare. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii atent! Sunt niște răufăcători! Nu știu cu ce gând au venit aici, dar sigur nu e ceva bun. Au tras înspre mine când am încercat să scap.

Ajungem la automobil, un Thunderbird splendid cu două locuri, gri închis cu acoperiş crem. Îi spun că îmi place mult, iar el îmi răspunde scurt că l-a închiriat.

— Vino pe partea cealaltă, ca să pară că admiri maşina.

Se apleacă, deschide portiera joasă şi cotrobăie înăuntru.

— Amândoi sunt înarmați?

— Da.

— Câte arme are fiecare?

— Nu ştiu. Cel mai scund e un țintaş excelent. Nimereşte perfect ținta de la vreo douăzeci de metri. Despre celălalt nu ştiu.

Ia de pe banchetă o servietă mică şi neagră, o aşează pe jos şi o deschide. Scoate ceva de sub bucata de pânză care acoperă conținutul servietei şi strecoară obiectul într-un buzunar interior. Mai scotoceşte într-una din părțile laterale, scoate nişte obiecte plate şi negre despre care bănuiesc că sunt încărcătoare şi le bagă în buzunar. Apoi o închide şi se întoarce spre mine.

— E mai bine să fim înarmați corespunzător.

După care trânteşte portiera ostentativ şi se ridică. Mergem amândoi în spatele maşinii şi îngenunchem ca să examinăm cauciucul dezumflat.

— Telefonul funcționează?

— E întrerupt.

— Dă-mi cabana de lângă tine.

— Sigur că da.

— Bine. Hai să mergem acum. Şi stai aproape de mine, indiferent ce spun sau ce fac cei doi.

— Da. Şi îți mulțumesc.

Se ridică şi îmi zâmbeşte cald.

— Aşteaptă până ieşim cu bine din povestea asta!

Ne întoarcem împreună. Sluggsy, care stătuse tot timpul în prag, închide uşa şi o încuie. După aceea, ca şi cum s-ar fi răzgândit, stinge panoul care anunța că sunt locuri libere.

— Uite-ți cheia, englezoiule, spune el şi i-o aruncă pe masă.

O ridic eu şi mă uit ce număr are. Patruzeci, ultima din şirul de pe partea stângă.

— Domnul va sta în cabana numărul 10, cea de lângă mine, spun cu fermitate.

Mă îndrept hotărâtă spre tejghea, uitând că toate cheile sunt la Sluggsy. Acesta mă urmează şi-mi spune rânjind răutăcios:

— Nici gând, scumpete. Nu ştim nimic despre tipul ăsta, aşa că Horror şi cu mine vom dormi în cabanele din dreapta şi din stânga ta. Doar ca să ne asigurăm că nu eşti deranjată. Restul cheilor le-am pus deja deoparte, pentru mutarea de mâine. Aşa că, numărul 40 sau nimic! Hei, englezoiule, cum te cheamă? mai întreabă el întorcându-se spre noul venit.

— Bond. James Bond.

— E-un nume destul de nătâng. Eşti din Anglia, nu?

— Exact. Unde e registrul? O să ți-l scriu literă cu literă, ca să-l poți citi.

— Te crezi deştept, nu? Şi cam cu ce te ocupi?

— Lucrez în poliție.

Sluggsy rămâne cu gura căscată, îşi trece limba peste buze şi se întoarce spre Horror, care e aşezat la aceeaşi masă.

— Hei, Horror, ia ghiceşte! Onor musafiru' nostru e sticlete! Ce zici de asta? Şi englezoi, şi sticlete!

Horror își apleacă încet capul, în semn de încuviințare.

— Mi s-a părut mie c-ar fi așa. Și ce ne pasă nouă? Doar n-am făcut nimic rău.

— Da, se grăbește Sluggsy s-o dreagă. Chiar așa.

După asta se întoarce spre Bond, cu o expresie nevinovată întipărită pe față.

— Nu băga în seamă nimic din rahaturile pe care ți le îndrugă boarfa asta. Noi chiar suntem de la compania de asigurări. Evaluatori, sau cam așa ceva. Lucrăm pentru domnul Sanguinetti, care-i mahăr mare în Troy. Are o cârcă de proprietăți. Ei bine, administratorii s-au plâns că ar fi ieșit oarece lipsă la banii din casă. Și că au dispărut mai multe obiecte. Așa că am venit să facem cercetări, sau cam așa ceva și, când am luat-o pe târfa asta mică la întrebări, l-a lovit pe colegul meu cu un spărgător de gheață peste cutia cu gânduri. Vezi și tu ce i-a făcut! Acuma ce părere ai despre asta? Așa că noi tocmai încercam s-o potolim, sau cam așa ceva, când ai apărut tu. N-am dreptate, Horror?

— Exact așa a fost.

— Știți foarte bine că nu-s decât o grămadă de minciuni, intervin furioasă, apoi merg la ușă și arăt locul unde se înfipsese glonțul tras de Sluggsy. Atunci cum o fi ajuns ăsta aici?

Mizerabilul râde cu poftă.

— Caută-mă, surioară! Dacă găsești vreun pistol la mine, jur că-l mănânc. Horror, tu ai văzut vreun glonț zburând pe-aici, prin cameră?

— Nu, niciunul răspunde slăbănogul plictisit. Dar văd în schimb o groază de obiecte tăioase și ascuțite în jurul tejghelei, toate aruncate în colegul meu de către această doamnă. Am dreptate, cucoană? Și mai este și un cuțit

mare de măcelărie undeva pe-aici. Ai fost inspirat să te cazezi aici, domnule, cine ştie cu ce vei fi atacat până dimineaţă?

— Voi sunteţi cei care aţi atacat! spun înfierbântată. Acuma văd prea bine cât de departe puteţi merge cu minciuna! Ştiţi foarte bine că n-am făcut altceva decât să mă apăr. Cât despre povestea cu banii, e prima oară când o aud. Ar trebui s-o ştiţi la fel de bine şi pe asta.

Englezul ne întrerupe cu glas calm.

— Ei bine, se pare că am sosit la momentul potrivit ca să menţin liniştea şi ordinea. Acum, vă rog să-mi daţi registrul ca să pot semna în el.

— Registrul e la şef, i-o retează scurt Sluggsy. Nu semnezi nimic, pentru că nu plăteşti. Motelul e închis, aşa că primeşti cazarea pentru noaptea asta din partea firmei.

— Atunci, vă mulţumesc mult. E foarte amabil din partea dumneavoastră!

James Bond se înclină politicos în direcţia celor doi, apoi se întoarce spre mine.

— Ar fi vreo şansă să primesc nişte ouă, şuncă şi cafea? Toată discuţia asta mi-a făcut foame. Pot să-mi gătesc şi singur, dacă aveţi tot ce trebuie.

Aproape că fug până în spatele tejghelei.

— Ah, nu, îmi face plăcere să vă pregătesc ceva de mâncare.

— Mulţumesc foarte mult.

Se întoarce cu spatele la Sluggsy, se sprijină de tejghea şi se aşează pe unul din scaunele înalte de bar, punându-şi valiza pe cel de alături. Îl observ cu colţul ochiului pe Sluggsy cum se răsuceşte pe călcâie, se duce la slăbănog şi încep să discute amândoi foarte agitaţi.

Bond le aruncă o privire peste umăr, coboară de pe scaun, îşi scoate trenciul şi pălăria

şi le pune peste valiză, apoi se aşează la loc. Îi urmăreşte tăcut pe cei doi în oglinda lunguiaţă dintre rafturi în timp ce eu mă ocup cu gătitul şi îi arunc din când în când câte o privire fugară.

E înalt de peste un metru optzeci, zvelt şi bine făcut. Ochii de pe chipul prelung şi uşor bronzat sunt de un albastru foarte limpede, iar acum, că îi urmăresc pe indivizi, au o expresie rece şi concentrată. Ochii aceia îngustaţi şi foarte atenţi sunt cei care-i dau aerul de om periculos, aproape de prădător, care mă înspăimântase la început când l-am văzut, dar acum, când ştiu că poate să zâmbească, îmi spun că are un chip incitant, aşa cum nu mai văzusem niciun altul până atunci. Poartă cămaşă albă din mătase moale şi cravată subţire şi neagră, croşetată, care atârnă lejer, fără să fie prinsă în ac şi un costum la un singur rând, confecţionat dintr-un material albastru închis, uşor şi elegant, care pare a fi alpaca. Mâinile puternice, cu aspect liniştitor, stau cuminţi peste braţele încrucişate deasupra tejghelei. Îl observ cum strecoară una dintre ele în buzunar, scoate o tabacheră plată din metal şi o deschide.

— Doreşti? Sunt Senior Service, dar mă tem că în curând am să trec pe Chesterfield, spune el cu un zâmbet vag.

— Mulţumesc, nu acum. După ce termin cu gătitul.

— Apropo, cum te cheamă? Eşti canadiancă, nu-i aşa?

— Da, din Quebec, dar am trăit în Anglia în ultimii vreo cinci ani. Mă numesc Vivienne Michel. Prietenii îmi spun Viv.

— Şi cum Dumnezeu ai ajuns să intri în dandanaua asta? Ăştia doi sunt unii dintre cei mai josnici infractori pe care i-am văzut în

ultimii ani. Iar Troy este un oraş cu reputaţie proastă – un soi de suburbie a capitalei Albany unde s-au adunat toţi gangsterii. Dacă slăbănogul ăla nu a ieşit proaspăt din închisoare după un stagiu îndelungat, eu îmi mănânc pălăria! Celălalt arată ca un psihopat de soiul cel mai periculos. Ce s-a întâmplat?

Îi povestesc în episoade scurte, în timp ce-mi fac de lucru pe lângă maşina de gătit, renunţând la tot ce nu e strict esenţial. Mă ascultă fără să facă niciun comentariu. Radioul continuă să transmită muzică, dar cei doi mizerabili tac şi ne urmăresc cu privirea, aşa că vorbesc aproape în şoaptă. Când sfârşesc, îl întreb:

— E chiar adevărat că eşti poliţist?

— Nu tocmai, dar activitatea pe care o desfăşor e oarecum similară.

— Adică eşti detectiv?

— Oarecum.

— Ştiam eu!

— Cum? mă întreabă el râzând.

— Oh, nu ştiu cum să spun exact. E faptul că arăţi cumva... cumva periculos. Iar ceea ce ai scos din servietă era un pistol şi muniţie, nu? Eşti... – sunt stânjenită, dar trebuie să aflu neapărat – eşti agent? Vreau să spun, lucrezi pentru guvern?

Îmi zâmbeşte liniştitor.

— A, da. Însă nu-ţi face griji în privinţa asta. La Washington sunt destul de bine cunoscut. Dacă scăpăm teferi de-aici, am de gând să pun mâna pe ăştia doi. O să mă asigur că vor fi prăjiţi pentru ceea ce ţi-au făcut, încheie el cu luciri de furie în ochii deveniţi cenuşii, ca de oţel.

— Mă crezi?

— Sigur că da, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus. Însă nu-mi pot da seama ce pun la cale.

După felul cum s-au purtat, s-ar zice că sunt siguri că-ți pot face orice doresc. Iar acum, că am intrat și eu în scenă, par destul de liniștiți. Asta nu-mi place deloc. Au băut ceva? Au fumat?

— Nu. Niciunul dintre ei.

— Nici asta nu-mi place. Numai profesioniștii adevărați nu beau și nu fumează.

Termin să-i pregătesc cina și o pun pe tejghea. După cum mănâncă, se vede că i-a fost foarte foame. Îl întreb dacă îi place mâncarea. El îmi răspunde că e minunată și simt cum vorbele lui mă încălzesc. Ce noroc extraordinar am avut cu apariția ca din senin a omului ăstuia, tocmai a omului ăstuia! E un adevărat miracol, care mă copleșește. Îmi jur că în noaptea asta o să-mi spun din nou rugăciunile, pentru prima dată de mulți ani încoace. Mă foiesc pe lângă el îndatoritoare, îi mai torn cafea, îi ofer niște gem cu care să-și termine pâinea prăjită. În cele din urmă, îmi zâmbește cu tandrețe.

— Mă răsfeți! Uite, iartă-mă, am uitat cu totul. E timpul să-ți fumezi țigara. Dacă mă gândesc bine, meriți toată tabachera.

Îmi aprinde țigara cu o brichetă Ronson, din același metal ca și tabachera. Mâinile ni se ating și simt ca un curent electric străbătându-mi trupul. Îmi dau seama brusc că tremur, așa că mă grăbesc să iau farfuriile din fața lui și să le spăl.

— Nu merit nimic, îi șoptesc stând cu spatele la el. E atât de minunat că ești aici! E un adevărat miracol!

Vocea mi se sugrumă și simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. Le șterg cu dosul palmei, furioasă pe mine însămi că mă port ca o neghioabă slabă de înger. Sunt aproape sigură că le-a văzut și el, dar se preface că nu le-a

observat. În schimb, îmi răspunde cu glas vesel:

— Da, chiar că a fost un noroc! Cel puțin așa sper să fie, e prea devreme să ne pronunțăm. Să-ți spun cum vom face. Va trebui să stăm aici cu mizerabilii ăștia până fac vreo mișcare sau se duc să se culce. Ai vrea să auzi cum s-a întâmplat să ajung aici în seara asta? Oricum, povestea o să apară în ziare peste o zi sau două. Atâta doar că numele meu nu va fi pomenit. Așa că va trebui să-mi promiți că uiți totul despre implicarea mea în cele ce-ți voi spune. Crede-mă, regulamentele astea sunt o adevărată idioțenie dar, atâta timp cât lucrez, trebuie să le urmez întru totul. Ești de-acord? Poate așa mai scapi de gândurile negre. Mă tem că au fost foarte multe și că te-au copleșit.

— Da, îi răspund recunoscătoare, povestește-mi, te rog. Și îți promit că voi păstra secretul. Îți jur.

CAPITOLUL 11

Poveste înainte de culcare

Mă salt pe blatul pentru stors vesela al chiuvetei, chiar lângă el, în aşa fel încât să poată vorbi în şoaptă; şi ca să stau cât mai aproape de el. Refuz a doua ţigară pe care mi-o oferă, el aprinde una şi rămâne un răstimp îndelungat cu ochii aţintiţi în oglindă, urmărindu-i pe cei doi gangsteri. Mă uit şi eu să văd ce fac. Indivizii ne privesc la rândul lor cu o ostilitate pasivă, indiferentă, care se răspândeşte prin toată încăperea ca un gaz otrăvitor. Nu-mi prea plac nici indiferenţa afişată, nici atenţia cu care ne supraveghează; par atât de puternice, de implacabile, ca şi cum ar avea toate atuurile de partea lor şi ar dispune de timp după bunul lor plac. Însă acest James Bond nu pare îngrijorat, ci se mulţumeşte doar să-i cântărească atent, ca un jucător de şah. În ochii care m-au speriat la început citesc certitudinea calmă a forţei şi superiorităţii. Atâta doar că el nu-i văzuse dezlănţuindu-se, nu ştia de ce sunt capabili, nu realiza că îşi pot scoate într-o fracţiune pistoalele cu care să ne spulbere ţestele ca pe nişte nuci de cocos într-un bâlci de provincie şi-apoi să ne arunce cadavrele în lac cu câte un bolovan atârnat de gât. Dar începe să vorbească şi-atunci uit de toate coşmarurile mele, îi privesc chipul şi-l ascult.

— În Anglia, începe el, atunci când un bărbat sau, din când în când, chiar şi o femeie,

trece de partea noastră venind, să zicem, de la ruşi şi deţine informaţii importante, s-a stabilit o procedură care se urmează întocmai. Să luăm de exemplu Berlinul, căci pe-acolo se strecoară de obicei aceşti oameni. La început sunt duşi în sediul Serviciilor Secrete şi trataţi cu suspiciune maximă. Se procedează în felul ăsta ca să se descopere eventualii agenţi dubli – indivizi care se prefac că au trecut de partea noastră şi, din momentul când au trecut de verificările sistemului de securitate, încep să ne spioneze din interior şi să-şi transmită informaţiile la Moscova. Mai există şi agenţi tripli, adică oameni care au devenit agenţi dubli, dar apoi s-au răzgândit şi transmit ruşilor, sub directa noastră supraveghere, tot soiul de informaţii contrafăcute. Înţelegi? De fapt, e doar un joc, însă ceva mai complicat, la fel ca şi politica internaţională ori diplomaţia, doar manifestări înşelătoare de naţionalism şi de forţă ce se petrec între ţări. Niciuna dintre ele nu va renunţa la acest joc, căci se bazează pe instinctul primar al vânătorii.

— Da, înţeleg. Nouă, celor din generaţia mea, toate astea ni se par o idioţenie crasă. E ca şi cum ar juca jocul ăla, „Atac", de pe vremuri. Am avea nevoie de mai mulţi Jack Kennedy. Totul e doar din cauza politicienilor ălora îmbătrâniţi în rele. Ar trebui să lase conducerea lumii în mâinile tinerilor, căci ei nu trăiesc cu ideea războiului înşurubată în subconştient. Ca şi cum asta ar fi singura soluţie! Ştii, după mine ăstea sunt concepţii din epoca de piatră, la fel ca şi cea care susţine că e necesar să-ţi baţi copiii pentru a-i educa.

— De fapt, să ştii că sunt de acord cu tine, mă asigură el cu un zâmbet, dar să nu mai spui asta nimănui, că altfel mă trezesc fără slujbă. În orice caz, după ce persoana respectivă

ajunge în Occident prin filiera Berlin, este adusă în Anglia şi începe târguiala: tu ne spui unde sunt amplasate noile rachete ruseşti, iar noi îţi dăm un nume nou, paşaport britanic şi îţi asigurăm o ascunzătoare unde sovieticii n-o să te găsească niciodată. Fireşte, de asta se tem ei cel mai tare, de faptul că îi găsesc ruşii şi îi omoară. Dacă acceptă târgul, poate alege între Canada, Australia, Noua Zeelandă sau Africa şi, după ce ne-a spus tot ce ştie, este transportat cu avionul în ţara pe care a ales-o, unde este aşteptat de un comitet de primire condus de poliţia locală. Toată afacerea se petrece în cel mai mare secret, îţi dai seama. Comitetul preia persoana respectivă şi o integrează treptat în comunitate, îi asigură slujbă, locuinţă, ca şi cum ar fi imigrant de bună credinţă. De obicei totul merge bine, aproape de fiecare dată. La început i se face dor de casă şi au probleme cu adaptarea, dar are tot timpul la îndemână un membru al comitetului care îi vine mereu în ajutor.

Se opreşte puţin, cât să-şi aprindă încă o ţigară şi apoi continuă.

— Nu e nimic din ceea ce-ţi spun eu care să nu fie cunoscut şi de ruşi. Singurul secret rămâne doar adresa omului pe care l-am luat în grija noastră. Istorisirea mea e legată de un astfel de om, pe care o să-l numesc Boris. Acum e stabilit în Canada, în Toronto. E un tip extrem de valoros – douăzeci şi patru de carate! A fost inginer şef într-un şantier de construcţii navale din Kronstadt, în eşalonul de vârf al echipei care se ocupă de submarinele nucleare. A fugit în Finlanda, apoi a ajuns în Stockholm. De-acolo l-am preluat noi şi l-am adus cu avionul în Anglia. Ruşii nu pomenesc decât arareori de trădătorii lor – îi blestemă şi-i lasă să plece. Dacă sunt oameni

cu adevărat importanți le ridică familiile și le duc în Siberia, ca să-i înspăimânte pe alți posibili doritori să treacă de partea noastră. Dar cazul lui Boris a fost diferit, așa că serviciile secrete comuniste au fost toate mobilizate, cu ordinul să-l prindă și să-l ucidă. În plus, spre marele nostru nenoroc, a intervenit din senin și o organizație numită SPECTRE.

Tace din nou și aruncă o privire tăioasă și pătrunzătoare spre cei doi care stau la masă în fundul camerei. Niciunul din ei nu s-a mișcat cât timp am stat de vorbă. S-au mulțumit să ne observe atenți și să aștepte. Dar ce să aștepte? James Bond se întoarce spre mine.

— Nu te plictisesc?

— Nu, sigur că nu, e grozav de interesant! Dar gruparea asta, SPECTRE... n-am citit cumva despre ea în presă?

— Bănuiesc că da, căci afacerea cu furtul bombelor atomice s-a petrecut cu mai puțin de un an în urmă. Operațiunea a fost botezată „Thunderball". Îți amintești? mă întreabă el privind în gol. S-a petrecut în Bahamas.

— Ah, da, fireşte că-mi amintesc. S-a scris o mulțime pe tema asta în ziare. Aproape că nu mi-a venit să cred, prea semăna a roman polițist! Ai fost cumva implicat în operațiunea asta?

— Oarecum, îmi răspunde el cu un zâmbet. În eşalonul marginal. Problema e că n-am reuşit să anihilăm SPECTRE în întregime. Conducătorul lor a scăpat. E un soi de rețea independentă de spionaj. „Gruparea executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare și extorcare", așa își spun ei. Ei bine, și-au reluat activitatea, s-a întâmplat să afle că ruşii voiau ca Boris să fie omorât și au reuşit să-i afle adresa. Nu mă întreba cum. Tipii ăştia sunt mult prea al naibii de bine informați

pentru liniştea noastră. Aşa că l-au contactat pe şeful biroului local al serviciilor secrete ruse din Paris, un individ din eşalonul superior al KGB şi s-au oferit să-l lichideze pe Boris pentru suma de o sută de mii de lire sterline. Se pare că cei de la Moscova au fost de acord, pentru că imediat după aceea ne-am trezit că ne contactează de urgenţă faimoasa Poliţie Regală Călare din Ottawa. Au o ramură specială care conlucrează îndeaproape cu noi în situaţii precum aceasta şi care ne-a raportat că în Toronto se află ascuns un fost membru al Gestapoului, un tip numit Horst Uhlman, care a intrat în contact cu organizaţiile crimei organizate din oraş şi ne-a întrebat dacă ştim ceva despre el. Se părea că tipul caută un ucigaş plătit care să lichideze un străin necunoscut şi că oferea pentru asta cincizeci de mii de dolari. Ei bine, n-a fost greu să adunăm doi cu doi, iar una din minţile noastre luminate a intuit că e vorba de ruşi, care vor să-l asasineze pe Boris. Şi uite-aşa am fost desemnat să mă ocup de problema asta.

Îşi ridică spre mine ochii luminoşi şi mă întreabă:

— Nu preferi să deschizi televizorul?

— A, nu, în niciun caz! Continuă te rog.

— Ei bine, poate ştii că în ultima vreme au fost tulburări mari în Toronto. Oraşul ăsta are oricum o rată a criminalităţii foarte ridicată, dar acum a izbucnit un război de proporţii între bande. Până la urmă, Poliţia Călare a fost obligată să apeleze la doi agenţi din CID, departamentul de investigaţii penale al Scotland Yard, care să-i ajute. Unul din tipii ăştia din CID a reuşit să infiltreze un tânăr canadian isteţ în „The Mechanics"[1], cea mai

[1] Mecanicii (engl., n. tr.).

dură bandă din Toronto, care are filiale şi pes
te graniță, în Chicago şi Detroit. Cu ajutoru
acestui tânăr au ajuns pe urmele lui Uhlmai
şi au aflat ce are de gând. Ei bine, am făcu
oarecare investigații împreună cu colegii me
din Poliția Călare şi am aflat cu certitudine c
victima era Boris şi că cei din bandă accepta
seră să comită asasinatul joia trecută – adic
aproape cu o săptămână în urmă. Uhlman s
făcuse nevăzut şi nu reuşeam nicicum să dăn
de el. Singura informație obținută cu ajutoru
tânărului infiltrat în bandă era că germanu
acceptase să conducă el echipa de ucigaşi, al
cătuită din trei dintre cei mai buni trăgător
din bandă. Echipa asta urma să atace fronta
apartamentul în care locuia Boris. Deloc com
plicat. Intenționau să facă praf uşa de la intra
re cu ajutorul mitralierelor, să-l ciuruiască p
om şi să dispară. Totul urma să se desfăşoar
la adăpostul întunericului, chiar înainte d
miezul nopții, iar până atunci „mecanicii
aveau să supravegheze în permanență aparta
mentul, ca să se asigure că Boris vine acasă d
la slujbă şi nu mai pleacă nicăieri după aceea
Ei bine, pe lângă faptul că trebuia să-i asigu
protecția lui Boris, misiunea mea principal
era să pun mâna pe acest Horst Uhlman, pen
tru că eram deja siguri că este membru al re
țelei SPECTRE, iar eu fusesem desemnat s
mă ocup de indivizii ăştia ori de câte ori des
copeream câte unul dintre ei. Firește, nu pu
team să-l lăsăm pe Boris în pericol, dar dac
îl luam de-acasă şi-l duceam într-un loc sigu
n-ar mai fi existat tentativa de asasinat şi nic
nu puneam mâna pe Uhlman. Aşa că a trebui
să recurg la o soluție cam neplăcută – vrea
să spun, neplăcută pentru mine, explică el c
un zâmbet sumbru. Din fotografiile pe care l
văzusem, am observat o oarecare asemănar

între Boris şi mine – vârsta, înălțimea, părul negru, fața complet bărbierită, aşa că într-o zi l-am urmărit dintr-o maşină fantomă, adică o maşină cu însemnele unei firme oarecare folosită la supraveghere şi urmărire, fiind atent la felul cum merge şi cum se îmbracă. Aşa că am propus ca Boris să fie luat şi dus în altă parte cu o zi înainte, iar eu să mă mut la el în apartament şi să-i aştept pe ucigaşi.

— Vai, dar nu trebuia să-ți asumi un asemenea risc, nu mă abțin să exclam înfricoşată. Dar dacă îşi schimbau planul, dacă hotărau să te împuşte în timp ce mergeai pe stradă sau îți puneau o bombă în apartament?

— Ne-am gândit şi noi la toate astea, spuse el ridicând din umeri. Era un risc calculat, de soiul celor pe care sunt plătit ca să mi le asum. Oricum, iată-mă, sunt viu şi nevătămat. Dar crede-mă că nu a fost deloc plăcut cât am fost obligat să merg pe stradă şi că m-am simțit cu adevărat uşurat când am ajuns înăuntru. Colegii mei din Poliția Călare ocupaseră apartamentul situat față în față cu cel al lui Boris, aşa că ştiam că totul va fi bine şi că nu trebuia decât să joc rolul momelii când îşi făceau apariția campionii ăia la tir sportiv. Aş fi putut să nu stau în apartament, ci să mă ascund undeva prin clădire, dar am intuit că momeala trebuie să fie efectiv prezentă la locul faptei şi am avut dreptate, căci pe la ora unsprezece a sunat telefonul şi o voce de bărbat a întrebat de domnul Boris şi s-a prezentat cu un nume oarecare. Am întrebat „Cine eşti acolo?“ cu un accent cât mai stricat, iar individul mi-a răspuns: „Mulțumim. Suntem de la compania de telefoane şi verificăm conexiunile în cartierul dumneavoastră. Noapte bună“. Am spus şi eu noapte bună şi-am mulțumit stelei mele norocoase că mă aflam acolo şi am putut

să răspund acelui apel telefonic fals, menit să-i asigure pe atacatori că Boris este acasă. Ultima oră a trecut greu. Ştiam că vor fi multe împuşcături şi probabil foarte mulţi morţi şi nimănui nu-i surâde o astfel de perspectivă, chiar dacă e aproape sigur că nu va fi atins. Eram dotat corespunzător cu armament greu, din cel pe care te poţi baza că opreşte cu siguranţă răufăcătorii şi de la zece la aproape douăsprezece l-am instalat în partea dreaptă a uşii, după un intrând solid din beton al holului şi m-am pregătit pentru cazul când Uhlman sau vreunul din criminalii lui reuşeau să treacă de barajul celor de la Poliţia Călare şi să ajungă la mine. Sincer să-ţi spun, pe măsură ce treceau minutele şi-mi imaginam maşina ucigaşilor oprind la vreun colţ întunecat din apropierea clădirii şi indivizii luându-şi armele şi pornind încet spre ţintă, îmi doream din ce în ce mai mult să fi acceptat oferta colegilor mei, de a mă însoţi unul din ei în timpul desfăşurării operaţiunii. Asta ar fi însemnat însă câteva ore în care eram obligaţi să ne ţinem tovărăşie unul celuilalt şi, pe lângă faptul că nu aş fi ştiut ce să discut cu el atâta vreme, am preferat întotdeauna să acţionez singur. Aşa sunt eu făcut, pur şi simplu. Şi uite-aşa au trecut minutele şi secundele şi-apoi, exact la ora fixată, cu cinci minute înainte de miezul nopţii, am auzit un scârţâit uşor de pantofi cu talpă de cauciuc venind de pe scări şi s-a dezlănţuit iadul.

James Bond tace. Îşi trece de mai multe ori mâinile peste faţă, ca şi cum ar vrea să-şi limpezească ochii sau să-şi şteargă din minte unele amintiri. După o vreme îşi aprinde încă o ţigară şi-şi continuă povestirea.

— L-am auzit pe locotenentul care comanda grupul de poliţişti călare strigând: „Staţi pe

loc! Poliția" apoi a urmat un amestec de împușcături răzlețe, rafale de mitralieră și urlete. La un moment dat, locotenentul a țipat din nou „Puneți mâna pe el!" și în clipa următoare yala ușii mele s-a făcut țăndări și un bărbat a năvălit înăuntru. Ținea o mitralieră cu țeava fumegând sprijinită de șold, căci din poziția asta se trage cel mai bine cu ele, și se întorcea cu mișcări scurte când la dreapta, când la stânga, căutându-l pe Boris. Am știut că este Uhlmann. fostul membru al Gestapoului. În meseria mea, odată ce ajungi să cunoști mirosul unui german, ca și al unui rus, de pildă, îți rămâne imprimat în simțuri pentru totdeauna. Am țintit în mitralieră și i-am zburat-o din mâini, dar era iute și avea reflexe excelente, așa că a sărit imediat îndărătul ușii deschise, din care mai rămăsese doar o fâșie destul de îngustă. N-am vrut să-i îngădui să pună mâna pe o altă armă și să tragă el primul, așa că am împroșcat un Z uriaș de gloanțe în tăblia de lemn. Am fost inspirat procedând astfel, pentru că în aceeași clipă a tras și el o rafală scurtă care era cât pe ce să mă lase fără păr, pentru că îmi îndoisem deja genunchii ca să trag. Două din gloanțele mele l-au atins, unul în umărul stâng și celălalt în coapsa dreaptă, după cum s-a dovedit mai târziu, așa că s-a prăbușit pe ciment în spatele ușii și a rămas nemișcat. După zgomotul auzit de-afară, am conchis că bătălia se mutase pe scări în jos, dar unul dintre polițiști, deși rănit, s-a târât pe coate și pe genunchi până la ușa camerei în care mă adăpostisem și m-a întrebat: „Ai nevoie de o mână de ajutor, camarade?", iar Uhlmann a tras de după ușă în direcția vocii și... ei bine, l-a omorât pe omul acela. Asta mi-a indicat înălțimea de la care trăsese germanul, așa că am tras exact așa cum făcuse și el și-apoi am ieșit din

ascunzătoare şi m-am dus la el, să văd dacă nu are nevoie de un supliment. Mai trăia încă şi când s-a întors restul grupei de poliţişti călare am chemat o ambulanţă şi l-am trimis la spital. Acolo am încercat să-l determin să vorbească, dar n-am reuşit să scot nimic de la el. Amestecul de Gestapo şi SPECTRE l-a determinat să rămână mut pe tot parcursul întâlnirii. A murit, a doua zi dimineaţă.

James Bond mă priveşte în ochi, dar sunt convinsă că nu mă vede.

— Noi am avut doi morţi şi un rănit, iar dintre ai lor au murit germanul şi încă unul, iar ceilalţi doi nu prea au şanse să supravieţuiască. Dar câmpul de bătălie oferea o imagine cumplită şi, crede-mă te rog, spune el cu chipul tras şi obosit, mi-a ajuns câte din astea am văzut până acum. După ce s-a făcut curăţenie şi s-a aranjat totul, nu mi-am dorit decât să pot pleca. Însă şefii mei, susţinuţi de cei dela Poliţia Călare, au insistat să merg la Washington şi să raportez întregul caz omologilor noştri de-acolo şi-apoi să le solicit ajutor pentru lichidarea filialelor americane ale bandei „The Mechanics". Aceştia primiseră în Canada o lovitură foarte dură şi s-a căzut de acord că ar fi fost bine să continuăm să-i hărţuim cât sunt încă năuciţi în urma ei. Am fost de acord, însă cu condiţia să mă duc până acolo cu maşina, nu cu trenul sau avionul. Mi s-a îngăduit să procedez, dar mi s-a atras atenţia să nu întârzii mai mult de trei zile pe drum, aşa că am închiriat maşina pe care ai văzut-o şi am pornit dimineaţa asta, în zori. Totul mergea excelent, şoseaua era destul de liberă şi puteam să conduc cu viteză, până când s-a pornit o furtună de iad, probabil coada celei care aţi avut-o aici. Am răzbătut prin ea până la Lake George şi la început m-am gândit să

rămân peste noapte acolo, dar nu mi-a plăcut deloc cum arăta, era atât de sumbru totul! Apoi am văzut pe marginea drumului o pancartă care făcea reclamă motelului ăstuia şi mi-am zis că aş putea să încerc.

Îmi zâmbeşte din nou şi chipul îi redevine vesel şi deschis.

— Poate ceva mi-a spus că la capătul drumului mă aştepţi tu şi că eşti în pericol. În orice caz, la doi kilometri de-aici am făcut o pană de cauciuc şi, uite-aşa, am sosit.

Zâmbeşte din nou, se apleacă peste tejghea şi-mi acoperă mâna cu a lui.

— Cât de ciudat se înlănţuie lucrurile uneori!

— Dar dacă ai condus atâta drum, trebuie să fii frânt de oboseală.

— Am eu leac şi pentru asta. Fii bună şi mai fă-mi nişte cafea!

În timp ce-mi fac de lucru cu filtrul de cafea, deschide valiza şi scoate o sticluţă cu pastile albe. Ia două dintre ele şi, când îi dau cana cu cafea, le înghite deodată.

— Benzedrină. Asta mă va ţine treaz toată noaptea. Îmi găsesc eu un răgaz mâine, să dorm puţin.

Îl văd că tresare abia perceptibil şi se uită spre oglindă.

— Hopa, uite-i că vin, mă anunţă cu un zâmbet cald de încurajare. Nu te îngrijora. Poate vei reuşi să dormi puţin. Eu voi fi prin preajmă, ca să mă asigur că nu sunt necazuri.

Muzica de la radio scade treptat în intensitate şi se aude clar semnalul sonor ce anunţă miezul nopţii.

Capitolul 12

Dacă dormi, se poate întâmpla să mori

Sluggsy se îndreaptă spre uşa din spate şi iese afară, iar slăbănogul vine agale spre noi şi se apleacă peste marginea tejghelei.

— Gata, oameni buni, a sunat stingerea, e miezul nopții. Întrerupem curentul electric. Prietenul meu aduce din magazie lămpile cu gaz care se folosesc în caz de urgență. N-are rost să risipim energie. Ordin de la domnul Sanguinetti.

Vorbele sună prietenos şi rezonabil. Oare au decis să renunțe la planurile lor, care or fi fost alea, din cauza apariției lui Bond? Nu-mi prea vine să cred. Gândurile negre, risipite de povestea agentului englez, mă copleşesc din nou. Eram obligată să dorm ştiind că în cabanele alăturate se află cei doi răufăcători, aşa că trebuia să fac din camera mea o fortăreață inexpugnabilă. Chiar şi aşa, cheia de rezervă se afla la ei! Va trebui să-l rog pe Bond să mă ajute.

Englezul cască îndelung, cu mare poftă.

— Ei bine, mie mi-ar prinde foarte bine puțin somn. Am bătut un drum lung azi, iar mâine trebuie să acopăr o distanță şi mai mare. Cred că şi tu eşti obosită, după atâtea emoții şi griji.

— Vii odată, domnule? întreabă Horror cu glasul înăsprit.

— Ai o slujbă plină de responsabilități, după câte văd eu.

— Despre ce slujbă vorbeşti?

— Ah, cea de evaluator pentru o societate de asigurări. Mai ales dacă e vorba de o proprietate atât de valoroasă ca aceasta. Aş zice că prețul ei se ridică undeva la o jumătate de milion de dolari. Apropo, bănuiesc că ați depus amândoi garanții serioase.

— Nu, nici vorbă. Domnul Sanguinetti nu pretinde garanții de la cei care lucrează pentru el.

— E ceva foarte măgulitor pentru angajații săi. Trebuie să fie oameni foarte cumsecade, exact persoanele nimerite în care să-ți investeşti liniştit încrederea. Că tot a venit vorba, cum se numeşte compania lui de asigurări?

Horror continua să se sprijine relaxat de tejghea, dar pe chipul cenuşiu începuse să se citească încordare.

— „Metro Accident and Home". De ce? Ce te-a apucat, domnule? Ce-ar fi dacă ai renunța la vorbele astea în doi peri şi ai spune clar ce-ai în minte?

— Domnişoara Michel îmi spunea tocmai că afacerile motelului nu merg strălucit, aşa că mi-am închipuit că nu a fost acceptat ca membru în rețelele turistice Quality Court, Holiday Inn sau Congress. E greu să desfăşori o activitate turistică susținută dacă nu eşti afiliat la una din ele. Şi-apoi, atâta bătaie de cap ca să vă trimită pe voi doi până aici ca să numărați lingurile şi să întrerupeți alimentarea cu electricitate!... Mi-a trecut prin minte că afacerea e pe ducă. Ar fi păcat să fie aşa. Clădirile sunt frumoase, iar peisajul nemaipomenit.

În ochii slăbănogului fulgeră lucirea roşiatică pe care am văzut-o ceva mai devreme.

— Cred c-ar fi mai bine să-ți ții fleanca închisă, domnule, spuse el în şoaptă înghețată.

N-am de gând să mai înghit rahaturi de-astea m-ai înțeles? Susții cumva că nu suntem le gali? Poate crezi că am pus ceva la cale, nu?

— Nu te înfuria, domnule Horowitz, nu trebuie să-ți sară mustarul chiar așa, îi răspunde Bond zâmbind larg. Vezi, cunosc și eu limbajul. Și mai știu și de unde provine, adăugă el cu chipul împietrit brusc. Acum m-ai înțeles?

Bănuiesc că face aluzie la limbajul gangsterilor, al puşcăriaşilor, iar slăbănogul crede cu siguranță același lucru. Pare uluit, dar reușește să-și stăpânească furia și spune liniștit:

— Bine, deșteptule. M-am prins de figură. Voi, sticleții, sunteți toți la fel – căutați pete acolo unde nu este niciuna. Unde dracu o fi dispărut amicul ăsta al meu? Haideți, e timpul să punem geană pe geană.

Luminile se sting chiar în clipa când ieșim pe ușa din spate. James Bond și cu mine ne oprim, dar slăbănogul își continuă drumul pe aleea acoperită, ca și cum ar vedea pe întuneric. Sluggsy apare de după colțul clădirii principale, ținând în mâini două lămpi cu gaz. Ne dă fiecăruia câte una și fața lătăreață, gălbuie în lumina palidă, se încrețește într-un rânjet.

— Vise plăcute, oameni buni!

Bond mă conduce până la cabana mea, intră înăuntru și închide ușa.

— Să fiu al naibii dacă-mi dau seama ce au de gând să facă! În primul rând, trebuie să mă asigur că vei fi în siguranță aici pe timpul nopții. Așadar, să vedem.

Cercetează amănunțit camera, verifică încuietorile ferestrelor, inspectează balamalele ușii, măsoară mărimea deschizăturii de la sistemul de aer condiționat. Pare mulțumit de rezultat.

— Nu e decât o ușă. Mi-ai spus că cheia de rezervă este la ei, așa că o vom bloca și după

aceea proptim masa în ea, pentru mai multă siguranță.

Se duce la baie, rupe fâşii de hârtie igienică, le umezeşte şi le transformă în pene pe care le strecoară pe sub uşă, apoi apasă clanța şi trage uşa spre el. Penele țin, dar pot fi mutate din loc dacă cineva zgâlțâie uşa de mai multe ori. Apoi scoate penele şi mi le dă. După aceea scoate de după cureaua pantalonilor un revolver scurt şi bont.

— Ai tras vreodată cu aşa ceva?

Îi spun că am vânat iepuri în copilărie, cu un pistol cu țeavă lungă, de calibru 0.22.

— Ei bine, acesta este un Smith & Wesson Police Positive, o armă extrem de eficientă. Ține minte că trebuie să ocheşti de la nivelul umărului. Ține-ți mâna întinsă drept înainte. Şi încearcă să apeşi cu forță constantă pe trăgaci, nu să-l smuceşti. Sunt convins că nu vei fi obligată să-l foloseşti, căci orice ar face, am să aud şi vin imediat. Ține minte că eşti perfect protejată. Ferestrele sunt solide şi bine închise, iar bucățile de sticlă sunt despărțite prin şipci zdravene. Ai încredere în arhitecții care proiectează cabanele astea, ştiu cum să procedeze ca să evite intrările prin efracție. Mizerabilii ăştia n-or să riște să tragă în tine prin geam pe întuneric dar, pentru orice eventualitate, lasă patul la locul lui şi improvizează-ți un culcuş cu pernele şi aşternutul, direct pe podea. Pune pistolul sub pernă. Propteşte masa în uşă şi trage televizorul pe marginea suportului, în aşa fel încât să se clatine dacă cineva încearcă să intre. Asta o să te trezească şi-apoi va trebui doar să tragi în uşă, aproape de clanță, acolo unde va sta individul şi să aştepți să auzi țipătul. Ai priceput?

Răspund că da cu un glas cât mai vesel, dar îmi doresc să rămână cu mine în cameră.

N-am curaj să i-o cer şi, oricum, se pare că are propriile lui planuri pentru noaptea asta.

Se apropie de mine şi mă sărută blând pe buze. Sunt atât de uimită, încât încremenesc.

— Îmi pare rău, Viv, dar eşti o fată minunat de frumoasă. Aşa, echipată în salopeta asta, pot spune că eşti cel mai atrăgător mecanic auto pe care l-am văzut vreodată. Acum încearcă să dormi puţin. Şi nu-ţi fă griji, voi supraveghea tot ce se petrece.

Îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi-l sărut îndelung şi apăsat pe gură.

— Eşti cel mai minunat bărbat pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Îţi mulţumesc pentru faptul că eşti aici. Şi, James, te rog, ai grijă! Tu nu i-ai văzut aşa cum i-am văzut eu. Sunt foarte periculoşi. Te rog, ai grijă să nu fii rănit!

Îmi răspunde la sărut, dar abia atingându-mă şi îl las să plece.

— Nu-ţi fă griji, te rog. Am mai întâlnit oameni de soiul lor, nu e prima dată. Acum, fă tot ce ţi-am spus şi după aceea culcă-te. Noapte bună, Viv.

Deschide uşa şi dispare în bezna de-afară.

Rămân o vreme nemişcată uitându-mă ţintă la uşa închisă, apoi mă duc să-mi spăl dinţii şi să mă pregătesc de culcare. Mă privesc în oglindă şi constat că arăt ca naiba – palidă, fără strop de fard, cu cearcăne vinete sub ochi. Ce zi îngrozitoare! Şi acum asta! Nu trebuie să-l pierd! Nu trebuie să-l las să plece! Dar ştiu în inima mea că va trebui să-l las, că el trebuie să-şi urmeze drumul, aşa cum şi eu îl voi urma pe al meu. Nicio femeie din lume nu poate să-l ţină lângă ea pe bărbatul ăsta; niciuna n-a putut vreodată s-o facă. Este un solitar, un om care merge singur pe drumul lui şi-şi păstrează inima doar pentru el. Un om care ar urî orice implicare sentimentală.

Suspin adânc. Bine. Va fi cum doreşte el. Îl voi lăsa să plece şi n-o să plâng când o va face. Nici după aceea. Nu sunt eu fata care a decis să treacă prin viaţă fără inimă?

Neghioabă şi proastă! Gâscă îndrăgostită şi idioată! Mi-am găsit tocmai momentul potrivit să flecăresc vrute şi nevrute, ca un articol dintr-o revistă pentru femei! Scutur furioasă din cap, mă duc în dormitor şi mă apuc să fac tot ce mi-a spus el.

Vântul continuă să bată puternic şi crengile pinilor se lovesc cu putere de geamul din spate. Lumina lunii, filtrată printre norii care aleargă pe cer, argintează pătratele de sus ale ferestrelor şi se strecoară stranie prin perdelele subţiri cu modele roşii. Când luna e acoperită de nori, pătratele argintii cu pete roşiatice se întunecă şi în cameră rămâne doar lumina gălbuie şi slabă răspândită de lampa cu gaz. Lipsită de strălucirea luminii electrice, încăperea îngustă şi lunguiaţă capătă un aspect neplăcut, de scenă alb-negru într-un film mut. E ca şi cum toată lumea ar aştepta regizorul să convoace actorii din umbră şi să le spună ce au de făcut.

Încerc să-mi ţin nervii în frâu. Îmi lipesc urechea de pereţii din dreapta şi din stânga, dar nu se aude nimic. Înainte să instalez baricada, deschid neauzit uşa, fac câţiva paşi şi arunc o privire.

La ferestrele cabanelor 8 şi 10 licăreşte slab lumina, la fel şi la numărul 40, cabana lui James Bond, ultima din şirul de pe partea stângă. Totul pare liniştit şi paşnic.

Mă întorc înăuntru, mă opresc în mijlocul camerei şi privesc în jur. Am făcut tot ce-mi spusese să fac. Îmi amintesc de rugăciunile pe care am promis mai devreme să le rostesc, îngenunchez chiar atunci şi acolo, pe covor

şi mă rog. Mulţumesc, dar şi cer. După aceea înghit două aspirine, sting lampa, suflu peste apărătoarea de sticlă ca să se răcească şi s-o pot scoate şi mă duc la patul meu improvizat din colţul camerei. După ce deschid fermoarul salopetei şi dezleg şireturile pantofilor, fără să mi-i scot din picioare, mă ghemuiesc sub pături.

Nu iau niciodată aspirină sau alte pastile. Pe acestea le-am luat, după ce am citit cu atenţie prospectul, din mica trusă de prim ajutor pe care spiritul meu practic m-a îndemnat s-o includ în bagajul sumar cu care am pornit la drum. Însă acum sunt extenuată, bătută măr, aşa că pastilele, pentru mine tari precum morfina, mă transportă curând într-o stare delicioasă de semi-somn în care nu există niciun pericol, ci doar un chip smead, incitant şi certitudinea nou dobândită că astfel de bărbaţi există cu adevărat. Sunt cuprinsă de un exces de sentimentalism care mă face să rechem în memorie prima atingere a mâinii lui, când îmi aprindea ţigara, apoi fiecare dintre cele trei săruturi pe care le analizez îndelung. Mai târziu, după ce îmi amintesc foarte vag de pistol şi-mi strecor mâna sub pernă ca să verific dacă e acolo, adorm liniştită şi relaxată.

Următorul lucru de care sunt conştientă este că sunt trează. Rămân nemişcată câteva clipe, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Vântul foşneşte uşor printre pini; în rest, e linişte deplină. Descopăr că stau întinsă pe spate. Asta mă trezise! Rămân câteva momente cu ochii aţintiţi pe pătratul de lumină argintiu-roşiatică din partea de sus a ferestrei. Luna ieşise din nou dintre nori. Cât e de tăcut totul! După atâtea ore de furtună, liniştea e caldă şi cuprinzătoare. Încep să alunec

din nou în somn, mă întorc pe o parte ca să stau cu fața spre cameră şi închid ochii. Însă în timp ce somnul îşi întinde brațele să mă cuprindă din nou, un gând sâcâitor mi se înfiripă în minte. Înainte să-i închid, ochii mei observaseră ceva neobişnuit în cameră. Îi deschid, aproape împotriva voinței mele şi am nevoie de minute întregi ca să recunosc din nou ceea ce văzusem. Între uşile întredeschise ale bufetului de pe peretele opus se zăreşte slab o fâşie îngustă de lumină.

Ce prostie din partea mea să nu le închid cum trebuie! Se vede că micul bec dinăuntru se aprinsese singur. Ce tâmpenie! Ies cu greu din aşternut şi abia dacă fac doi paşi în direcția bufetului când îmi dau brusc seama. E imposibil să se aprindă beculețul din bufet, căci alimentarea cu curent electric este întreruptă!

Rămân nemişcată, cu mâna la gură, şi-apoi, chiar în clipa când mă arunc înspre pat ca să scot pistolul, uşile bufetului se izbesc în lături şi dintre ele apare silueta ghemuită a lui Sluggsy, care se năpusteşte asupra mea cu lanterna într-o mână şi un obiect care se leagănă în mâna cealaltă.

Am impresia că scot un țipăt ascuțit, dar se poate să fi țipat doar în mintea mea. În clipa următoare mă izbeşte ceva în tâmplă şi simt că mă prăbuşesc pe podea. După aceea se face întuneric.

În timp ce încep să-mi revin, primele lucruri pe care le înregistrez sunt o căldură cumplită şi senzația că sunt târâită pe pământ. Apoi simt miros de ars, văd flăcările şi încerc să țip. Din gura mea nu iese altceva decât un scâncet de animal şi atunci încep să dau din picioare. Dar mâinile care îmi țin gleznele sunt ferme şi nu reuşesc să mă

eliberez. După câteva scuturături care adaugă suferință în plus durerii cumplite de cap, simt că sunt târâită pe iarba udă, până sub ramurile unor copaci. Pe neașteptate mi se eliberează picioarele, un bărbat se apleacă asupra mea și îmi acoperă gura cu palma. Aud un glas, glasul lui James Bond, care-mi șoptește imperativ la ureche:

— Să nu scoți niciun sunet! Stai nemișcată! E totul în ordine, sunt eu.

Întind mâna spre el și-i ating umărul. E gol. Apăs ușor, ca să-i dau de știre că am înțeles și atunci îmi ia mâna de pe gură.

— Așteaptă aici. Să nu te miști deloc! Mă întorc imediat.

Apoi dispare neauzit.

Neauzit? N-ar fi avut nicio importanță cât zgomot face. În spatele meu se aud mugetele înspăimântătoare ale focului și trosnet asurzitor de lemnărie; lumini roșiatice, ca de iad, țâșnesc spre cer pe fundalul întunecat al pădurii. Mă ridic cu grijă în genunchi și-mi răsucesc cu greu capul. În dreapta mea, de-a lungul întregului șir de cabane se ridică un perete uriaș de flăcări. Dumnezeule, de la ce soartă mă salvase! Îmi pipăi trupul și părul – sunt neatinsă, cu excepția cucuiului de lângă tâmplă care pulsează dureros. Constat că reușesc să stau drept, așa că mă ridic în picioare și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Din păcate, după ce am fost lovită nu-mi amintesc nimic. Probabil că cei doi au provocat incendiul, iar James a ajuns cumva la mine și m-a tras până la copacii din spatele cabanei.

Copacii din spatele meu foșnesc și îl văd apărând lângă mine. Nu poartă nici sacou, nici cămașă, ci doar un soi de ham de-a curmezișul pieptului bronzat, pe care transpirația lucește în lumina flăcărilor și de sub brațul stâng

îi atârnă, cu țeava în jos, o puşcă automată. Ochii îi strălucesc de încordare, iar fața mânjită cu fum şi părul ciufulit îi dau un aspect cam înfricoşător, ca de pirat.

Zâmbeşte mohorât şi face un semn cu capul în direcția cabanelor.

— Ăsta e jocul. Ard totul până în temelii, ca să încaseze banii pe asigurare. Acuma împrăştie praf de termit[1] pe aleea acoperită ce duce la clădirea principală. N-au decât! Dacă îi opresc acum, nu înseamnă decât că-i salvez domnului Sanguinetti proprietatea. Cu noi doi ca martori, n-o să simtă nici mirosul banilor de pe asigurare. Ba mai mult, intră la închisoare. Aşa că o să mai aşteptăm puțin şi-o să-i lăsăm să distrugă totul.

Îmi amintesc brusc de bietele dar prețioasele mele lucruşoare şi spun timidă:

— N-am putea să salvăm Vespa?

— Stai liniştită. N-ai pierdut decât zdrențele cu care ai fost îmbrăcată la început, dacă le-ai lăsat în baie. Când am venit după tine, am luat pistolul şi ți-am scos afară coburii. Când m-am întors ți-am adăpostit motocicleta, pare să fie în stare perfectă. Am ascuns totul printre copaci. Garajele deschise dintre cabane vor arde ultimele, căci au pereți din cărămidă pe ambele părți. Au pus bombe cu termit în fiecare cabană. Sunt mai bune decât benzina. Ocupă spațiu mai puțin şi nu lasă urme pentru detectivii firmei de asigurări.

— Dar ai fi putut să arzi şi tu!

Dezveliți de zîmbet, dinții îi fulgeră albi în semiîntuneric.

— De asta mi-am scos haina. Trebuie să arăt respectabil când ajung la Washington.

[1] Amestec de pulbere de aluminiu şi oxizi metalici care dezvoltă prin ardere o temperatură foarte ridicată (n. tr.).

Mie nu mi se pare chiar aşa de amuzant.

— Dar cămaşa?

La capătul şirului de cabane se aude un trosnet asurzitor şi un val uriaş de scântei se răspândeşte în jur.

— Uite unde-i cămaşa mea. Tocmai s-a prăbuşit acoperişul peste ea.

Se opreşte şi-şi şterge cu mâna murdară sudoarea de pe frunte, mânjindu-şi şi mai rău faţa cu funingine.

— Am presimţit că o să se întâmple ceva de genul ăsta. Poate trebuia să fiu mai pregătit decât eram. De pildă, aş fi putut să mă duc şi să schimb roata maşinii. Dacă făceam asta, acum puteam să plecăm. Ne-am fi strecurat spre capătul şirului de cabane şi-am fi alergat până la maşină, iar când am fi ajuns la Lake George sau Glens Falls, puteam trimite poliţia încoace. Dar m-am gândit că dacă reparam maşina, bunii noştri prieteni ar fi avut o scuză ca să-mi ceară să plec. Aş fi putut să refuz, desigur, ori să spun că nu plec fără tine, însă s-ar fi putut lăsa cu împuşcături şi nu cred că aş izbuti să-i înving pe ăştia doi decât dacă aş trage eu primul. Iar dacă reuşeau să mă scoată din peisaj, tu ai fi ajuns exact în situaţia de la început şi ar fi fost rău de tot. Ai un rol important în planul lor.

— Aşa m-am gândit şi eu tot timpul, fără să ştiu exact de ce. Am ştiut că îmi fac rău pentru că nu contez deloc. La ce-or fi vrut să mă folosească?

— Păi tu ai fi fost acuzată pentru declanşarea incendiului. Sanguinetti şi-ar fi dovedit nevinovăţia susţinând că cei doi Phancey, administratorii, care sunt cu siguranţă băgaţi până în gât în afacerea asta, ţi-au cerut să întrerupi alimentarea cu curent electric – ceea ce era perfect rezonabil, din moment de

motelul se închidea – şi să foloseşti o lampă cu gaz pe timpul nopţii.

Atunci îmi amintesc cât de schimbată fusese atitudinea lor în ultima zi, felul cum mă trataseră cu dispreţ, ca pe un gunoi, ca pe ceva ce va fi curând aruncat. Şi întregul tablou deveni clar.

— Ei bine, reia James Bond, s-ar fi descoperit rămăşiţele lămpii cu gaz şi s-ar fi ajuns la concluzia că ai adormit şi ai răsturnat cumva lampa prin somn. Aşa s-a aprins cabana ta şi apoi toate celelalte; clădirile sunt acoperite cu lemn, iar vântul a făcut restul. Apariţia mea a fost ceva sâcâitor, dar nimic mai mult. S-ar fi descoperit şi rămăşiţele mele, sau cel puţin maşina, ceasul şi obiectele de metal din valiză. Nu ştiu cum ar fi procedat cu arma mea şi cu cea de sub perna ta, căci ar fi putut să le creeze probleme. Poliţiştii ar fi verificat maşina în Canada şi seria armelor în Anglia şi în felul ăsta m-ar fi identificat. Şi s-ar fi întrebat imediat ce căuta revolverul meu la tine sub pernă. Ar fi raţionat că dacă am fost, mă rog, iubiţi, de ce-am dormit într-o cabană atât de îndepărtată de a ta şi ar fi presupus că probabil am vrut să ne protejăm reputaţia şi ne-am cazat separat, dar că ţi-am dat arma ca să te protejezi pe timpul nopţii. Nu ştiu cum s-ar fi descurcat mizerabilii cu toate astea, dar presupun că, după ce le-am spus că sunt poliţist, bunii noştri prieteni s-au gândit la arme şi la alte posibile obiecte incriminatoare din metal care n-ar fi fost distruse de foc şi ar fi aşteptat câteva ore după ce se potolea focul şi ar fi scurmat prin cenuşă în căutarea unor asemenea obiecte bublucaşe. Fireşte, după aceea ar fi avut grijă să şteargă urmele căutării lor, căci indivizii ăştia sunt nişte profesionişti. Adică, mă rog, după standardele lor.

— Dar atunci de ce nu te-au omorât?

— Fii convinsă că s-au gândit s-o facă. În drum spre cabana mea, după ce am plecat de la tine, mi-am dat seama că dacă intenționează să-ți facă ceva, vor trebui să scape mai întâi de mine. Aşa că în primul rând am alcătuit o momâie în patul meu, una foarte reuşită. Am mai făcut-o şi altă dată şi mă pricep de minune. Nu trebuie doar să fie în pat ceva ce seamănă a corp omenesc, căci asta se rezolvă uşor cu perne, prosoape şi aşternut, ci e nevoie şi de un cap acoperit cu păr care să stea pe pernă. Am rezolvat asta cu o mulțime de ace de pin, din care am făcut o grămăjoară de proporțiile unui cap, apoi am tras cearşaful până în locul unde ar fi trebuit să fie urechile – totul foarte artistic, te rog să mă crezi! După aceea mi-am atârnat cămaşa pe speteaza scaunului de lângă pat, un alt truc folositor ce sugerează faptul că posesorul cămăşii este în pat, şi am lăsat lampa cu gaz să ardă cu flacără mică, aproape de pat, ca să-i ajute în eventuala încercare de asasinat – dacă plănuiseră într-adevăr aşa ceva. Am vârât nişte pene prost întocmite pe sub uşă şi am proptit speteaza unui scaun sub clanță, semn că îmi luasem măsurile elementare de precauție. Apoi mi-am luat valiza, m-am ascuns în spatele cabanei, printre copaci şi am aşteptat. M-au lăsat o oră, probabil ca să adorm adânc şi apoi au venit atât de încet, că nici nu i-am auzit. Am auzit imediat sunetul unei lovituri înfundate – semn că forțaseră uşa – şi o serie de pufnituri înăbuşite, căci au folosit pistoale cu amortizor. În clipa următoare, termitul s-a aprins luminând orbitor întreg interiorul cabanei. Mi-am spus că am fost foarte isteț, dar s-a dovedit curând că nu chiar atât de isteț pe cât ar fi fost nevoie. Mi-au trebuit cam cinci minute să mă strecor printre copaci, până la cabana ta. Nu mi-am

făcut griji, căci ştiam că le va fi greu să intre la tine şi-apoi eram pregătit să ies din pădure şi să intervin imediat dacă auzeam zgomotul pistolului tău. Atâta doar că seara asta, probabil în timp ce făcea turul cabanelor, aşa cum îmi spuseseşi, Sluggsy a făcut cu un târnăcop o gaură în peretele din spatele bufetului din camera ta, lăsând doar panoul de gisp carton pe care urma să-l taie cu un cuţit bine ascuţit. E posibil să fi pus la loc bucata de zid, dar poate că nu; în orice caz, nu era nevoie s-o facă, căci niciunul din noi n-a intrat în garajul deschis al cabanei 8. Oricum, primul lucru pe care l-am văzut când m-am apropiat a fost lumina termitului aprins la tine în cabană. Atunci am pornit într-un sprint nebunesc, aplecându-mă de fiecare dată când treceam prin spaţiul din spate al garajelor deschise, căci îi auzeam luând cabanele la rând, deschizând uşile, aruncând înăuntru bombele cu termit şi apoi încuindu-le cu grijă, ca să pară că totul fusese în bună regulă.

În timp ce vorbeşte, James Bond aruncă din când în când câte o privire spre acoperişul clădirii principale, care se detaşează clar deasupra cabanelor aprinse. La un moment dat, îmi spune pe un ton de conversaţie obişnuită:

— Au aprins şi clădirea recepţiei. Acum trebuie să mă duc după ei. Cum te simţi, Viv? Mai ai ceva vlagă? Ce-ţi face capul?

— A, mă simt bine, îi răspund grăbită. Dar, James, chiar trebuie să te duci după ei? Lasă-i să plece! În definitiv, ce contează? S-ar putea să fii rănit.

— Nu, draga mea, îmi spune el hotărât. Aproape că ne-au omorât pe amândoi. Ar putea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta şi să vadă că motocicleta ta a dispărut. Din clipa aceea pierdem factorul surpriză.

Şi e imposibil să-i las să plece nevătămaţi. Oamenii ăştia sunt ucigaşi! Dacă scapă azi, mâine vor omorî pe altcineva. Ca să nu mai pomenesc că mi-au distrus cămaşa, iar pentru asta nu pot rămâne nepedepsiţi.

Întind mâna şi-l ating uşor.

— Ei bine, atunci va trebui să mă laşi să te ajut. Şi să-mi promiţi că vei avea grijă de tine, bine? Nu mă descurc fără tine şi nu vreau să rămân singură din nou.

Îmi ignoră mâna şi-mi spune aproape cu răceală:

— Acum, fii bună şi nu-mi bloca mâna cu care ţin arma. E ceva ce trebuie să fac. Înţelege, asta e meseria mea. Uite, ia-ţi înapoi revolverul şi strecoară-te printre copaci până la garajul deschis al cabanei 3. În zona aceea e întuneric şi vântul suflă focul în direcţia opusă. De-acolo poţi să vezi totul, fără să fii observată. Dacă am nevoie de ajutor ştiu unde te găsesc, aşa că să nu te clinteşti din loc. Dacă te chem, vino cât poţi de repede. Dacă păţesc ceva, ia-o pe malul lacului şi îndepărtează-te cât poţi mai mult. După incendiul ăsta, dimineaţă locul va mişuna de poliţişti, aşa că vei putea cere ajutorul unuia dintre ei. Spune-i tot, o să te creadă. Şi dacă nu, cere-i să sune la Washington, la CIA şi-ai să vezi cum se pun în mişcare! Trebuie doar să-i spui cine am fost. În secţia căreia îi aparţin am un număr de identificare. E 007. Încearcă să nu-l uiţi!

Capitolul 13

Schimb de focuri

„Am fost." „Să-i spui cine am fost"...

De ce a trebuit să rostească vorbele astea, să vâre ideea în mintea lui Dumnezeu, a Sorții, a oricui o fi cel care face cărțile noaptea asta? Omul nu trebuie niciodată să-şi rostească gândurile negre, căci ele continuă să trăiască, precum nişte unde sonice şi să pătrundă în fluxul conştiinței generale. Şi dacă Dumnezeu sau Soarta ascultă din întâmplare, în acel moment anume şi pe acea lungime de undă anume, gândurile acelea pot deveni fapt real. Aluzia unui gând legat de moarte poate fi înțeleasă greşit, ca o solicitare!

Aşa că nici eu nu trebuie să nutresc astfel de gânduri, altfel ar însemna să le adaug greutatea la valurile întunecate ale destinului! Ce prostie! Toate chestiile astea le învățasem de la Kurt. El era întotdeauna plin de „reacții în lanț la nivel cosmic", criptograme ale „fluxului vieții" şi alte bâlbâieli nemțeşti pe care eu le înghițisem avidă ca şi cum el însuşi ar fi fost marele „Dinam central" care controla toate acțiunile, sau măcar o parte din el, aşa cum de fapt părea să se şi considere uneori.

Fireşte, James Bond rostise cuvintele astea într-un mod uşuratic, precum schiorii pe care-i cunoscusem în Europa şi care le urau prietenilor lor „Hals und Beinbruch!"[1] când porneau să coboare în slalom o pantă abruptă.

[1] „Să-ți rupi gâtul şi picioarele!" (germ., n. tr.).

De fapt, urarea avea rolul de a-i avertiza asupra posibilelor accidente şi invoca exact opusul deochiului. Probabil că Bond folosise varianta ei britanică, tocmai pentru a-mi da curaj. Ei bine, preferam să n-o fi făcut. Pocnetul armelor, criminalii, tentativele de asasinat făceau parte din munca lui, din viaţa lui, însă nu şi din a mea, aşa că l-am învinuit că nu a fost mai simţitor, mai omenos.

Oare unde e acum? Se strecoară înaintând în umbră, la adăpostul flăcărilor înalte, ascuţindu-şi simţurile ca să surprindă pericolul? Şi ce făceau duşmanii, cei doi bandiţi profesionişti pe care s-a grăbit prea tare să-i subestimeze? Îi pregătiseră o ambuscadă şi-l aşteptau? Voi auzi curând o rafală lungă de împuşcături? Şi apoi urlete?

Ajung la garajul deschis al cabanei numărul 3 şi înaintez puţin câte puţin prin întuneric, cu spatele lipit de peretele aspru. Arunc o privire scurtă pe după colţul clădirii, spre clădirea principală care arde şi ea.

Nu se vede nimeni, nu observ nicio mişcare, cu excepţia flăcărilor pe care vântul le înteţeşte din când în când, făcându-le să ţâşnească spre cer. Câţiva pini din spatele cabanelor sunt gata să se aprindă de la scânteile purtate de vând şi căzute pe ramurile lor uscate. Dacă n-ar fi fost ploaia abundentă, sunt sigură că incendiul s-ar fi extins şi în pădure şi atunci fata cea zăpăcită, cu lampa ei cu gaz, ar fi lăsat o urmă de neşters pe teritoriul Statelor Unite! Oare pe ce suprafaţă ar fi întins vântul focul? Douăzeci de kilometri? Patruzeci? Câţi arbori, câte animale şi păsări ar fi distrus micuţa fată moartă din Quebec?

Se prăbuşeşte acoperişul altei cabane răspândind în jur aceeaşi puzderie de scântei portocalii. Îl urmează la scurt timp şi cel

ornamentat, din şindrilă, al clădirii principale, care se curbează încet înspre interior şi apoi cade precum un sufleu copt insuficient, Roiuri de scântei se ridică vesele în aer şi-apoi se sting, duse de vânt care încotro. Lumina înteţită dezvăluie cele două maşini de la marginea şoselei, cea gri, Thunderbird şi berlina neagră, dar nu se vede nici urmă nici de cei doi gangsteri, nici de James Bond.

Îmi dau seama brusc că am pierdut orice noţiune a timpului şi mă uit la ceas. E ora două. Coşmarul acesta începuse de numai cinci ore! Mie însă mi se pare că durează de săptămâni şi că mă aflu la ani întregi distanţă de viaţa mea dinainte. Îmi e greu să rememorez chiar şi seara care tocmai trecuse, cea în care am stat în fotoliu şi am depănat amintiri, de parcă totul mi-ar fi fost şters brusc din minte. Teama, suferinţa şi pericolul mă luaseră în stăpânirea lor. E ca şi cum aş fi trecut printr-un naufragiu, o deraiere de tren, o prăbuşire de avion, un cutremur sau un uragan. Probabil că atunci când trăieşti o asemenea catastrofă ţi se întâmplă la fel. Aripile negre ale primejdiei întunecă cerul şi nu mai există nici trecut, nici viitor. Trăieşti fiecare minut, supravieţuieşti fiecărei secunde ca şi cum ar fi ultima. Nu mai există un alt timp şi un alt spaţiu, decât acum şi aici.

Dar iată că apar cei doi! Înaintează pe iarbă spre mine, fiecare cu câte o cutie mare în mână. Sunt televizoare, pe care le scoseseră din vreo cabană, probabil cu gândul să le vândă, ca să câştige nişte bani în plus. Merg unul lângă altul, slăbănogul şi bondocul, şi lumina flăcărilor se răsfrânge pe feţele lor lucioase din cauza transpiraţiei. Când ajung la arcadele carbonizate ale aleii acoperite ce duce la clădirea principală o iau la goană, uitându-se

din când în când în sus ca să se asigure că acoperişul aprins nu le cade în cap. Dar unde e James Bond? Iată, e momentul perfect să-i prindă pentru că amândoi au mâinile ocupate.

Sunt la mai puțin de douăzeci de metri de mine, dar o iau spre dreapta, ca să ajungă la maşină. Mă retrag repede şi mă lipesc de peretele garajului şi mă întreb din nou unde e James. Oare ar trebui să fug singură după ei şi să încerc să-i imobilizez de una singură? Mă admonestez cu asprime şi-mi spun că dacă aş rata, ceea ce avea să se întâmple cu siguranță, se termina cu mine. Mă întreb dacă nu cumva salopeta albă nu mă dă de gol şi mă trag mai în spate. Acum cei doi sunt încadrați exact în dreptunghiul lat al deschizăturii garajului în care sunt adăpostită, la câțiva metri distanță de zidul încă neatins dinspre nord al clădirii principale, pe care vântul îl ferise până atunci de flăcări. Peste câteva clipe vor dispărea după colț şi ocazia minunată de a-i prinde se va risipi în vânt.

Dar după câțiva paşi încremenesc brusc şi-l văd pe James Bond apărut ca din senin în fața lor, cu arma ațintită ferm exact între trupurile lor. Glasul lui şuieră ca o plesnitură de bici.

— Gata! S-a terminat! Întorceți-vă cu spatele! Primul dintre voi care dă drumul televizorului din brațe se alege cu un glonț.

Criminalii se întorc încet, până ajung cu fața spre ascunzătoarea mea. Glasul lui Bond răsună din nou.

— Vino-ncoace, Viv! Am nevoie de o mână de ajutor.

Scot revolverul greu de după cordonul salopetei şi alerg grăbită spre ei. Când ajung la vreo zece metri distanță, James îmi spune:

— Opreşte-te acolo, Viv, îți spun îndată ce să faci.

Stau pe loc, aşa cum mi-a cerut. Cele două chipuri malefice se holbează la mine. Dinţii slăbănogului se dezvelesc într-un rânjet crispat de uimire şi încordare. Sluggsy dă drumul unui şir de sudalme. Îmi îndrept revolverul spre televizorul pe care-l ţine în braţe şi mă răstesc:

— Ţine-ţi gura sau te împuşc!

— Nu mai spune, mă provoacă Sluggsy. Ţi-e prea teamă ca să poţi trage!

— Ţine-ţi fleanca, altfel te alegi cu o gaură în căpăţâna aia scârboasă! intervine James. Ascultă, Viv, trebuie să le luăm indivizilor ăstora armele. Vino în spatele celui poreclit Horror, propteşte-i ţeava revolverului în şira spinării şi pipăie-l la sub braţ cu mâna liberă. Nu-i prea plăcut, dar n-avem ce face. Spune-mi dacă dai de vreo armă şi o să-ţi explic ce să faci. Ai grijă să nu faci mişcări bruşte. Eu îl ţin în bătaia armei pe celălalt. Dacă Horror se clinteşte din loc, trage imediat.

Fac cum mi s-a spus. Trec în spatele slăbănogului şi-i lipesc ţeava revolverului de şira spinării. Apoi întind mâna stângă şi îl pipăi pe sub braţul drept. Emană un miros neplăcut, ca de mortăciune şi mă simt scârbită că trebuie să stau atât de aproape de el şi să-l ating într-un mod atât de intim. Îmi dau seama că îmi tremură mâna şi probabil că asta l-a determinat să rişte, pentru că pe neaşteptate, dintr-o singură mişcare iute şi fluidă, aruncă în lături televizorul, se răsuceşte ca un şarpe, mă izbeşte peste mână aruncând arma cât colo, mă apucă de gât şi mă lipeşte de el.

James trage, simt pe lângă cap şuieratul glonţului şi încep să mă lupt ca un diavol, lovind cu picioarele, zgâriind şi înfigându-mi unghiile în braţul lui. Dar e ca şi cum m-aş lupta cu o statuie din piatră, căci slăbănogul

se mulțumește să-și întețească strânsoarea agonizantă și să spună cu glas sec:

— Ei, englezoiule, ce facem acum? Vrei ca doamna să moară din pricina ta?

Simt cum una din mâinile lui își relaxează încleștarea, îmi închipui că are de gând să-și scoată arma și încep să lupt din nou.

— Viv, îndepărtează-ți picioarele, îmi cere Bond cu glas aspru.

Îndeplinesc ca un automat ce mi s-a spus și aud răsunând o altă împușcătură. Slăbănogul înjură cumplit și-mi dă drumul, dar în același timp în spatele meu răsună zgomotul puternic al unui obiect care cade pe jos și se face țăndări. Mă întorc să văd ce se petrece. În clipa când Bond a tras, Sluggsy a azvârlit cu putere televizorul în el, lovindu-l în față și făcându-l să se dezechilibreze. Sluggsy țipă disperat:

— Fugi, Horror!

Eu îmi caut pistolul prin iarbă, dau de el și trag neîndemânatică în direcția lui Sluggsy. Probabil că l-aș fi ratat oricum, dar el fuge deja ca un nebun traversând pajiștea în direcția cabanelor, urmat de slăbănogul care șchioapătă caraghios. Trag din nou, dar țeava armei se smucește în sus și cei doi dispar imediat în cabana numărul unu de pe partea dreaptă a șirului.

Mă ridic și alerg la James Bond, care stă în genunchi pe iarbă, ținându-se de cap. Când mă apropii își ia mâna de pe frunte, se uită la ea și înjură. Are o tăietură adâncă chiar în locul de unde pornește linia părului. Fără să rostesc un cuvânt, alerg până la cea mai apropiată fereastră a clădirii recepției și o sparg cu țeava revolverului. Mă izbește în față un val puternic de căldură, dar înăuntru nu arde încă nimic. Aproape de geamul spart e masa la care care stătuseră gangsterii tot timpul serii și pe care rămăsese, printre rămășițele fumegânde

de acoperiş, trusa de prim ajutor. James îmi strigă ceva, dar eu sunt aplecată deja peste pervaz. Îmi ţin respiraţia ca să nu inhalez fumul dens, înşfac cutia şi ies imediat, căci mă ustură groaznic ochii.

Curăţ rana cum mă pricep mai bine, o dau cu mertiolat şi lipesc deasupra un plasture mare. Nu e foarte mare, dar e mai bine să mă asigur că nu se infectează.

— Îmi pare rău, Viv, cred că am făcut-o de oaie de data asta.

Cam aşa gândesc şi eu.

— De ce nu i-ai împuşcat imediat? Stăteau ca nişte ţinte fixe, cu televizoarele alea în mână!

— N-am fost niciodată în stare să omor un om aşa, cu sînge rece, îmi răspunde el sec. Dar măcar puteam să-i sfărâm slăbănogului piciorul. Probabil că glonţul l-a crestat doar, aşa că deocamdată rămâne în joc.

— După părerea mea, şi tu ai avut un noroc chior că ai rămas în joc! De ce nu te-a omorât Sluggsy?

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Probabil că şi-au stabilit un soi de sediu în cabana 1 şi şi-au lăsat armele acolo cât timp şi-au văzut de treabă în clădirea principală. Poate că n-au vrut să care cu ei mai multe încărcătoare cât timp se aflau atât de aproape de foc. Oricum, războiul s-a declarat deja şi se pare că avem serios de lucru. Cel mai important e să le supraveghem maşina, pentru că vor încerca cu siguranţă s-o şteargă. Dar mai întâi vor încerca să ne omoare. Sunt într-o situaţie critică şi vor lupta ca disperaţii să iasă din ea.

Termin de pansat rana. James stă cu privirile aţintite pe cabana numărul unu.

— Ar fi bine să ne adăpostim undeva. S-ar putea să fi adus cu ei armament greu şi

bănuiesc că au terminat deja de pansat piciorul lui Horror.

Se ridică în picioare şi după câteva clipe mă smuceşte de braţ şi-mi şuieră la ureche:

— Repede!

În acelaşi timp aud clinchet de sticlă spartă la dreapta şi o rafală asurzitoare ce pare a fi trasă de o mitralieră. Gloanţele şuieră pe lângă noi şi se înfig în peretele lateral al clădirii principale.

— Îmi cer din nou scuze, Viv, spune el zâmbind. Se pare că reacţiile mele sunt cam încete în seara asta. Îţi promit că o să mă descurc mai bine. Acum, haide să stăm puţin liniştiţi şi să ne gândim.

Rămânem nemişcaţi un răstimp ce pare că nu se mai sfârşeşte. Clădirea aprinsă emană o căldură cumplită; simt cum îmi şiroieşte transpiraţia pe tot corpul. A mai rămas în picioare doar zidul dinspre nord şi o bucăţică din cel lateral, îndărătul căruia ne adăpostim noi. Restul e o masă enormă de flăcări. Vântul suflă focul înspre sud, aşa că îmi spun că această ultimă bucată de perete poate rezista destul de mult. Majoritatea cabanelor arseseră până la temelii, aşa că pe latura aceea a luminişului lumina focului se împuţinase simţitor. Mă gândesc că incendiul fusese probabil vizibil de la kilometri întregi, probabil până la Lake George şi Glens Falls, dar nimeni nu venise în ajutor. Probabil că patrulele de la circulaţie şi echipajele de pompieri erau răspândite în toată zona, ocupându-se de dezastrele provocate de furtună. Cât despre iubitele lor păduri, erau probabil convinşi că niciun incendiu nu se poate întinde pe un teren atât de plin de apă.

— Uite ce avem de făcut, începe James. În primul rând, vreau să stai într-un loc de unde

să mă poți ajuta la nevoie, dar fără să-mi fac griji pentru siguranța ta, pentru că, dacă am reuşit să-i cunosc destul de bine pe indivizii ăştia, se vor concentra asupra ta ştiind că voi face orice ca să nu fii rănită, chiar dacă asta ar însemna să-i las să scape.

— Adevărat?

— Nu fi prostuță! Aşa că te vei duce pe şosea, pe după bucata asta de clădire şi-apoi o vei lua în partea opusă, până ajungi în dreptul maşinii lor. Stai cuminte acolo şi, chiar dacă unul din ei sau chiar amândoi ajung la maşină, să nu tragi până nu-ți spun eu s-o faci. Ai înțeles?

— Dar tu unde vei fi?

— Pe ceea ce se numeşte linie interioară de apărare, dacă considerăm maşinile drept obiectiv principal. O să rămân prin preajmă şi-o să-i las să vină după mine. Scopul lor este să ne lichideze şi după aceea să fugă, aşa că îi voi lăsa să încerce. Timpul lucrează împotriva lor, căci e aproape ora trei. Cât mai este până se luminează de ziuă?

— Cam două ore. Pe la cinci se arată zorile. Dar ei sunt doi, iar tu numai unul! Precis vor încerca să te prindă ca-n cleşte, într-o dublă învăluire.

— Unul din cleşti e cam deteriorat şi-apoi, deocamdată nu am nicio soluție mai bună. Acum du-te te rog unde te-am trimis, înainte să încerce ăştia doi ceva. Între timp, voi încerca să-i țin ocupați.

Se duce în colțul clădirii şi trage două focuri rapide înspre cabana din dreapta. Se aude zgomot de sticlă spartă şi apoi o rafală asurzitoare de mitralieră. Gloanțele se înfig în ziduri şi-n copacii de la marginea şoselei. James se întoarce la mine şi-mi zâmbeşte încurajator.

— Acum!

O iau la fugă spre dreapta şi traversez şoseaua, având grijă să am tot timpul clădirea recepției între mine şi prima cabană din şir, până ajung în copaci. Încep să-mi croiesc drum printre ei şi constat că sunt la fel de neprimitori ca şi mai devreme, dar acum sunt încălțată corespunzător, iar materialul salopetei e rezistent. După ce consider că am intrat suficient de mult în pădure, o pornesc spre stânga şi, când socotesc că am ajuns unde trebuie, pornesc din nou spre şosea, în direcția flăcărilor. Spre surpinderea mea, ajung exact unde vroiam, chiar în spatele primului şir de copaci de lângă berlina neagră, la vreo douăzeci de metri de partea cealaltă a şoselei şi am vedere perfectă asupra întregului câmp de bătălie luminat de flăcări.

În tot răstimpul ăsta, luna apăruse şi dispăruse de după nori, când luminând puternic împrejurimile, când învăluindu-le în beznă şi lăsând în locul ei doar strălucirea schimbătoare a flăcărilor care mistuiau jumătatea stângă a clădirii principale. În momentul când iese din nou dintre nori, observ ceva ce aproape că mă face să țip. Slăbănogul se târăşte pe burtă spre peretele nordic al recepției, cu un pistol în mână.

James Bond e tot în locul unde-l lăsasem şi, ca să-l țină acolo, Sluggsy menținea un tir regulat de împuşcături ale căror scântei licăreau la intervale de câteva secunde în jurul colțului de zid către care se târa slăbănogul. Probabil că-i ghicise semnificația, că-şi dăduse seama că are rolul de a-l ține pe loc, pentru că îl văd luând-o încet spre stânga, în direcția zidului aprins al recepției. Iată-l că o ia la fugă, aproape ghemuit, străbate în lung pajiştea cu iarba arsă şi o ia spre şirul din stânga al cabanelor carbonizate, învăluite în fum dens

şi roiuri de scântei. Îl zăresc ascunzându-se în garajul deschis al cabanei numărul 15, apoi dispare, probabil printre copacii din spatele ei, cu intenţia evidentă de a-l ataca pe Sluggsy din spate.

Mă uit să văd ce face slăbănogul. E aproape de colţul clădirii. Încă puţin şi ajunge. Tirul de împuşcături încetează. Fără să ţintească, cu pistolul în mâna stângă, Horror trage pe după colţ orbeşte, golind un încărcător întreg spre locul unde James şi cu mine stătuserăm ceva mai devreme. Cum nu i se răspunde cu niciun foc de armă, îşi iţeşte capul de după colţ şi-apoi şi-l retrage cu iuţeala unui şarpe, apoi se ridică în picioare şi flutură o mână ca să arate că am dispărut.

Exact atunci se aud două focuri de armă din direcţia cabanei numărul 1, urmate de un urlet ce-mi îngheaţă sângele în vene, iar Sluggsy iese din cabană şi porneşte pe pajişte mergând cu spatele, trăgând cu dreapta de la nivelul şoldului în timp ce mâna stângă îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. Continuă să alerge poticnit, urlând de durere, trăgând din când în când rafale scurte de mitralieră. Observ o mişcare fulgerătoare într-unul din garajele descoperite şi aud răspunsul asurzitor al armei automate. Sluggsy îşi schimbă direcţia tirului şi arma lui Bond amuţeşte. Împuşcăturile pornesc din nou, dintr-un alt loc şi probabil că una din ele loveşte în mitraliera lui Sluggsy, căci îl văd aruncând-o la pământ şi o luând-o la goană spre maşină, spre care se târa şi slăbănogul, care trăgea din când în când focuri lungi de acoperire cu ambele arme. Glonţul cu care englezul lovise mitraliera lui Sluggsy îi blocase pesemne mecanismul, căci continua să tragă rotindu-se pe iarbă ca un titirez de scântei şi împroşcând gloanţe

în toate părțile. Slăbănogul ajunge la mașină și se urcă la volan, aud motorul pornit și văd fumul împroșcat de țeava de eșapament, se deschide portiera cealaltă, Sluggsy sare înăuntru și berlina cea neagră țâșnește înainte ca urmărită de diavol.

Nu-l mai aștept pe James, ci năvălesc în șosea trăgând foc după foc în direcția mașinii, bucuroasă că parte din gloanțele mele își nimeresc ținta. La un moment dat, când apăs pe trăgaci se aude doar un clinchet sec, așa că rămân locului și înjur neputincioasă privindu-i cum se îndepărtează. De la marginea îndepărtată a pajiștii se pornește însă tirul constant al lui James, căruia i se răspunde cu focuri răzlețe de la fereastra șoferului până când, pe neașteptate, berlina cea neagră pare că a înnebunit. Se abate mult în lateral și se îndreaptă spre James, tăind pajiștea. Agentul e prins câteva clipe în luminile puternice ale farurilor, cum stă așa, nemișcat, cu pieptul gol lucind de transpirație, trăgând din poziția clasică a duelistului, ca într-un animal care-l atacă. Îmi spun că au să-l strivească cu mașina și o iau la fugă prin iarbă spre el, însă chiar atunci mașina virează brusc și o ia spre lac cu motorul turat la maxim.

Rămân pe loc și privesc fascinată. În locul acela, pajiștea se oprește într-o stâncă înaltă de vreo șase metri, lângă care este amenajat un loc de pescuit, cu câteva mese și bănci rudimentar cioplite. Mașina se îndreaptă într-acolo și, fie că va lovi vreo bancă sau nu, viteza mare o va arunca fără îndoială în lac. Trece însă pe lângă bănci fără să le atingă și o privesc îngrozită, cu mâna la gură, cum saltă peste marginea stâncii și aterizează în apă cu un pleoscăit asurzitor acompaniat de scrâșnete metalice și zgomot de sticlă spartă. Apoi

se scufundă încep, cu botul în jos, într-un vârtej de gaze de eşapament şi bule de aer, până rămâne la vedere doar portbagajul, o bucată din acoperiş şi geamul din spate.

James Bond stă nemişcat, privind ţintă lacul când ajung la el şi-mi arunc braţele în jurul gâtului său.

— Te simţi bine? Eşti rănit?

Se întoarce ameţit spre mine, mă cuprinde pe după mijloc şi mă strânge lângă el.

— Nu, mă simt bine.

Îşi întoarce iarăşi privirea spre lac şi spune cu voce egală:

— Probabil că l-am nimerit pe şofer, pe slăbănog. L-am omorât şi în spasmul final a apăsat pedala de acceleraţie.

Apoi pare să-şi vină în fire şi zâmbeşte cu cruzime.

— Ei bine, asta simplifică mult situaţia. Nu mai trebuie să facem curăţenie. Morţi şi îngropaţi dintr-o singură lovitură. Nu pot spune că-mi pare rău, căci erau nişte criminali detestabili.

Îmi dă drumul din îmbrăţişare şi îşi pune arma în toc. Miroase a cordită şi a sudoare. Miroase delicios. Mă ridic pe vârfuri şi-l sărut.

Ne întoarcem cu spatele la lac şi pornim agale pe iarba arsă. Focul abia mai mocneşte, iar câmpul de bătălie e aproape întunecat. Ceasul meu arată trei şi jumătate. Mă simt brusc sleită de puteri, cumplit de epuizată.

Ca şi cum ar răspunde gândurilor mele, James îmi spune cu glas scăzut:

— S-a dus efectul benzedrinei! Ce-ar fi să dormim puţin? Au mai rămas vreo trei-patru cabane neatinse de foc. Ce părere ai de 2 şi 3? Sunt suficient de confortabile?

Simt că roşesc, dar spun cu încăpăţânare:

— Nu-mi pasă ce-ai să crezi, James, dar eu nu stau noaptea asta fără tine. Poți să alegi oricare din ele, eu voi dormi pe podea.

Râde cu poftă şi mă strânge lângă el.

— Dacă dormi pe podea, o să dorm şi eu pe podea. Dar asta ar însemna să risipim ocazia de a dormi într-un pat dublu şi foarte comod. Să spunem, numărul 3. (Se opreşte şi se întoarce spre mine, cu pretinsă politețe.) Poate că doamna preferă cabana numărul 2?

— Nu. Numărul 3 va fi absolut perfectă.

CAPITOLUL 14

Boarfă

În cabana 3 e un aer închis şi foarte cald. În vreme ce James ne adună „bagajele" de prin pădure, deschid o fereastră şi întind aşternutul pe patul dublu. Ar trebui să fiu stânjenită, dar nu sunt. Îmi face plăcere să-i pregătesc patul, la lumina lunii. Apoi încerc duşul şi constat că, în mod miraculos, presiunea este suficient de bună, cu toate că în multe din cabanele următoare ţevile fuseseră probabil topite de temperatura ridicată. Îmi scot hainele de pe mine şi le împăturesc ordonat, apoi intru sub duş şi deschid o cutie nouă de săpun Camay („Răsfăţaţi-vă oaspeţii cu Camay Roz, aromat cu parfum franţuzesc scump... cu cremă hidratantă de cea mai bună calitate în compoziţie" îmi amintesc clar cuvintele, pentru că sunaseră atât de tentant când le citisem pe cutie!) şi încep să mă săpunesc cu mare grijă, din cauza vânătăilor.

Sunetul duşului mă împiedică să-l aud când intră în baie, dar pe neaşteptate apar două mâini care mă spală şi un trup gol se lipeşte de al meu, un trup gol care miroase a praf de puşcă şi a transpiraţie. Mă întorc spre el şi râd când îi văd chipul încruntat încă, îl îmbrăţişez şi buzele noastre se unesc într-un sărut care aş vrea să nu se sfârşească niciodată, în timp ce apa ne curge în cap şi ne face să închidem ochii.

Când sunt aproape gata să-mi pierd respiraţia, mă trage de sub jetul de apă şi ne sărutăm

din nou, da data aceasta mai încet, în timp ce mâinile lui îmi rătăcesc pe trup şi dorinţa pune stăpânire pe mine cu valurile ei ameţitoare. Simt că nu mă mai pot ţine pe picioare.

— Te rog, James, încetează, altfel am să cad. Şi fii blând. Mă doare!

În penumbra băii, luminată doar de lună, ochii lui fuseseră doar două tăieturi înguste şi strălucitoare, dar acum se deschid larg, cu tandreţe şi amuzament.

— Iartă-mă Viv, nu eu sunt vinovat, ci mâinile mele. Pur şi simplu nu pot sta departe de tine, când de fapt ar trebui să mă spele. Uită-te şi tu cât sunt de jegos! Va trebui s-o faci tu în locul lor, fiindcă pe mine nu mă ascultă deloc.

Râd fericită şi-l trag sub duş.

— Bine, atunci. Dar să nu te aştepţi să fiu blândă! Ultima oară când am spălat pe cineva aveam vreo doisprezece ani, iar beneficiarul a fost un ponei. Apleacă-ţi faţa, o să încerc să nu-ţi bag prea mult clăbuc în ochi.

— Dacă-mi dai cu clăbuc în ochi, o să...

Mâinile mele îl împiedică să încheie propoziţia, căci încep să-i săpunească faţa, apoi părul şi coboară spre braţe şi piept, în timp ce el stă cu capul plecat şi se sprijină cu ambele mâini de ţeava de apă.

Mă opresc.

— De aici încolo, continui tu.

— Nici nu-mi trece prin minte! Şi fă-o cum trebuie. Nu se ştie niciodată când izbucneşte un alt război mondial, iar tu vei fi obligată să devii infirmieră. Poţi foarte bine să înveţi de pe-acum să speli un bărbat. Aoleu! Ce săpunul naibii mai e şi ăsta? Miros precum Cleopatra!

— E un săpun foarte bun. Are în el parfum franţuzesc scump, scrie pe cutie. Şi să ştii că miroşi delicios, mult mai bine decât cu aroma de praf de puşcă dinainte.

— Bine, bine, acceptă el râzând. Dă-i înainte, dar grăbeşte-te.

Mă aplec şi continui să-l săpunesc, dar nu trece niciun minut şi suntem din nou unul în braţele celuilalt, sub duş, cu trupurile alunecoase de la clăbuc şi apă. James închide duşul, mă ia în braţe şi mă scoate din cabină şi începe să mă usuce cu mişcări lente, folosind un prosop pufos de bumbac. Stau nemişcată, sprijinită de braţul lui liber şi savurez îndelung fiecare senzaţie. După aceea iau la rândul meu un prosop şi-l usuc şi-n timpul ăsta ne gândim amândoi că e o prostie să prelungim la nesfârşit aşteptarea, aşa că mă ia în braţe, mă poartă până în dormitor şi mă întinde pe pat. Îi urmăresc printre gene trupul zvelt în timp ce trage perdelele şi încuie uşa. Apoi vine şi se întinde pe pat, lângă mine.

Mâinile şi gura lui se mişcă lent, lăsând în urma lor şiruri de mici descărcări electrice, trupul pe care-l strâng în braţe se mişcă cu o violenţă plină de tandreţe.

După aceea, îmi spune că am ţipat când am ajuns în momentul culminant. Nici nu mi-am dat seama de asta. N-am simţit decât prăbuşirea într-un hău de o dulceaţă pătrunzătoare şi mi-am înfipt unghiile în coapsele lui ca să mă asigur că îl iau cu mine. Îmi şopteşte somnoros vorbe tandre, mă sărută, apoi îşi îndepărtează trupul de al meu şi adoarme în aceeaşi clipă, iar eu stau cu faţa în sus şi privesc ţintă întunericul roşiatic din cameră şi-i ascult respiraţia.

Niciodată până acum n-am făcut cu adevărat dragoste, cu tot trupul şi cu toată inima mea. Cu Derek fusese dulce şi copilăresc, iar Kurt îmi oferise o satisfacţie rece şi detaşată. Abia acum îmi dau seama ce înseamnă să faci dragoste.

Cred că ştiu de ce m-am dăruit atât de deplin bărbatului ăstuia, cum de am fost

capabilă să ajung în pat cu un om pe care l-am cunoscut cu doar şase ore în urmă. Pe lângă emoţiile pe care mi le provocaseră privirile lui, felul autoritar de a se purta, masculinitatea profundă, el apăruse ca din senin, precum prinţul din basme şi mă salvase din ghearele balaurului. Dacă n-ar fi fost el, acum zăceam moartă, după Dumnezeu ştie câte suferinţe îndurate. Ar fi putut foarte bine să-şi schimbe roata şi să plece mai departe ori, în momentul primejdiei, să-şi salveze propria piele. Dar el îmi apărase viaţa ca şi cum ar fi fost vorba de a lui. Iar după aceea, când balaurul era mort, îmi luase trupul drept recompensă. Ştiu că peste doar câteva ore îşi va vedea de drum – fără proteste iubitoare, fără explicaţii sau scuze. Şi că aşa se va termina totul. Pentru totdeauna.

Tuturor femeilor le place să fie întrucâtva violate. Le place să fie luate în stăpânire. Tocmai brutalitatea tandră cu care îmi stăpânise trupul îndurerat făcuse ca actul de iubire să fie atât de copleşitor de minunat. Asta, precum şi reacţiile nervilor complet relaxaţi după dispariţia tensiunii şi pericolului, căldura recunoştinţei, sentimentele fireşti ale femeii pentru eroul ei. Nu simt nici regret, nici ruşine. Noaptea aceasta poate să lase urme de neşters asupra mea – nu în ultimul rând faptul că s-ar putea ca niciun bărbat să mă poate satisface vreodată. Însă oricare vor fi problemele mele, el nu va afla niciodată despre ele. Nu mă voi agăţa de el, încercând să repet ceea ce am trăit în noaptea asta. Mă voi feri din calea lui, îl voi lăsa să meargă pe drumul lui, pe care va întâlni atâtea alte femei, nenumărate alte femei, care îi vor oferi probabil, din punct de vedere fizic, la fel de multă plăcere ca şi mine. Nu-mi pasă, sau cel puţin îmi spun că n-ar trebui să-mi pese deloc, fiindcă niciuna din ele nu-l va avea

vreodată în întregime, nu-l va avea mai mult decât îl am eu în clipele astea. Cât timp voi trăi, voi fi recunoscătoare că l-am întâlnit, că am fost a lui. Şi-mi voi aminti de el pentru totdeauna, ca de întruchiparea fără cusur a tot ceea ce eu doresc şi aştept de la un bărbat.

Până unde merge prostia omului? Ce era de dramatizat în legătură cu fiinţa asta goală care doarme lângă mine? E doar un agent, un profesionist care şi-a făcut meseria. Un om antrenat să tragă cu arma, să omoare. Ce era atât de nemaipomenit în asta? Curajos, puternic, crud cu femeile – acestea sunt calităţile necesare unei asemenea meserii, pentru ele era plătit. E doar un soi de spion, un spion care m-a iubit. Ei, nu chiar m-a iubit, s-a culcat doar cu mine. De ce să-l transform în eroul meu, de ce să jur că nu-l voi uita niciodată? Simt brusc impulsul să-l trezesc şi să-l întreb: „Poţi fi blând?" „Poţi fi bun?"

Mă întorc pe o parte. Doarme adânc, respirând liniştit cu capul aşezat pe braţul stâng îndoit, cu cel drept vârât sub pernă. Luna iese din nou dintre nori. Lumina ei se filtrează roşiatică prin perdele, amestecând dâre sângerii în umbrele întunecate ale încăperii. Mă aplec asupra lui şi-i inspir profund masculinitatea, dorindu-mi să-l ating, să-mi plimb încet mâna de-a lungul spatelui bronzat până în locul unde cafeniul devine brusc alb.

După ce îl privesc îndelung, mă întind la loc. Da, era exact aşa cum mă gândisem eu că este, omul pe care l-aş iubi fără rezerve.

Perdelele roşii de la fereastra din fundul camerei se mişcă uşor. Le privesc cu ochii întredeschişi, grei de somn şi mă întreb de ce. Afară, vântul a încetat să mai bată şi nu se aude niciun sunet. Îmi întorc alene privirea şi constat că perdelele de la geamul de deasupra patului

nostru sunt nemişcate. Poate că a fost o briză uşoară, dinspre lac. Pentru Dumnezeu, Viv, haide, dormi odată!

Chiar atunci, dinspre peretele opus se aude un sunet sec de pânză sfâşiată şi văd perdeaua ruptă în două bucăţi ce atârnă în lături. Între ele, o faţă lătăreaţă şi gălbuie, ca de nap, lucind palid în lumina lunii, se uită la noi prin ferestrele întredeschise.

N-am ştiut niciodată că ţi se poate ridica părul în vârful capului, am crezut că e doar o metaforă inventată de scriitori, dar acum aud clar ceva foşnind pe pernă în jurul urechilor şi simt aerul răcoros al nopţii pe pielea capului. „Vreau să ţip, dar nu pot". „Simt cum îmi îngheaţă picioarele". „Nu-mi pot mişca nici mâinile, nici picioarele". Până acum am crezut că toate astea sunt şi ele ficţiune. Dar nu sunt. Stau nemişcată şi mă holbez, înregistrându-mi senzaţiile fizice – până şi faptul că ochii îmi sunt atât de larg deschişi, că mă dor. Sunt – o altă expresie livrescă! – încremenită de spaimă, împietrită de spaimă.

Chipul din deschizătura ferestrei rânjeşte sau poate are doar dinţii dezveliţi, precum ai unui animal, din cauza efortului. Lumina lunii i se răsfrânge pe dinţi, în ochi şi pe creştetul lipsit complet de păr, făcându-l să semene cu desenul stângaci al unui copil.

Fantoma ocoleşte neauzit cabana şi se opreşte privind înăuntru, prin celălalt geam. Vede patul cu aşternut alb şi cele două capete apropiate de pe pernă. Cu mişcări lente, dureroase, ridică o mână în care văd lucind ţeava unui pistol, o duce până deasupra capului şi izbeşte cu stângăcie în jos, în sticla geamului.

Sunetul mă eliberează din starea de încremenire. Ţip şi-mi duc mâna în lături, dar zgomotul de sticlă spartă l-a trezit şi pe el.

Poate că deja ținteа şi eu i-am mişcat brațul. Aud două bubuituri consecutive de armă, gloanțele înfigându-se în perete deasupra capului meu, o altă împuşcătură care spulberă o bucată de geam. Chipul fantomatic se face nevăzut.

— Eşti bine, Viv? mă întreabă el cu disperare în glas.

Vede că n-am nimic şi nu mai aşteaptă răspunsul. Patul se înclină în partea lui şi imediat după aceea o fâşie lată de lumină pătrunde prin uşa deschisă. Aleargă atât de uşor, încât nu-i aud paşii pe pardoseala de ciment a garajului descoperit, în schimb mi-l închipui lipindu-şi spatele de zid şi trecând de colțul clădirii. Rămân în aceeaşi poziție şi mă holbez înspăimântată – o altă exprimare livrescă, dar cât de fidelă! – la rămăşițele geamului spart şi-mi amintesc de capul oribil, gălbui ca un nap, care aparținea probabil unei fantome.

James se întoarce, dar nu scoate o vorbă. Primul lucru pe care-l face e să-mi aducă un pahar cu apă. Acțiunea asta prozaică, primul gest pe care-l face un părinte atunci când copilul său are un coşmar, aduce înapoi camera şi formele ei familiare din peştera roşiatică cu fantome şi pistoale. După aceea ia un prosop din baie, se suie pe un sacun şi-l fixează pe cadrul din lemn al ferestrei sparte.

Devin brusc conştientă de felul cum muşchii trupului gol i se contractă şi se relaxează sub piele şi mă amuz spunându-mi că un bărbat fără haine pe el, care în loc să facă dragoste se mişcă de colo-colo prin cameră făcând mici treburi casnice, e grozav de caraghios. Îmi înăbuş râsul şi-i spun:

— James, să nu te îngraşi niciodată.

Terminând de fixat prosopul, coboară de pe scaun şi-mi răspunde absent:

— Da, bine. Omul nu trebuie să se îngraşe niciodată.

Aşează scaunul la locul lui, în spatele mesei şi ia pistolul pe care-l lăsase la întoarcere pe masă. Îl examinează, se duce la locul unde-şi aşezase hainele, scoate un încărcător plin şi-l înlocuieşte pe cel gol, apoi vine lângă pat şi bagă arma sub pernă.

Acum îmi dau seama de ce dormea aşa, cu mâna dreaptă sub pernă. Îmi închipui că doarme întotdeauna aşa şi-mi spun că viaţa lui seamănă cu cea a unui pompier, care trebuie să fie mereu gata să răspundă la chemare. Şi-mi mai spun cât e de neobişnuit ca pericolul să facă parte din munca ta de zi cu zi.

Vine şi se aşează pe marginea patului, lângă mine. În lumina slabă, chipul lui arată extenuat şi oarecum încremenit, ca şi cum ar fi trecut printr-un şoc. Încearcă să surâdă, dar muşchii încordaţi nu-i permit, aşa că nu reuşeşte decât o tentativă silită de zâmbet.

— Era din nou cât pe ce să fim omorâţi. Îmi pare rău, Viv. Cred că mi-am cam pierdut din abilităţi. Dacă o continui aşa, până la urmă am să dau de necaz. Când maşina s-a scufundat în lac, îţi aminteşti că o bucată din acoperiş şi din fereastra din spate au rămas la suprafaţă? Ei bine, era evident că în colţul acela a rămas aer suficient. Am fost idiot că nu mi-am dat seama de asta! Individul ăla, Sluggsy, n-a trebuit decât să spargă geamul din spate şi să înoate până la mal. L-am nimerit de mai multe ori, aşa că probabil i-a fost grozav de greu s-o facă, dar până la urmă se vede că a reuşit. Şi a ajuns la cabana noastră... La ora asta puteam fi morţi amândoi. Dimineaţă, când te trezeşti, să nu te duci în spatele cabanei. Nu-i o privelişte prea plăcută. Oricum, te rog încă o dată să mă ierţi, Viv.

N-ar fi trebuit cu niciun chip să se întâmple aşa ceva.

Ies din pat şi îl cuprind cu ambele braţe. Are trupul rece. Îl lipesc de mine şi-l sărut.

— Nu vorbi prostii, James. Dacă nu eram eu, n-ai fi intrat nici tu în mizeria asta. Şi unde aş fi fost acum dacă nu veneai tu? Nu eram doar moartă, ci şi dispărută pe fundul lacului, de câteva ore bune. Singura ta problemă este că n-ai dormit destul. Şi ţi-e frig. Vino în pat lângă mine, o să te încălzesc.

Mă ridic şi-l trag şi pe el în picioare. Îşi întinde amândouă mâinile şi-mi lipeşte strâns trupul de al lui. Mă ţine aşa o vreme, nemişcată, şi simt cum corpul i se încălzeşte treptat de la al meu. După aceea mă ridică în braţe şi mă lasă cu grijă pe pat. Şi mă ia din nou cu brutalitate, aproape cu cruzime şi iarăşi aud ţipătul pe care-l scoate cineva care nu sunt eu şi apoi rămânem nemişcaţi, îi simt bătăile inimii lovind în sânul meu şi-mi dau seama că mâna mea dreaptă e încleştată în părul lui.

Îmi desfac degetele şi-l iau de mână şi-l întreb:

— James, ce e o boarfă?

— De ce?

— Îţi răspund după ce-mi spui.

Râde somnoros.

— În limbajul gangsterilor şi puşcăriaşilor, înseamnă târfă.

— Îmi închipuisem eu că e aşa ceva. Mizerabilii ăia doi mi-au tot spus astfel. Şi presupun că au cam avut dreptate.

— În niciun caz!

— Îmi promiţi că nu mă consideri o boarfă?

— Îţi promit. Eşti doar o puicuţă adorabilă. Iar eu sunt în limbă după tine.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă a fi nebun după o fată. Acum, destul cu întrebările. La culcare!

Mă sărută dulce şi se întoarce pe-o parte. Îmi curbez trupul după al lui, lipindu-mă de spatele şi de coapsele lui.

— Ăsta-i un mod foarte plăcut de a dormi – precum lingurile într-un sertar. Noapte bună, James.

— Noapte bună, scumpă Viv.

CAPITOLUL 15

Scris în inima mea

Sunt ultimele cuvinte pe care mi le spune. Când mă trezesc dimineață, constat că plecase deja. Rămăsese doar adâncitura în saltea, pe locul unde dormise şi mirosul lui impregnat în pernă. Sar din pat şi alerg la fereastră, ca să mă asigur. Maşina cea gri nu mai era la locul ei.

E o zi frumoasă, dar a căzut rouă multă. Îi văd urmele paşilor pe iarba udă, ducând spre locul unde îşi lăsase maşina. Un graur zboară ciripind pe deasupra luminişului. Dintre copaci îi răspunde chemarea înăbuşită a unei turturele.

Ruinele motelului sunt negre şi hidoase. Din rămăşiţele clădirii principale continuă să se ridice, în aerul nemişcat, un fir fantomatic de fum. Mă întorc în cabană, fac un duş şi încep să-mi strâng cu mişcări vioaie lucrurile în cei doi coburi. Atunci observ scrisoarea lăsată pe măsuța de toaletă, mă aşed pe pat şi o citesc.

E scrisă pe o foaie cu antetul motelului, iar scrisul e citeț şi regulat. Observ că a folosit un stilou adevărat, nu un pix.

„Dragă Viv,

Probabil că va trebui să arăți poliţiştilor scrisoarea asta, aşa că voi adopta tonul adecvat. Plec la Glens Falls,

unde voi raporta situația la poliție, după ce voi solicita o patrulă de la circulație care să pornească imediat spre tine. De asemenea, voi lua legătura cu cei de la Washington, care vor repartiza cu siguranță cazul biroului lor din Albany. Îmi voi folosi toată influența ca să mă asigur că nu vei fi sâcâită prea mult şi că te vor lăsa să pleci după ce le dai declarația. Cei de la Glens Falls vor cunoaşte traseul pe care mă deplasez şi numărul de înmatriculare al maşinii, în aşa fel încât să mă poată găsi oriunde mă aflu dacă ai nevoie de ajutor sau dacă vor ei să afle ceva în plus de la mine. N-ai să-ți poți lua micul dejun, aşa că o să-ți trimit prin echipajul de la circulație un termos cu cafea şi sandvişuri ca să supraviețuieşti până se încheie procedurile. Aş fi vrut foarte mult să mai rămân cu tine, chiar şi numai pentru a-l vedea pe domnul Sanguinetti. Îmi închipui că a şters-o la Albany imediat ce a văzut că nu primeşte nicio veste de la băieții lui cei întreprinzători şi că de-acolo a luat primul avion spre Mexic. Le voi spune celor de la Washington bănuiala mea şi, dacă se mişcă repede, s-ar putea să pună mâna pe el. Pentru fapta lui poate primi o condamnare pe viață, „până la sfântu' aşteaptă" sau „până s-o sfârşi rozarul", în limbajul pe care nu demult l-am învățat amândoi. Şi acum fii atentă. Tu, şi într-o oarecare măsură eu, am ajutat compania de asigurări să economisească pe puțin o jumătate de milion de dolari, iar pentru asta vor plăti o recompensă substanțială. În munca pe care o fac, regulamentele îmi interzic cu strictețe să primesc recompense, aşa

că destinatarul nici nu intră în discuție, fie şi doar pentru faptul că tu ai dus greul celor întâmplate, deci tu eşti eroina. Aşadar, mă voi ocupa personal şi mă voi asigura că respectiva companie va proceda în mod corect. Şi încă ceva: nu m-ar surprinde deloc să aflu că unul sau chiar amândoi criminalii aceia erau căutați de poliție şi că se oferă recompensă pentru prinderea lor. Mă voi ocupa şi de asta. În privința viitorului, te rog să conduci cu atenție tot restul drumului. Şi să nu ai coşmaruri. Lucruri de genul acesta nu se întâmplă prea des. Consideră că totul a fost doar un accident grav de motocicletă, din care ai avut norocul să scapi. Şi te mai rog să rămâi la fel de minunată ca acum. Dacă doreşti vreodată să mă vezi sau ai nevoie de ajutor, mă poți contacta prin scrisoare sau telegramă, dar nu telefonic, la adresa: Ministerul Apărării, Storey's Gate, Londra, SW1.

Al tău pentru totdeauna,
J.B.

P.S. Presiunea din cauciucurile tale e prea mare pentru şoselele din sud. Aminteşte-ți să o reglezi după ce pleci de-acolo.

P.P.S. Încearcă Guerlain, «Fleurs des Alpes» în loc de Camay!"

Aud huruitul motocicletelor care se apropie pe şosea. Când se opresc, dau drumul unui vaiet scurt de sirenă ca să anunțe cine sunt. Pun scrisoarea în buzunarul interior al salopetei, trag fermoarul până sus şi ies afară să întâmpin Legea.

Sunt doi agenți din poliția statală, isteți, tineri şi foarte drăguți. Aproape uitasem că există astfel de oameni. Mă salută politicoşi, de parcă aş fi membru al Casei regale.

— Domnişoara Vivienne Michel?

Cel mai mare în grad, un locotenent, se apropie de mine în timp de partenerul lui vorbeşte înfundat în aparatul de emisie-recepție, anunțându-şi sosirea.

— Da.

— Sunt locotenentul Morrow. Am auzit că ați avut ceva necazuri azi-noapte, spune el şi face cu mâna înmănuşată un gest spre ruine. Se pare că am auzit corect.

— Ah, nu mare lucru, spun disprețuitor. În lac este o maşină cu un cadavru în ea şi un alt cadavru în spatele cabanei numărul 3.

— Da, domnişoară.

În vocea lui se simte dezaprobare pentru uşurința cu care abordez situația. Se întoarce spre partenerul lui, care pusese aparatul de emisie-recepție înapoi în geanta de umăr.

— O'Donnell, vrei să arunci o privire în jur?

— Sigur, amice, răspunde acesta vesel şi o porneşte spre lac.

Locotenentul scoate din portbagajul motocicletei un pachet frumos ambalat.

— Ei bine, haideți să intrăm undeva şi să ne aşezăm, domnişoară Michel. V-am adus câte ceva pentru micul dejun. Mă tem că sunt doar gogoşi şi cafea. Vă convine?

Îmi întinde pachetul, iar eu îl răsplătesc cu un zâmbet fermecător.

— E grozav de amabil din partea dumneavoastră. Sunt moartă de foame. Pe malul lacului sunt nişte bănci; putem alege una de pe care să nu se vadă maşina scufundată.

Îl conduc peste pajişte şi ne aşezăm. Îşi scoate cascheta din cap, ia din buzunar un stilou şi un carneţel şi se preface că-şi revizuieşte notiţele, ca să-mi dea timp să atac prima gogoaşă.

După un timp ridică ochii şi zâmbeşte pentru prima oară.

— Vă rog să nu vă faceţi griji pentru discuţia noastră, domnişoară. Nu vă iau o declaraţie. O să v-o ia căpitanul însuşi, trebuie să ajungă dintr-un moment într-altul. Când am primit apelul de urgenţă, nu mi s-au dat decât câteva date sumare. Dar mă îngrijorează mai mult faptul că aparatul meu de emisie-recepţie n-a mai tăcut o clipă de atunci încoace. A trebuit să mă târăsc precum melcul tot drumul de pe Autostrada 9, ca să pot asculta noutăţile primite prin staţie – că biroul FBI din Albany se interesează de caz şi că până şi cei de la Washington sunt cu ochii pe noi. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată una ca asta până acum. Ei bine, domnişoară, nu-mi puteţi explica dumneavoastră cum se face că tipii de la Washington s-au amestecat într-un caz care abia ce a fost raportat la Glens Falls?

Candoarea cu care mă abordează mă face să zâmbesc. Aproape că-l aud strigându-i lui O'Donnell în timp ce se îndreptau încoace pe motocicletele lor: „La naiba, îndată o să-l avem şi pe Jack Kennedy pe urmele noastre!"

— Ei bine, în întâmplarea de azi-noapte e implicat un bărbat pe nume James Bond. El m-a salvat şi i-a împuşcat pe cei doi răufăcători. E un soi de agent englez, de la Serviciile Secrete sau cam aşa ceva. Venea de la Toronto cu maşina şi se îndrepta spre Washington ca să raporteze un caz, a avut o

pană de cauciuc şi s-a oprit la motel. Dacă nu se oprea, la ora asta aş fi fost moartă. În orice caz, bănuiesc că trebuie să fie o persoană destul de importantă. Mi-a spus că doreşte să se asigure că acest domn Sanguinetti nu scapă fugind în Mexic ori în altă parte. Cam asta e tot ce ştiu despre el, cu excepţia faptului că... că e un om nemaipomenit.

Locotenentul mă priveşte cu simpatie.

— Aşa cred şi eu, domnişoară, dacă a reuşit să vă scape dintr-o asemenea încurcătură. Dar sunt sigur că are legături în FBI, fiindcă tipii ăia nu se amestecă prea des în cazurile locale, doar dacă li se solicită ajutorul sau dacă respectivul caz are implicaţii la nivel federal.

În depărtare răsună vaierul ascuţit al sirenelor. Locotenentul Morrow se ridică în picioare şi-şi pune cascheta pe cap.

— Vă mulţumesc, domnişoară. Mi-am satisfăcut curiozitatea. De acum încolo va prelua căpitanul cercetările, dar nu vă faceţi griji, e un tip cumsecade.

O'Donnell se apropie de noi.

— Vă rog să ne scuzaţi, domnişoară.

Locotenentul se îndepărtează împreună cu O'Donnell, ascultându-i raportul, iar eu îmi termin cafeaua şi-o pornesc încet în urma lor, cu gândul la Thunderbirdul gri care se îndrepta spre sud înghiţind un kilometru după altul şi la mâinile bronzate de pe volan.

Pe şosea îşi face apariţia un echipaj impresionant: un automobil de teren încărcat cu soldaţi din trupele speciale, o ambulanţă, două maşini de poliţie şi un camion de la descarcerări, care porneşte spre malul lacului peste pajiştea înnegrită de foc. Fiecare ştie foarte bine ce are de făcut şi în scurt

timp locul mişună de siluete înbrăcate în verde-oliv şi în bleumarin.

Bărbatul solid care se apropie de mine urmat de un ofiţer tânăr care se dovedeşte a fi stenograf, arată întru totul ca un căpitan-detectiv din filme – mişcări calme şi echilibrate, chip amabil, privire inteligentă şi concentrată.

— Domnişoara Michel? întreabă el întinzându-mi mâna. Sunt căpitanul Stonor, de la poliţia din Glens Falls. Vreţi să mergem undeva unde să putem sta de vorbă? Într-una din cabane sau poate preferaţi să stăm în aer liber?

— Dacă nu vă supăraţi, mi-a cam ajuns cu cabanele. Haideţi să stăm acolo, la masa unde mi-am luat micul dejun. Şi, pentru că tot a venit vorba, vă mulţumesc mult pentru gestul prevăzător. Muream de foame.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, îmi răspunde căpitanul cu o lucire îngheţată în priviri. Prietenul dumneavoastră englez, comandantul Bond, ne-a rugat să facem asta... pe lângă alte câteva lucruri.

Aşadar era comandant! Era singurul grad militar al cărui nume îmi plăcea cum sună. Firește că l-a cam călcat pe bătături pe căpitan – un englez cu atâta autoritate, ca să nu mai pomenin de CIA şi FBI! Nimic nu-i irită mai mult pe poliţiştii locali, aşa că decid să mă port cu toată diplomaţia de care sunt capabilă.

Ne aşezăm şi, după preliminariile impuse de procedura legală, îmi cere să-i istorisesc totul.

Durează vreo două ore bune, căci sunt întreruptă ba de întrebările căpitanului, ba de oamenii lui care vin din când în când şi-i raportează câte ceva în şoaptă aspră, la

ureche. Când se termină totul, sunt epuizată. Se aduc cafea şi ţigări pentru mine („Nu în timpul serviciului, mulţumesc mult, domnişoară Michel"), stenograful este trimis de-acolo şi, în sfârşit, ne relaxăm. Căpitanul Stonor îl cheamă pe locotenentul Morrow şi-i cere să transmită un raport preliminar la sediu, iar eu privesc epava berlinei negre care fusese ridicată pe deasupra stâncii şi e trasă acum peste pajişte, spre şosea. Ambulanţa trage lângă ea, îi văd scoţând cu grijă o formă omenească dinăuntru şi aşezând-o pe iarbă. Îmi întorc capul în partea opusă. E Horror! Îmi amintesc din nou ochii aceia reci, cu luciri roşiatice. Îi simt mâinile lovindu-mă. Oare s-a întâmplat cu adevărat?

Îl aud pe căpitan spunând:

— Şi trimite imediat cópii la Albany şi Washington, bine?

Apoi se întoarce şi se aşează în faţa mea. Mă priveşte cu bunătate şi-mi spune câteva vorbe de laudă. Îl privesc cu recunoştinţă să-i spun că nu le merit, apoi îl întreb când pot pleca.

Căpitanul Stonor nu-mi răspunde imediat, ci îşi scoate chipiul de pe cap cu o mişcare încetă şi-l pune pe masă. Gestul care anunţă armistiţiul, copie perfectă a celui făcut de locotenent, mă face să zâmbesc în sinea mea. Apoi scotoceşte prin buzunare, de unde scoate un pachet de ţigări şi o brichetă. Îmi oferă una, apoi o aprinde pe a lui. Îmi zâmbeşte şi e primul lui zâmbet neoficial.

— Misiunea mea s-a încheiat, domnişoară Michel, spune el aşezându-se mai comod, picior peste picior, cu spatele sprijinit de speteaza băncii.

Imaginea lui se modifică brusc şi acum arată ca un bărbat obişnuit între două vârste, un familist deprins să facă totul pe tihnă. Trage îndelung din ţigară şi urmăreşte cum se împrăştie fumul în jur.

— Poţi pleca oricând doreşti, domnişoară Michel. Prietenul dumitale, comandantul Bond, a insistat să fii sâcâită cât mai puţin posibil cu procedurile legale. Mă bucur să-i pot face acest serviciu, şi dumitale la fel. Şi, adaugă el cu un zâmbet neaşteptat de subtil şi de ironic, nu era deloc nevoie ca tipii de la Washington să insiste şi ei în privinţa asta. Ai fost o fată curajoasă. Te-ai trezit implicată într-un delict oribil şi te-ai purtat aşa cum mi-aş dori să se poarte şi copiii mei într-o asemenea situaţie. Criminalii ăştia doi erau amândoi căutaţi de poliţie, aşa că voi completa în numele dumitale formularele pentru răscumpărare. Cât despre compania de asigurări, sunt convins că se va arăta generoasă. I-am arestat pe cei doi Phancey sub acuzaţia preliminară de conspiraţie în vederea fraudei, dar acest domn Sanguinetti a şters-o deja, aşa cum sugera şi comandantul Bond azi-dimineaţă. Am contactat poliţia din Troy, aşa cum am fi procedat şi în mod normal şi angrenajul poliţienesc s-a pus deja în mişcare pentru prinderea lui. Dacă reuşim să-l prindem, e posibil să avem nevoie de mărturia dumitale în instanţă, ca participant direct la cele întâmplate. Statul îţi va plăti cheltuielile de deplasare, oriunde te-ai afla, vei fi găzduită în mod corespunzător şi apoi transportată înapoi. Toate astea sunt proceduri obişnuite ale activităţii noastre şi vor decurge de la sine, dar nu le consider suficiente pentru a încheia cazul aşa cum îmi doresc. Îţi spun asta pentru că

nu mai sunt în timpul serviciului şi putem vorbi, ca să zic aşa, ca de la om la om.

Se opreşte şi mă priveşte atent cu ochii lui albaştri, inteligenți. Mă străduiesc să-mi compun un chip cât mai nonşalant, dar mă întreb ce urmează.

— Acest comandant Bond ți-a lăsat cumva nişte instrucțiuni, vreo scrisoare? Mi-a spus că te-a lăsat dormind când a plecat, dimineața asta, devreme, în jur de ora şase şi n-a vrut să-ți tulbure somnul. A procedat corect, desigur, dar... dar asta dovedeşte că dumneata şi comandantul Bond ați împărțit aceeaşi cabană. E foarte firesc, în circumstanțele date, sunt convins că n-ai vrut să rămâi singură după toate câte s-au întâmplat. Atâta doar că-mi pare un rămas-bun cam abrupt, după o noapte agitată ca asta. Sper că n-ai avut probleme cu el? N-a încercat să... să se destindă cu tine, dacă înțelegi ce vreau să spun?

Îşi cere iertare din priviri, dar nu-şi dezlipeşte ochii de ai mei. Roşesc de furie şi-i răspund aspru:

— Bineînțeles că nu, căpitane. Şi, da, mi-a lăsat o scrisoare. Una cât de poate de decentă şi sinceră. N-am pomenit despre ea, pentru că nu adaugă nimic la cele pe care le ştiți deja.

Trag în jos fermoarul salopetei ca să scot scrisoarea, roşind şi mai rău. Să-l ia naiba pe omul ăsta!

Căpitanul ia scrisoarea, o citeşte şi mi-o dă înapoi.

— O scrisoare foarte drăguță. Şi scrisă pe un ton adecvat, desigur. Doar aluzia despre săpun n-am prea priceput-o.

— E doar o glumă legată de săpunul motelului, i-o retez scurt. Mi-a spus că are un parfum prea puternic.

— Înțeleg. Da, desigur. Ei bine, domnișoară Michel, atunci totul e în regulă. Îmi îngădui acum să-ți spun ceva personal, să-ți vorbesc ca și cum ai fi fata mea? Știi foarte bine că mi-ai putea fi fiică, ba chiar nepoată, dacă începeam destul de devreme.

— Sigur că da, vă ascult.

Căpitanul Stonor scoate o altă țigară și o aprinde.

— Ei bine, domnișoară, comandantul Bond are dreptate în scrisoarea dumnealui. Încercarea prin care-ai trecut poate fi considerată echivalentul unui accident grav de motocicletă și nu trebuie să ai coșmaruri din pricina ei. Dar e mai mult decât atât. Ai fost implicată din senin, ca să spun așa, și într-un mod violent, în lumea subterană a criminalității, o lume care-și duce existența în paralel cu a noastră și despre care ai aflat din ziare și din filme. Și, la fel ca și în filme, polițistul a salvat fecioara din mâinile răufăcătorilor. Te rog să nu mă înțelegi greșit, domnișoară Michel, îmi cere el aplecându-se peste masă și privindu-mă țintă în ochi, și dacă bat câmpii încearcă să uiți ce-am spus. Dar ar fi cu neputință să nu faci un erou din polițistul care te-a salvat, poate chiar să alcătuiești în mintea dumitale, după asemănarea lui, imaginea omului pe care-l cauți, alături de care vrei să rămâi toată viața. Motivul pentru care m-am apucat să-ți spun toate astea e că evenimentele violente de felul celui prin care ai trecut lasă în urma lor cicatrici, sunt un șoc cumplit pentru orice om obișnuit. Cu atât mai mult pentru o persoană tânără, așa cum ești dumneata. Ei bine, eu cred, și am toate motivele s-o cred datorită rapoartelor primite de la subalternii mei, că noaptea trecută ai

avut relații intime cu comandantul Bond. Descifrarea unor astfel de indicii este, mă tem, una din îndatoririle neplăcute ale muncii noastre. Nu vreau să-mi bag nasul în asemenea chestiuni personale, care nu mă privesc deloc, dar ar fi absolut firesc şi aproape inevitabil să-ți fi dăruit inima, ori măcar o parte din ea, acestui tânăr şi arătos agent englez care ți-a salvat viața. Cel puțin, cam în felul ăsta se petrec lucrurile în filme şi-n romane, nu-i aşa? De ce n-ar fi la fel şi în viața reală?

Mă priveşte cu un zâmbet părintesc, agrementat cu o doză considerabilă de ironie. Mă foiesc nerăbdătoare, aşteptând să-şi încheie odată predica stupidă, dornică să mă văd pornită la drum.

— O să închei foarte scurt, domnişoară Michel. Ştiu că mă consideri foarte impertinent dar, cum am ajuns să încărunțesc în poliție, am devenit interesat de ceea ce numesc asistență post-traumatică în cazuri precum cel al dumitale, mai ales atunci când supraviețuitorul este tânăr şi a fost la un pas să fie omorât. Aşa că o să-ți mai spun un singur lucru dacă-mi îngădui şi după aceea o să-ți urez numai noroc şi călătorie bună pe jucăria aia a dumitale pe două roți.

Ochii căpitanului Stonor continuă să privească într-ai mei, dar par cumva împăienjeniți. Ştiu că tot ceea ce are să-mi spună porneşte din inimă şi sunt conştientă că un asemenea lucru se întâmplă rareori între două generații, între adulți şi copii. Am renunțat la dorința de a scăpa cât mai repede şi i-am acordat toată atenția.

— Vezi dumneata, domnişoară Michel, în această lume subterană, pe acest câmp de bătălie unde se desfăşoară lupta continuă

dintre polițiști și delicvenți sau dintre spioni și contra-spioni, are loc o confruntare între două armate bine instruite – una luptând de partea legii și a principiilor binelui, promovate de țara ei, și cealaltă aparținând dușmanilor declarați ai acestor lucruri.

Am senzația că acum căpitanul Stonor vorbește mai mult pentru sine, că recită ceva, ceva în care crede cu tărie și rostit cu ocazia vreunui discurs sau a unui interviu în ziare.

— În eșaloanele superioare ale acestor forțe, printre cei mai duri dintre profesionoști, persoanele implicate au o particularitate anume, comună ambelor categorii – și celei a prietenilor, și celei a dușmanilor.

Ochii întredeschiși ai căpitanului coboară încet spre tăblia de lemn a mesei, ca pentru a sublinia cele spuse, apoi se ridică arzând de revoltă.

— Cei mai buni dintre gangsteri, agenți FBI, spioni sau contraspioni sunt cu toții niște ucigași cu sânge rece, inimă de gheață, duri și plini de cruzime, domnișoară Michel. Da, chiar și „cei buni", opusul „celor răi". Așa trebuie să fie, altfel n-ar supraviețui. Mă înțelegi?

Ochii căpitanului se limpezesc din nou și privesc într-ai mei cu o insistență prietenoasă care mă impresionează dar, recunosc cu rușine, nu-mi ajunge la inimă.

— Am discutat cu cei de la Washington și am aflat câte ceva despre performanțele extraordinare ale comandantului Bond în meseria sa, așa că mesajul cu care aș dori să închei, draga mea, este următorul: ferește-te de toți oamenii aceștia! Nu sunt potriviți pentru dumneata, fie că se numesc James Bond ori Sluggsy Morant. Amândoi, ca și mulți alții,

aparţin junglei subterane în care te-ai rătăcit vreme de câteva ceasuri şi din care ai avut norocul să scapi. Aşa că nu îţi îngădui să ai vise plăcute în legătură cu unul dintre ei şi coşmaruri din pricina celuilalt. Ei sunt, pur şi simplu, oameni diferiţi de cei ca tine, aparţin unei alte specii. Precum şoimii şi porumbiţele, dacă îmi scuzi comparaţia. Mă înţelegi?

Expresia întipărită pe chipul meu nu putea fi mai receptivă.

— Bine, atunci să mergem.

Se ridică în picioare şi îl urmez. Nu ştiu ce să-i spun. Îmi amintesc de reacţia mea atunci când James Bond a apărut pe pragul uşii motelului – „Oh, doamne, e încă unul de-al lor!". Dar îmi amintesc apoi zâmbetul lui, sărutările, felul cum m-a ţinut în braţe. Păşesc supusă alături de bărbatul acesta masiv care emană ocrotire şi care mi-a împărtăşit sincer gândurile lui bine intenţionate, dar nu mă pot gândi la altceva decât că-mi doresc o masă copioasă şi câteva ceasuri de somn zdravăn, la cel puţin două sute de kilometri distanţă de Complexul turistic pentru automobilişti Dreamy Pines.

Până când reuşesc să pornesc la drum, se face ora douăsprezece. Căpitanul mi-a spus că o să am o mulţime de necazuri cu ziariştii, dar că va încerca să-i ţină departe de mine cât mai mult timp cu putinţă. Mi-a mai spus că puteam să declar ce doresc despre James Bond, cu excepţia profesiei şi a locului unde putea fi găsit. Până la urmă, era doar un bărbat care a apărut la momentul oportun şi-apoi a plecat.

Îmi adun lucrurile în coburi, iar tânărul locotenent Morrow mi-i aşează în portbagaj şi scoate Vespa pe şosea. În timp ce străbatem pajiştea mă avertizează:

— Aveți grijă la gropile din şosea de-aici şi până la Glens Falls, domnişoară. Unele sunt atât de adânci, încât ați face bine să claxonați înainte de a intra în ele, căci s-ar putea să dați de alți motocicliști zăcând pe fundul lor.

Izbucnesc în râs şi-l privesc cu plăcere. E curat şi vesel şi tânăr, dar în acelaşi timp dur şi cu spirit de aventurier, după cum o dovedesc privirile lui şi meseria pe care şi-a ales-o. Poate că el e mai apropiat de genul de bărbat alături de care aş putea să-mi clădesc viitorul!

Îmi iau la revedere de la căpitanul Stonor şi îi mulțumesc. Apoi, puțin înfricoşată de gândul că mă pot face de râs, îmi pun casca pe cap, îmi ascund ochii îndărătul ochelarilor fistichii de protecție cu rama îmbrăcată în blană, mă urc pe motocicletă şi calc hotărâtă demarorul. Mulțumesc lui Dumnezeu că motorul porneşte imediat! Acum le voi arăta eu! Pornesc în trombă, împrăştiind în lături praf şi pietriş şi ajung la şaizeci de kilometri pe oră în doar câteva secunde. Şoseaua se întinde netedă în fața mea, aşa că risc o privire fugitivă peste umăr şi fac veselă cu mâna către micul grup de polițişti adunat în fața clădirii principale, care încă mai fumegă. Apoi mă pierd în depărtare, zburând pe şoseaua dreaptă, printre cele două şiruri de santinele întunecate, spunându-mi că pinii aceştia morocănoşi par nemulțumiți că mă lasă să plec neatinsă.

Neatinsă? Oare ce spunea bunul căpitan despre cicatrici? Atâta doar că eu nu-l cred. Cicatricile terorii prin care trecusem au fost vindecate, şterse de pe trupul meu de către străinul care doarme cu pistolul sub

pernă, agentul secret care e cunoscut numai după indicativul numeric.

Agent secret? Nu-mi pasă cu ce se ocupă. Indicativ numeric? L-am şi uitat deja. Ştiu cu siguranță cine este şi ce este. Şi absolut totul, până la cel mai mărunt detaliu, rămâne scris în inima mea pentru totdeauna.

Cuprins

Partea întâi: Eu
CAPITOLUL 1: Pisica sperioasă 5
CAPITOLUL 2: Zilele dragi de altădată 15
CAPITOLUL 3: Deşteptarea primăverii 28
CAPITOLUL 4: „Dragă Viv" 41
CAPITOLUL 5: Pasărea cu o aripă frântă 54
CAPITOLUL 6: Pornesc spre vest! 68

Partea a doua: Ei
CAPITOLUL 7: „Poftește în salonul meu..." 79
CAPITOLUL 8: Dinamită din ținutul coşmarelor 88
CAPITOLUL 9: Atunci am început să țip 100

Partea a treia: El
CAPITOLUL 10: Ce-a fost asta? 113
CAPITOLUL 11: Poveste înainte de culcare 125
CAPITOLUL 12: Dacă dormi, se poate întâmpla să mori 136
CAPITOLUL 13: Schimb de focuri 151
CAPITOLUL 14: Boarfă 165
CAPITOLUL 15: Scris în inima mea 175

Sângele se prelinge din tăietura de deasupra tâmplei chipului aceluia cenușiu. Îi urmăresc firul coborând spre bărbie. Dar fața rămâne nemișcată. Nu vădește nici un fel de suferință, ci doar o intensitate a concentrării asupra scopului propus. Undeva, în adâncul ochilor negri, se zărește totuși o lucire roșiatică. Bărbatul cel mărunțel face un pas și se apleacă deasupra mea. Mâinile îmi țâșnesc în lături și spărgătorul de gheață cade pe podea. A fost un gest reflex – copilul care aruncă arma. Mă predau! Mă dau bătut! Pace!

Atunci se pornește să mă lovească; încet, aproape mângâietor, când cu palma deschisă, când cu pumnul, alegându-și țintele cu o cruzime rafinată, aproape erotică. La început mă răsucesc și mă zvârcolesc și dau din picioare, apoi încep să țip, iar chipul cenușiu brăzdat de firul de sânge se pleacă asupra-mi, găurile negre ce îi țin loc de ochi privesc detașat și mâinile lovesc, lovesc...

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92729-0-9

RECOMANDAT DE

Spy